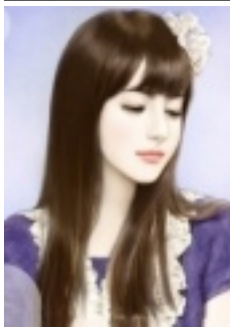

Không Kết Hôn Nhĩ Nhĩ

Contents

Không Kết Hôn Nhĩ Nhĩ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	48
9. Chương 9	54
10. Chương 10	60

Không Kết Hôn Nhĩ Nhĩ

Giới thiệu

Cô và anh yêu nhau gần ấy năm, rất hợp nhau bởi chính vì hai người có điểm chung là ôm chủ nghĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-ket-hon-nhi-nhi>

1. Chương 1

Bạn thân hồi đại học muốn kết hôn, tuy rằng sau khi tốt nghiệp đại học mỗi người mỗi ngả, liên lạc càng lúc càng ít, cảm tình cũng càng lúc càng mờ nhạt, nhưng đụng tới chuyện kết hôn đại sự này, hơn nữa đối phương cũng đến tận nhà gửi thiệp mời, không tham gia có vẻ không phải đạo lắm.

Cho nên Trữ Nhĩ Nhĩ đi, sau đó cô gặp lại rất nhiều bạn học hồi xưa, còn nghe được một đồng chuyện bát quái của các nhân vật đã từng nổi tiếng trong trường .

Bạn học cũ tụ hợp lại với nhau , trừ bỏ tán gẫu chuyện công việc và cuộc sống của nhau ra, thường nói đến nhất là những nhân vật hồi trước cùng quan tâm giờ ra sao, những việc hồi trước cùng bàn tán giờ đã phát triển như thế nào ,vân vân and vân vân ...

Bạn học của Trữ Nhĩ Nhĩ tự nhiên cũng không ngoại lệ, một đồng người ở trên bàn tiệc người này một lời người kia một miếng , ghé tai nhau thì thầm bàn tán đến chuyện kết giao năm đó của hoa khôi học đường ,cùng với những chuyện sau này bọn họ như thế nào .

Người thì nghe nói bọn họ dạo trước đã chia tay nhau

Người thì la lên bảo không thể nào , nghe đồn năm ngoái bọn họ còn chuẩn bị kết hôn

Có người thì hỏi có ai biết chuyện gì đã xảy ra, dù sao hai người bọn họ cũng chạy marathon tình yêu được 10 năm rồi , làm sao có thể chia tay? Là ai phản bội ai?

“Nhất định là nam sinh bắt cả hai tay.” Các bạn học nữ nhất trí với nhau.

“Uy, các người như thế nào không nói là nữ sinh có mối nói cũ đi ?” Các bạn học nam kháng nghị .

“Nam nhân ba mươi tuổi là thời điểm mị lực tăng cao , nữ nhân ba mươi tuổi cũng là thời điểm xuống dốc của cuộc đời. Ta hỏi các người, một em gái mười hai tuổi 20 và một người con gái tuổi 30 mà các người đã nhìn đến 10 năm cùng đi ngang qua ,các người sẽ ngó người nào ,đừng che đậy lương tâm của các người trước khi trả lời.”

Một đám bạn học nam chỉ biết sờ sờ cái mũi không nói gì chống đỡ, mặc không ra tiếng.

“Thân thể thanh xuân chính là lực hấp dẫn chí mạng đối với nam nhân , nữ nhân nào không trải qua thời thanh xuân chứ ? Nam nhân cũng không bao giờ suy nghĩ qua , nữ nhân bên cạnh hẳn cũng có thời kì thanh xuân chứ ,cũng không tiếc rẻ mà hiến cho hẳn ,nhưng kết quả thì sao ?hẳn không những không cảm động ngược lại còn có mối nói cũ ,thật sự là đáng chết mà” Một bạn học nữ nói một cách cảm phẫn.

“Cũng không phải nam nhân nào đều như vậy. Ta cũng rất chuyên tình nha, cùng bạn gái kết giao năm năm, thủy chung như nhất.” Có bạn học nam vì chính mình phát ra tiếng cãi lại.

“Người ta kết giao mười năm còn phải chia tay? Năm năm như người cũng dám lấy ra nói?” một bạn học nữ hừ một tiếng nói.

Nam đồng học lại lần nữa trầm mặc lên, cảm giác càng nói nhiều càng sai nhiều.

“Suy nghĩ một chút, đối nữ nhân mà nói quả nhiên vẫn là kết hôn có vẻ có bảo đảm hơn. Tuy rằng hiện tại tỷ lệ ly hôn vẫn cao ngất , nhưng mà ít nhất đã từng danh chính ngôn thuận được yêu qua , cho dù tên phụ bạc kia cuối cùng cũng trở thành của người khác, nhưng chí ít cũng là hàng second-hand mà người vợ trước từng sử dụng nha”

Các bạn học nam có vẻ thông minh ra , không ai dám lên tiếng phản đối nữa, miễn cho trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Các bạn học nữ cũng không để ý đến họ nữa, tự hàn duyên với nhau .

“Ta cứ tưởng đây chỉ là lời thoại của bọn nam sinh” một bạn học nữ nói

“Ai nói nữ nhân không thể nói như vậy? Hiện đại nữ nhân trừ bỏ khí lực ra, các khác có thể thua bọn nam nhân sao? Nam nhân bọn họ không muốn làm rõ tình trạng này ,nhưng nữ nhân chúng ta cũng không thể tự hạ thấp giá trị bản thân được”

“Nói hay lắm.” các bạn học nữ đều gật đầu phụ họa.

“Người thấy đúng không , Nhĩ Nhĩ?”

Không nghĩ tới trong nháy mắt, chủ đề bàn tán đột nhiên chuyển đến chính mình , Trữ Nhĩ Nhĩ ngây người ngẩn ngơ, chớp chớp đôi mắt , còn không kịp mở miệng trả lời thì một câu hỏi mới lại bay đến ,câu hỏi này làm cho đầu óc cô quay cuồng ,suýt tí nữa đầu rơi máu chảy .

“Đúng rồi, khi nào thì đổi lại uống rượu mừng của người đây ?” một bạn học nữ hỏi,“Hẳn là sắp rồi?”

Sắp ư?

Trở Nhĩ Nhĩ về nhà suy nghĩ nửa ngày, vẫn là nghĩ không ra bạn học của cô lấy đâu ra được cái kết luận như thế này đây .

Rõ ràng một phút đồng hồ trước, đoàn người đều đang sôi nổi thảo luận cuộc tình kết giao đã mười năm cũng chưa kết hôn, rồi cuối cùng lấy chia tay làm kết cục của hoa khôi giảng đường , như thế nào đề tài vừa chuyển qua , lại chuyển đến trên người cô, mà còn có thể đưa ra cái kết luận là sắp có thể uống rượu mừng của cô cơ chứ ? Thật sự là làm người ta tưởng tượng không nổi mà.

Cô lắc lắc đầu, loại bỏ những suy nghĩ khó hiểu đó ra khỏi đầu , ngẩng lên nhìn đồng hồ treo trên tường .

Đã gần đến mười giờ , anh như thế nào còn không trở về đâu? Cô nhúu mày đoán. Anh sẽ không lại bị khách hàng cố kéo đi nhận tiếp đây chứ? Cô có nên gọi điện thoại cho anh xem có cần cứu viện không đây ?”

Mới nghĩ như vậy, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến một tiếng “khách”, cánh cửa đã bị người bạn trai kiêm sếp luôn bận rộn của cô đẩy ra , Lôi Cánh từ từ bước vào nhà .

Bộ dáng của anh nhìn như đã uống chút rượu, quần áo bởi vì mặc một ngày mà có chút nhăn nhú, tóc cũng không còn thành hình ,trên mặt còn mang chút mệt mỏi , cho dù là như thế nhưng vẫn không làm giảm đi tí nào mị lực đàn ông của anh, vẫn suât đến tê người .

Trở Nhĩ Nhĩ không biết chính mình làm sao có thể vĩnh viễn đều cảm thấy anh suât, cảm thấy xem không ngấy tí nào, mỗi lần nhìn anh đều có cảm giác lại càng thương anh một chút. Cho dù anh cái gì cũng không có làm, cũng chỉ là xuất hiện ở trước mắt cô. Trọng điểm là, bọn họ đều đã ở cùng một chỗ hơn sáu năm, vì sao lực hấp dẫn của anh đối với cô lại vẫn là có tăng chứ không giảm đâu? Loại cảm giác này như rơi vào động không đáy, có đôi khi ngẫm lại thật đúng là đáng sợ, nhất là sau khi trải qua sự chấn động trên buổi hỉ yến hôm nay .

Mị lực của nam nhân tuổi 30 đúng thời gian chín mùi , nhưng nữ nhân 30 lại chính là sự xuống dốc của tuổi xuân .

Thân thể thanh xuân đối nam nhân mà nói là lực hấp dẫn trí mạng.

Kết giao mười năm còn không phải vẫn là chia tay?

Đây có phải cũng là tương lai và kết cục của mối tình của bọn họ hay không ? cô bất giác nghĩ đến .

“Làm chi nhìn anh như vậy? Phát hiện lại một lần nữa yêu anh hơn nữa sao?”

Anh đi đến bên cô, cúi đầu ở môi cô hôn môi một chút, sau đó hỏi cô:

“Hôm nay tiệc cưới vui không? Có hay không nhìn thấy rất nhiều bạn học, giống như một buổi họp mặt bạn cũ không?”

“Ân” Cô phản ứng trì độn đáp nhẹ một tiếng, ánh mắt không tự chủ được ngẩn ngơ nhìn vào điểm nào đó trên quần áo anh.

“Như thế nào ngơ ngác ?” Anh vỗ vỗ mặt của cô.

“Trên quần áo của anh có son môi.” Cô đưa tay ra sờ sờ vào vết son đỏ chói mắt trên cổ áo của anh.

“Ở đâu?”

Anh lập tức cúi đầu xem, sau đó nhúu nhúu lông mày.“Nhất định là không cẩn thận dính vào. Khách hàng hôm nay là người thích mùi son phấn , lúc ăn cơm còn cố tình mời hai vị tiểu thư ngồi bồi rượu .

“Trẻ lắm sao?” Cô giống như tùy ý hỏi.

“Đại khái khoảng hai mươi tuổi, anh không có hỏi.”

Anh nhún vai nói, sau đó xoay xoay cổ và nói: “Mệt mỏi quá, anh đi tắm rửa trước.”

Nói xong, anh xoay người hướng phòng mà đi , nhưng đi không đến vài bước sau đột nhiên dừng lại, quay đầu lại, lấy vẻ mặt ái muội biểu tình hướng cô nhúu mày hỏi:“Có muốn đi chung không ?”

“Không cần.” Biểu tình của cô có điểm then thừng.

“Làm chi? Then thừng nha?” Anh trêu cô, tổng cảm thấy đã ở cùng một chỗ lâu như vậy, cô còn có thể then thừng, thật sự đáng yêu.

“Em là nhìn thấy bộ dáng anh hôm nay rất mệt” Cô yêu kiều liếc anh một cái.

“Nói như thế này là muốn sỉ nhục hay khiêu khích đây?” Anh nhú mày nói, vẻ mặt mang vẻ hiêu thắng.

“Cũng không phải, là anh suy nghĩ nhiều quá.” Cô tức giận nói. Nam nhân này!

“Đến đây.”

Anh bỗng nhiên hướng cô đưa tay ra nói: “Anh tiếp nhận khiêu chiến.”

Cô bật cười lắc đầu.

“Em tự qua đây hay là anh đi đến đó?”

Anh cho cô lựa chọn, thấy cô vẫn ngồi trên sofa, một chút ý muốn đứng dậy đều không có, anh nhú mày đầu, đi đến chỗ cô.

“Đừng náo loạn, anh hôm nay mệt mỏi cả ngày rồi—”

Vừa thấy anh đi hướng về phía cô, Trữ Nhĩ Nhĩ lập tức vừa cười vừa nói muốn kêu anh đừng đùa nữa, sao biết câu còn chưa nói hết, anh đã đi đến trước mặt cô, sau đó một tay kéo cô ra khỏi sofa, lại xoay người một cái dùng sức liền đem cô ôm ngang lấy.

“Uy, đừng náo loạn nữa” Cô vừa cười vừa nói, một bên vội vàng vòng ôm lấy anh, để tránh chính mình rơi xuống.

“Chúng ta cùng chờ xem, một lát nữa xem ai là người kêu mệt” Anh khẽ cắn lỗ tai của cô mà nói.

“Uy, đừng náo loạn, Lôi Cánh, nhanh chút để em xuống.” Cô vừa cười lại bảo, tay vỗ vỗ vào bờ vai của anh, nhưng anh hoàn toàn bất vi sở động, tự ôm cô bước vào phòng tắm, đem cô đặt ngồi ở bên cạnh bồn tắm lớn.

Hai chân cô vừa rơi xuống đất, lập tức chuẩn bị chuồn , sao biết cánh tay anh duỗi ra một cái, đem cô áp ngồi trở lại bên cạnh bồn tắm. Giây tiếp theo, nước lạnh trong vòi hoa sen nháy mắt chảy ra .

“Lạnh quá!” Cô thét chói tai.

“Trong chốc lát em sẽ nóng chịu không nổi, anh cam đoan.”

Anh đem vòi hoa sen chuyển hướng, sau đó một bên cởi bỏ quần áo trên người cô, một bên hôn lên gáy của cô mà nói

“Anh thật sự là điên rồi.” Cô nhin không được cười vừa tránh nụ hôn của anh vừa nói

“Nếu ngày đó thật sự đến , thì chắc chắn là do em làm cho anh bị điên .”

Anh có chút không kiên nhẫn cắn răng nói, dùng sức kéo quần áo trên người cô, cái nút áo chưa kịp cởi đã bị bứt rơi xuống sàn nhà.

Anh coi như không nghe thấy, môi theo quần áo rộng mở cùng bong ra từng mảng xuống, hôn lên da thịt mềm nhẵn non mịn của cô, vừa cắn vừa liếm trêu chọc mỗi bộ phận nhạy cảm trên da thịt cô.

Nước từ vòi sen chảy ra càng lúc càng nóng, nhiệt khí bốc hơi, anh cũng ở trên người của hai người châm dục hỏa cũng càng lúc càng nóng cháy, tình dục sôi trào.....

Sau đó, giữa hai người chỉ còn thở dốc cùng run rẩy.

“Thế nào, thích biểu hiện vừa rồi của anh không?” Qua một hồi lâu, anh hơi hơi ngẩng đầu lên, thỏa mãn trên mặt có tà khí cười.

Cô hướng anh liếc mắt một cái, cự tuyệt trả lời.

“Thích không?” Anh cố ý muốn nghe cô nói, thấy cô ngậm chặt miệng, một bộ dáng liều chết cũng không khuất phục, lúm đồng tiền trên mặt anh chợt lóe lên một cái, lại thúc một cái mãnh liệt vào bên trong cô, làm cô nhin không được rên rĩ một tiếng.

“A!”

Anh đắc ý nhếch miệng cười, lại hỏi cô: “Thích không?”

“Anh thật sự rất đáng ghét.” Cô kiêu mắt trừng anh nói, bộ dáng gợi cảm quyến rũ lại mê người.

“wrong answer.” Anh hôn môi cô, cảm giác chính mình thế nhưng lại cứng lên, thật sự là bất khả tư nghị.

“Vì sao anh cuối cùng vẫn cảm thấy không đủ đâu? Em chắc chắn là vụng trộm hạ cổ anh?”

Anh hôn môi cô nói, vừa hôn lại lần nữa chuyển động trong người cô, mặc dù không kịch liệt giống như lúc nãy, nhưng càng sâu nhập, làm cô không tự chủ được phát ra một tiếng lại một tiếng rên rĩ vui thích, thẳng đến khi hai người đều lại đến cao điểm, toàn thân vô lực ngồi bệt xuống sàn gạch men sứ mới thôi.

Đợi khi khôi phục chút khí lực, anh vẫn đang hư nhược vô lực đem cô ôm vào bồn tắm lớn, cùng nhau tắm trong bồn uyên ương, sau mới cùng tiến lên giường ngủ.

Anh đem cô ôm vào trong lòng, mà cô sớm thành thói quen gối lên cánh tay anh, quen hít vào bầu không khí có hơi thở của anh mà ngủ.

Đêm đã khuya, những người yêu nhau ngủ bên nhau trong không khí thỏa mãn và hạnh phúc.

Trợ lý thư kí mới đến là một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp trẻ trung, làn da trắng nõn, tóc dài phiêu dật, dáng người tinh tế, một bộ dạng là sở sở động lòng người, cho người ta một cảm giác triu mến, cũng khó trách chỉ trong nửa ngày đã liền oanh động toàn bộ công ty, làm cho nhân viên nam trong công ty không ngừng đi qua đi lại trên hành lang mà thám thính.

Hai mươi hai tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học mà thôi, thật là quá trẻ tuổi.

Nghĩ lại năm nào lúc cô mới bước vào công ty cũng chỉ hai mươi bốn tuổi mà thôi, làm sao nhảy mất một cái đã ba mươi một? Thật là thời gian làm con người già đi a.

“Trử tử.”

Thanh âm ôn nhu mềm mại, ngay cả nữ nhân nghe xong đều có cảm giác tê dại, huống chi là nam nhân?

“Làm sao vậy?” Trử Nhĩ Nhĩ quay đầu hỏi người đẹp mới tới, người ngồi phía sau nàng.

“Chỗ này em không biết làm sai ở đâu, chị có thể giúp em xem một chút được không? Thực xin lỗi, cảm ơn.” Lâm Ánh Nhu nhìn thấy cô liền ngóng nhìn nói.

“Chị xem xem.”

Trử Nhĩ Nhĩ vô phương từ chối lại lời nói đó mà đứng dậy đi đến kế bên cô, cúi đầu xuống nhìn vào đồng hồ liệu đã được xử lí một nửa trên màn hình máy tính

Cô rê rê chuột, ấn vài phím trên bàn phím, rất nhanh đã tìm ra mấu chốt của vấn đề.

“chỗ này,”

Cô nói “Công thức ở chỗ này đánh sai rồi. Em thử lại xem, có vấn đề hỏi lại chị.”

“Hảo, cảm ơn Trử tử.”

Bộ dạng mỹ, thanh âm ôn nhu, lại có lễ phép. Xem ra, nam nhân độc thân trong công ty đại khái tất cả đều muốn điên rồi.

Trử Nhĩ Nhĩ nhếch môi mỉm cười trở lại chỗ ngồi. Suy nghĩ lại đột nhiên nhớ đến lời nói của những bạn học trong buổi tiệc cưới hôm đó.

Một em gái mỹ miều tuổi 20 và một người con gái tuổi 30 mà các người đã nhìn đến 10 năm

Cô ngần không được ngáy người ngẩn ngơ, sau đó bật cười lắc lắc đầu, tự nói với mình không nên suy nghĩ bậy bạ.

Lôi Cánh không phải nam nhân đứng núi này trông núi nọ, hưởng hồ em gái mới tới mới chỉ hai mươi hai tuổi mà thôi, ước chừng nhỏ hơn Lôi Cánh một giáp còn cộng thêm một tuổi, anh hẳn là không đến mức sẽ đối với một cái tiểu nữ sinh cảm thấy hứng thú đi.

Cô a, thật là rất nhàn rồi mới có thể miên man suy nghĩ như thế, thật chịu không nổi chính mình.

Hít sâu một hơi lại chậm rãi thở ra, cô chuyên tâm nhập vào công việc, không muốn tự tìm phiền não.

Không biết qua bao lâu, tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân trên hành lang từ xa truyền đến ngày càng gần, tổng tài đại nhân xuất ngoại công tác đã trở về, cùng đi còn có phó tổng tài Kha Kiến An.

Hai người vừa đàm luận công sự vừa hướng bên này đi đến, lúc vừa đi ngang đến trước mặt nàng, Kha phó tổng đối với nàng gật đầu một cái, còn tổng tài đại nhân kèm bạn trai sống chung thân yêu của nàng ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không có. Thật là....Tập làm quen thôi .

“Chuyện này giao cho cậu.” Lôi Cánh đối phó tổng tài nói.

“Tôi đã biết.” Kha Kiến An thận trọng gật đầu nói.

“Còn về vấn đề kia... –” Tiếng nói của Lôi Cánh đột nhiên dừng lại, cước bộ cũng trong nháy mắt ngừng lại, hẳn quay đầu nhìn về Lâm Ánh Nhu gương mặt mới của phòng thư kí .

Chú ý tới ánh mắt anh, Trử Nhĩ Nhĩ đang định mở miệng hướng anh giới thiệu đây là vị trợ lý thư ký mới tới, không ngờ anh lại mở miệng trước.

“Em đã đến rồi.”

Anh nói với Lâm Ánh Nhu , trên mặt mang theo nét cười.

“Các người quen nhau ư?” Trử Nhĩ Nhĩ trừng mắt nhìn, không tự chủ được bật thốt lên .

“Đúng” Lôi Cánh gật đầu trả lời, lại không giải thích gì nhiều, chính là hướng Lâm Ánh Nhu nói: “Đợi tôi và phó tổng bàn việc xong , em đến văn phòng của tôi một lát.”

“Vâng.” Lâm Ánh Nhu gật gật đầu, ôn nhu trả lời.

Hai nam nhân tiếp tục vừa đi vừa nói, chỉ lát sau biến mất sau cánh cửa phòng tổng tài ,tiếng đóng cửa vang lên “Cạch” một tiếng.

“Em quen biết tổng tài sao?”

Trử Nhĩ Nhĩ hoàn toàn không thể khống chế sự hiếu kì của chính mình , quay đầu hỏi Lâm Ánh Nhu.

“Vâng.”

Cô vẫn như trước ôn nhu trả lời nhưng lại không có phần giải thích tiếp theo.

“Hai người là quen biết như thế nào ?” Trử Nhĩ Nhĩ đành phải tiếp tục hỏi.

Lâm Ánh Nhu do dự, không có câu trả lời.

“Không thể nói sao?”

Cô hỏi lại, nghi hoặc trong lòng càng thêm bành trướng lớn lên .

“Trưởng bối giới thiệu.”

Lâm Ánh Nhu uyển chuyển nói.

Đáp án này làm cho Trử Nhĩ Nhĩ sững sốt sững sốt.

“Trưởng bối giới thiệu ? Sẽ không phải là giới thiệu xem mắt đấy chứ?” Cô đùa đùa nói .

“Không phải.”

Trử Nhĩ Nhĩ sau khi nghe được câu trả lời mới an tâm nhẹ nhõm thở ra một hơi, thể này mới phát hiện chính mình vừa rồi như thế nào lại theo bản năng khẩn trương đến ngừng hô hấp rồi. Cô rốt cuộc đang nghi thần nghi quỷ cái gì nha? Thật sự là mau chịu không nổi chính mình !

Nhưng là cô vẫn là không có biện pháp ngừng chính mình không quan tâm đến.

“Nếu không phải như thế thì chuyện gì đã xảy ra?” Cô tò mò hỏi lại.

“Kỳ thật.....” Lâm Ánh Nhu muốn nói lại thôi do dự một hồi lâu , sau đó mới cúi đầu nhỏ giọng nói:“Kỳ thực cái công việc này kiếm được không phải dựa vào thực lực của em”

Trử Nhĩ Nhĩ trừng mắt nhìn, sững sốt trong chốc lát mới bình tĩnh hiểu được ý tứ của cô

“Em là nói tổng tài giúp em đi cửa sau?” Cô cảm thấy bất khả tư nghị.

Lâm Ánh Nhu nhất thời lộ ra biểu tình xấu hổ cùng bối rối, tựa đầu cúi càng thấp.

“Ai, em không cần cảm thấy xấu hổ, dù sao đặc quyền loại này này nọ cũng không phải mỗi người đều có thể có, nếu đã có được , không tận dụng cơ hội mới là ngốc”

Trử Nhĩ Nhĩ nói với cô “Điều chị quan tâm chính là biểu hiện sau này của em, hy vọng em có thể thật sự tận tâm trong công việc, đừng để bị rút lại phía sau ,lãng phí đi một cơ hội người khác khó mà có được.”

“Em sẽ cố gắng làm việc.”

Lâm Ánh Nhu lập tức gạt đầu như thề với chính mình, thanh âm vẫn là ôn nhu mềm.

Trử Nhĩ Nhĩ hoài nghi Lôi Cánh tám phần cũng là đã bị bộ dáng của nàng sở sở động lòng , cô thấy cũng do bộ dáng mê hoặc, mới chịu đáp ứng giúp nàng đi cửa sau đi? Bằng không, với cá tính công tư phân minh như anh lại như thế nào đáp ứng trưởng bối làm loại sự tình này?

Nhưng mà anh, như thế nào chưa bào giờ đề cập chuyện này với cô chứ.

Là quên mất ? Hay là cảm thấy nó không đáng để nhắc tới?

Nếu là chuyện không đáng nhắc đến, thì câu nói mang theo nụ cười lúc nãy của anh “Em đã đến rồi” liền có vẻ quá thân thiện. Bởi vì với cá tính của anh, chuyện không đáng nhắc đến, anh nhiều nhất chỉ biết nghiêm túc gạt cái đầu xong việc, chứ không phản ứng như thế này .

Không hiểu, trong lòng có loại cảm giác bất an đang lan tràn.

Nhưng có thể hay không là do cô suy nghĩ nhiều quá? Đều do những lời bát quái của đám bạn học hôm hỉ yến, mới hại cô chịu ảnh hưởng, tạo nên di chứng hồ tư loạn tưởng như thế này, thật sự là đáng giận!

Nhưng mà ,viễn cảnh anh cười với cô thư kí đó vẫn cứ lẩn đâu đây trong đầu của cô, làm cho cô thực sự khó quên đi , anh không phải là loại nam nhân dễ dàng cười với phụ nữ.

Cho nên.....

Thật là cô suy nghĩ quá nhiều sao?

2. Chương 2

“Tít”

Tiếng điện thoại vang lên, là điện thoại trên bàn trợ lý thư ký Lâm Ánh Nhu. Nhưng cô ấy vừa mới vào toilet, Trử Nhĩ Nhĩ không chút nghĩ ngợi liền nhắc điện thoại.

Cô vừa cầm microphone, còn chưa kịp nói tiếng “Alô”, liền nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến thanh âm của tổng tài Lôi Cánh.

“Em vào đây một lát.”

Cô ngẩn người, không khỏi thấy có chút kỳ quái. Anh có việc gì, vì sao không tìm thư ký là cô đây, lại tìm một trợ lý thư ký mới tới có một tháng?

Bất quá ở trong công ty, anh là sếp, cô là nhân viên, mà nhân viên thì không có quyền nghi ngờ sếp.

“Ánh Nhu giờ không có ở đây” Cô nói với anh. “Có chuyện gì muốn tôi làm sao, tổng tài?”

Bên kia điện thoại tựa hồ đình trệ giây lát. “ Không cần. Như thế này đi, khi nào cô ấy trở lại, cô kêu cô ấy vào đây một lát.” Nói xong, anh rất nhanh liền dập máy, giống như có chút khẩn trương.

Trở Nhĩ Nhĩ gương mặt tràn đầy nghi hoặc, đem microphone đặt trở lại, trong lòng dấy lên đầy bất an.

Một tháng qua, cô luôn cảm thấy anh giống như có chuyện gì gặt cô, hơn nữa, thường tặng ca xã giao bên ngoài cũng không cần cô theo cùng.

Trước kia anh không giống như vậy, có cô thư ký xinh đẹp lại kiêm bạn gái theo cùng giúp từ chối khéo, anh miễn được không ít rượu, lại có thể tránh được các tiểu thư dây dưa phiền toái. Cho nên, dù có đôi khi cô mệt mỏi không muốn đi cùng anh, anh cũng sẽ kêu cô tiến vào văn phòng, thuyết phục đến khi cô gật đầu mới thôi, nhưng mà bây giờ...

Là khi nào mọi chuyện bắt đầu thay đổi?

Hình như chính là không lâu trước khi trợ lý thư ký mới Lâm Ánh Nhu đến.

Vẫn là, hết thấy là trùng hợp mà thôi, cô lại suy nghĩ quá nhiều rồi?

Nhưng trong lòng vẫn là có cảm giác mây đen bao phủ, buồn bực rầu rĩ.

Cô thực sự rất chán ghét chính mình cứ miên man suy nghĩ như vậy, nhưng lại không cách nào khống chế chính mình mà suy nghĩ.

Tiệc cưới kia cô căn bản là không nên đến tham gia, thật sự là hối hận không kịp.

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, cô ngẩng đầu, thấy người đi toilet đã trở lại.

“Ánh Nhu, tổng tài tìm em, gọi em đi vào văn phòng anh ấy một lát.” Cô nói, làm hết phận sự trách nhiệm mà chuyển cáo.

“Hảo.” Vẫn là ôn nhu cùng mềm mại, không có một chút ta đây ra vẻ, làm cho người ta rất khó mà chán ghét cô ấy.

Trở Nhĩ Nhĩ nhìn cô ấy đi tới bên bàn cầm theo laptop và bút, đi đến trước cửa phòng tổng tài gõ gõ cửa, rồi mới đẩy cửa đi vào.

“Em đã đến rồi? Đem cửa đóng lại.”

Thanh âm của Lôi Cánh từ trong văn phòng truyền tới, mặt sau câu nói đó làm ngực Trở Nhĩ Nhĩ có cảm giác như vừa bị đập một cước. Thật đau.

Trên hành lang dài thật dài bên ngoài phòng tổng tài này, có thể nghe thấy thanh âm trong văn phòng chỉ duy nhất có phòng thư ký, mà thư ký trong phòng trừ bỏ trợ lý thư ký vừa bị kêu vào, cũng chỉ còn lại cô mà thôi.

Anh “ đem cửa đóng lại”, phòng bị, bỏ qua không phải là cô sao?

Nước mắt đột nhiên theo hốc mắt mà rơi xuống. “Đáp” một tiếng rơi trên văn kiện trên bàn, dọa chính cô cũng thấy sốc, bởi vì ngay cả chính mình đang khóc cô cũng không có biết.

Cô nhanh chóng đem nước mắt kia lau quệt, lại cũng đem giọt lệ trên văn kiện kia lau đi, cứ như vậy tạo nên một cảnh thái bình giả tạo, nói cho chính mình rằng cô vừa rồi không có rơi lệ.

Là vậy nha, không có phát sinh chuyện gì, cô làm sao có thể khóc đây? Không có việc gì, không có việc gì, không có việc gì, thật sự không cần lại đồng tưởng tây nghĩ.

Dùng sức hít sâu một hơi, rồi chậm rãi thở ra, cô đem tầm mắt đang dán chặt vào cửa văn phòng dời đi, không hề liếc mắt đến nó một cái, cúi đầu công tác.

Không biết qua bao lâu, đại khái là khoảng hơn mười lăm, hai mươi phút, cửa văn phòng mới lại mở ra, bên trong hai người một trước một sau tiêu sái đi ra, cùng hướng chỗ cô mà đi tới.

“ Như vậy, anh còn có việc phải rời công ty một chuyến, tan tầm em cứ về nhà trước, không cần đợi anh.” Lôi Cánh dùng thân phận bạn trai cùng cô nói chuyện, mà không phải tổng tài công ty, bởi vì anh kêu cô như vậy, không phải Trữ thư ký.

“Hảo.” Cô mỉm cười gật đầu.

“ Nhớ bắt taxi , không cần đi theo xe công hoặc tàu điện ngầm.” Anh đặc biệt dặn dò.

“Hảo.” Nụ cười trên mặt cô nhin không được lại càng thêm sáng lạn, trong lòng cảm thấy thật ấm áp, có loại cảm giác thật hạnh phúc, lúc trước bất an cùng hậm hực cứ vậy không cánh mà bay.

Anh lại nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó xoay người rời đi. Mà cô cứ vậy nhìn theo thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng anh đâu, mới thu hồi tầm mắt, khoe miệng mỉm cười.

“ Trữ tử, em đi trước.”

Bên cạnh đột nhiên vang lên thanh âm mềm mại, làm cô mở to mắt , ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía trợ lý thư ký Lâm Ánh Nhu – người không biết khi nào đã mặc vào áo khoác, lưng đeo túi xách, một bộ dáng chuẩn bị tan tầm.

“Đi trước? Em muốn đi đâu?” Cô mờ mịt khó hiểu mở miệng hỏi.

“Tổng tài muốn em cùng đi.”

Thanh âm đối phương mềm mại ôn nhu đột nhiên biến thành một thanh kiếm sắc bén, không hề báo trước mà đâm vào trong lòng Trữ Nhĩ Nhĩ, làm cho cô nhin không được co rúm lại một chút, lại đau lòng đến ngay cả khí lực kêu lên đau đớn cũng không có.

“Tổng tài muốn em cùng đi?” Cô lặng im một chút, nhẹ giọng hỏi.

“Àn. Trữ tử, chị không sao chứ?”

“Chị? Không có việc gì.” Cô khẽ động khoe miệng mỉm cười, “Em nhanh đi đi, đừng để tổng tài phải chờ lâu.”

“Hảo, em đi đây, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.”

Tiếng bước chân dần dần rời xa, cô cũng dần dần chìm vào bóng tối sâu thăm thẳm, sâu không thấy đáy. Càng chìm càng đau, càng chìm càng lạnh, thật lạnh, lạnh đến mức cô thu mình lại, ôm chặt lấy chính mình cũng chẳng ngăn cản được cái lạnh phát ra từ đáy lòng.

Tại sao lại như vậy? Thật sự chính là cô đã suy nghĩ nhiều quá sao?

Cô thật sự rất muốn tin, rất muốn hy vọng, nhưng là ai có thể nói cho cô biết tại sao. Tại sao anh bỏ qua cô? Tại sao anh không mang theo cô – mỹ nữ thư ký có kinh nghiệm phong phú, năng lực trác tuyệt, lại muốn mang theo một người chỉ mới vào công ty đi bàn bạc?

Lâm Ánh Nhu trừ bỏ so với cô trẻ tuổi hơn, rút cuộc có điểm nào hơn cô, ai có thể nói cho cô biết đây?

Cô lạnh, lạnh đến cơ hồ cả người phát run, nhưng kỳ lạ là cô không có rơi lệ. Vì sao? Bởi vì khóc liền đại biểu cô đã nhận thua, bởi vì khóc liền đại biểu anh đã thật sự thay lòng đổi dạ, đã không còn yêu cô nữa.

Vậy nên, cô sẽ không khóc, bởi hết thấy mọi chuyện đều chưa rõ ràng, trừ khi chính anh nói với cô anh đã thay lòng đổi dạ, hoặc chính cô tận mắt chứng kiến, tận mắt nhìn thấy làm anh hết đường chối cãi tỷ như bất kể thông dâm ở trên giường, cô tuyệt đối không tin anh đã phản bội cô, phản bội tình yêu của bọn họ.

Cô, tuyệt đối không tin tưởng.

Mười một giờ đêm.

Trữ Nhĩ Nhĩ ngồi trên ghế sôpha trong phòng khách, mắt nhìn chăm chăm vào đồng hồ treo trên tường, cô do dự, cô...có nên hay không gọi điện cho Lôi Cánh, hỏi anh hiện tại đang ở đâu?

Cô tự nói với chính mình, không phải cô hoài nghi, không phải cô không tin nhiệm anh mà là cô lo lắng cho an toàn của anh, dù sao xã giao tiếp khách không thể tránh được phải tiếp vài chén rượu, bình thường có cô bên cạnh có thể chăm sóc anh, nhưng hôm nay không có cô...

Không có cô, chẳng phải đã có Lâm Ánh Nhu sao?

Một thanh âm khẽ thì thầm bên tai cô – thanh âm từ đáy lòng, làm cho đôi mày cô khẽ chau lại, khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Cô kiên định nói với chính mình, cô thật sự không phải hoài nghi anh, cũng không phải không tin nhiệm anh, chính là lo lắng cho an toàn của anh, lo lắng anh có thể hay không uống rượu, lại chính mình lái xe về nhà. Cho nên, bây giờ gọi điện hỏi anh đang ở đâu, hẳn sẽ làm cho anh không vui đi?

Hít sâu một hơi, cô lần thứ một trăm linh một nhìn lên đồng hồ treo tường, rút cuộc đưa tay hướng đến điện thoại, không ngờ microphone còn chưa có động tới, tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

“Linh.....”

Cô xem một chút thông báo trên màn hình, là anh.

Cố ý để cho chuông điện thoại reo nhiều hơn hai tiếng, cô mới nhận điện thoại, mang theo thanh âm như sắp ngủ mà đáp:

“Uy.”

“Là anh, em đã ngủ chưa?” Thanh âm của anh truyền đến từ đầu bên kia điện thoại

“Đang chuẩn bị đi ngủ.” Cô nói dối.

“Hảo, em ngủ trước đi, không cần chờ anh, anh hôm nay về muộn chút.”

Anh nói với cô, đột nhiên bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của một nữ nhân.

“Anh không cần phải quan tâm em, em không cần” Nữ nhân kia nói.

“Anh chỉ là muốn báo một tiếng, anh gác máy đây.” Anh nghe như vậy, nhanh chóng nói với nữ nhân kia, sau đó liền cắt đứt điện thoại.

Trở Nhĩ Nhĩ cầm microphone ngậy ra như phồng, tâm trí hoàn toàn trống rỗng. Cô có phải hay không chỉ vừa mới nằm mộng? Nhưng lại là một cơn ác mộng?

Là cô nghe lầm sao? Vì sao trong điện thoại của anh lại xuất hiện thanh âm của nữ nhân, hơn nữa cái thanh âm kia còn dị thường quen tai, ôn nhu mềm mại, sờ sờ động lòng người, thanh âm kia không phải Lâm Ánh Nhu thì là ai?

Anh không cần phải quan tâm em, em không cần.

Tuy rằng lời nói nghe không ra ngữ điệu đặc biệt gì, nhưng là đem đến cho người ta cảm giác nữ nhân đang hướng nam nhân phát câu làm nũng, làm cho nam nhân đi không được, lưu lại không xong, mà anh, quả nhiên cũng lựa chọn lưu lại.

Hiện tại, cô nên nói cái gì đây? Còn muốn kêu chính mình đừng suy nghĩ miên man nữa sao?

Một dòng nhiệt ẩm lướt qua gương mặt cô, cô vô thức đưa tay lên sờ, ẩm ướt.

Là nước mắt của cô sao?

Cô không phải nói không cho chính mình khóc, nói khóc liền đại biểu cô đã nhận thua, nói khóc liền đại biểu anh đã thật sự thay lòng đổi dạ, đã không còn yêu cô nữa sao? Không phải nói trừ khi chính anh nói với cô anh đã thay lòng đổi dạ, hoặc chính cô tận mắt chứng kiến, tận mắt nhìn thấy làm anh hết đường chối cãi, cô đều phải tin tưởng anh sao?

Như vậy hiện tại sao đây? Anh chưa chính mình thừa nhận cái gì, mà cô cũng chưa chính mắt thấy cái gì, cô vì sao phải khóc?

Muốn khóc cũng nên chờ cô chất vấn anh, chờ cô thực sự nhận được đáp án anh đã phản bội cô, lúc đó khóc cũng không muộn đi?

Đừng khóc, Trữ Nhĩ Nhĩ, đừng khóc.

Nhưng là , sao cô đau quá ? Đau ...đến tưởng như nghẹt thở.

Sáu , bảy năm tình cảm; sáu , bảy năm thanh xuân cùng trả giá, kết quả cuối cùng cũng chỉ có chia tay? Cũng chỉ là chia tay?

Thật đáng buồn là, cho dù anh thực vì có một người thứ ba mà phản bội cô, vứt bỏ cô, cô ngay cả quyền lợi cùng thân phận chất vấn anh đều không có. Bởi bọn họ vốn chưa có kết hôn, nam chưa hôn, nữ chưa gả, song phương đều có quyền lựa chọn của riêng mình, cho dù anh có thực sự bắt cả hai tay mà phụ bạc cô, kia cũng chẳng phải phạm pháp.

Quả nhiên vẫn là kết hôn tốt hơn. Tuy rằng kết cục vẫn là có thể ly hôn, chia tay xong việc, nhưng ít ra cũng có quyền danh chính ngôn thuận mà nổi bão.

Chuyện như ngày hôm nay, còn có thể nói cái gì đây? Huống hồ không muốn kết hôn, từ đầu đến cuối đều là anh , mà không phải cô.

Có lẽ ngay từ đầu, cô bởi vì thấy chị cả kết hôn sau cuộc sống cũng thực vất vả, nên đối với hôn nhân cũng có điểm bài xích, nhưng cùng anh kết giao, tình cảm càng ngày càng ổn định phát triển, suy nghĩ của cô liền thay đổi, không chỉ một lần tưởng tượng bộ dáng mình mặc đồ sa trắng gả cho anh.

Cô kỳ thật rất sớm trước kia đã có ý nghĩ muốn kết hôn, nhưng bởi vì anh không muốn, cô liền tự thuyết phục mình cuộc sống như bây giờ kỳ thật cũng tốt lắm, không kết hôn không phải là không tốt.

Nhưng đó là, nếu anh yêu cô, không thay lòng đổi dạ, nếu anh thay đổi...nếu anh thay đổi...

Lại một dòng nhiệt ẩm lướt qua trên gương mặt, một dòng lại một dòng, muốn không chế nhưng là vô phương, lòng..đau như thắt.

Cô...sao khó chịu quá?

Kết quả, đêm hôm qua anh không có về nhà, hơn nữa, sáng nay , hai người còn cùng nhau đi làm muộn.

Trữ Nhĩ Nhĩ sắc mặt rất khó coi, trừ bỏ bởi vì hôm qua cô cả đêm không ngủ, còn bởi bọn họ cùng nhau đi làm muộn, nhưng không một người nào muốn giải thích nguyên nhân với cô, cùng với chuyện tối qua.

Bọn họ rút cuộc coi cô là cái gì? Là kẻ ngốc nghếch, ngu dốt sao?

Cô nhịn, cô nhẫn, rút cuộc nhẫn đến giờ tan tầm, sau đó không nói hai lời, cô thu thập mọi thứ trở về nhà, về nhà tiếp theo lại trực tiếp đóng gói hành lý, một mình chạy đến căn hộ của em gái San San.

Chính là cô không dự đoán được, chị cả Y Y cũng lại ở nơi đó, không biết chị cùng anh rể đã xảy ra chuyện gì?

Coi cô ốc còn không mang nổi mình ốc , thật sự không dư thừa tâm lực để mà giải thích nghi hoặc chị cả vì sao rời nhà trốn đi. Hơn nữa , một đêm không ngủ làm cô thực mệt mỏi, cô tắm giặt sạch sẽ, cùng chị em ăn một bữa tối đơn giản, chuyện phiếm tán hươu tán vượn trong chốc lát, ngả đầu liền ngủ, đặt mình lên tới hừng đông.

Sáng sớm, cô như thường lệ tới công ty làm việc, vừa mới tới chỗ ngồi của mình, còn không kịp ngồi xuống, cánh tay liền bị nắm chặt, cứ vậy bị kéo về hướng văn phòng tổng tài cuối hành lang.

“Cạch” một tiếng, cửa liền đóng lại, Lôi Cánh nổi giận dùng dùng hương cô chất vấn: “Em tối qua chạy đi đâu? Vì sao không nói với anh, di động lại không mở máy?”

“Tổng tài hôm nay tới thật sớm, anh muốn dùng bữa sáng sao? Muốn uống cà phê sao?” Cô mở miệng nói, mặt không đổi sắc đúng bốn phân thư ký.

“Em đang tức giận.” Đã ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, Lôi Cánh dễ dàng đoán được tâm trạng của cô, nhưng là ... “ Vì chuyện gì?”

“Vậy còn anh, vì chuyện gì mà tức giận?” Cô nhìn anh, không trả lời mà hỏi lại.

“Đương nhiên là vì em tối hôm qua vô duyên vô cớ lại ở bên ngoài,lại...” Lôi Cánh đang giận dữ thanh âm chợt im bặt, trên mặt là biểu tình bưng bít đại ngộ.

Anh nhú nhú chân mày.

“Em là vì buổi tối hôm kia anh trắng đêm không về mà tức giận? Chẳng phải anh có gọi điện thoại cho em nói anh có việc ,cho nên...”

“Cho nên khuya mới trở về, nhưng là, anh có về sao?” Cô tiếp lời chất vấn anh.

“...Đột nhiên có chút việc.”

“Chuyện gì?”

Anh do dự, đem ánh mắt dời đi.

“Anh ngay cả có việc gì cũng không thể nói, còn muốn em tin tưởng anh sao?” Cô chưa xót nói.

“Anh không có làm chuyện gì có lỗi với em.” Anh đem ánh mắt di hồi, đôi mày gắt gao nhú lại, nhìn chăm chăm cô, mạnh mẽ khẳng định.

Nếu không có, vì sao em lại bất an như vậy, khổ sở như vậy đây? Cô muốn hỏi anh, lại không mở miệng được, bởi vì cô biết có nói ra những lời này cũng không giải quyết được mọi chuyện, sẽ chỉ làm hai người cãi nhau hoặc lâm vào tình trạng nghi hoặc nhau mà thôi

Nếu thật muốn âm ỉ, sao không trực tiếp đem bao đạn kia quăng ra đi, đem mọi chuyện một lần giải quyết?

“Em muốn kết hôn.” Cô nhìn anh nói.

Anh kinh ngạc mở to đôi mắt, sau đó nhanh chóng nhắm mắt nhú mày.

“Anh nghĩ em cùng với anh đều như nhau nghĩ không muốn kết hôn” Anh trầm mặc trong chốc lát, mở miệng trầm giọng nói.

“Đó là trước kia, bây giờ em muốn kết hôn.”

“Vì sao? Chúng ta cuộc sống như hiện tại là khó mà có được, kết hôn hay không căn bản là không quan trọng.” Anh nhìn chăm chăm cô nói. “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Nếu đã không quan trọng, vì sao anh không chịu kết hôn?”

“Anh không thích phiền toái.” Anh lấy ngữ khí hiển nhiên chán chường nói.

“Chỉ cần đi đăng ký, chưa đến một giờ đã tốt rồi.” Cô nhìn anh.

Anh mím chặt môi, im lặng không nói.

“Anh căn bản không phải ngại phiền toái, chính là không muốn cùng em kết hôn, đúng không?” Cô cũng lặng im trong chốc lát, sau đó thấp giọng hỏi.

Anh đột nhiên thở mạnh một hơi, có vẻ không kiên nhẫn.

“Mọi chuyện đang êm đẹp, em vì sao đột nhiên lại muốn như vậy?” Anh hỏi cô. “Có hay không tờ giấy kia quan trọng lắm sao? Chúng ta như bây giờ không phải rất tốt sao? Trừ bỏ kết hôn ra, chúng ta so với những cặp vợ chồng bình thường có gì khác biệt? Anh đối với em không tốt sao? Em có cái gì bất mãn với anh?”

“Em không hề bất mãn với anh, chính là em muốn kết hôn.” Cô nhìn sâu vào mắt anh, bình dị nói.

Anh nhìn đi nơi khác, cất tiếng đầy lãnh đạm: “Anh không muốn kết hôn, ngay từ đầu anh đã nói với em anh sẽ không kết hôn, bất kể đối tượng là ai đều như vậy.”

Bất kể bên nhau bao nhiêu năm đều như vậy. Trừ Nhĩ Nhĩ ở trong lòng thay anh bổ sung một câu, cảm thấy cõi lòng dần dần trầm xuống, chìm vào cái hố sâu không đáy, đen đặc, lạnh lẽo.

“Ý anh chính là nếu em muốn kết hôn, chỉ có thể đi tìm một người khác, cùng anh là tuyệt đối không có khả năng, đúng không?”

Cô nói nhỏ.

Anh nhăn mặt nhíu mày không nói, lộ ra một bộ dáng cam chịu.

“Em biết rồi.” Cô phớt môi muốn cười, nhưng nụ cười lại không thành hình.

Cô xoay người rời đi, cánh tay lại bị anh gắt gao nắm chặt.

“Trừ bỏ kết hôn, anh cái gì cũng có thể cho em, bao gồm cả tâm hồn và thể xác, anh đều có thể cho em hết thảy, như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Anh gầm nhẹ hỏi cô.

“Nếu cái gì anh cũng có thể cho em, vì sao không thể cho em một cuộc hôn nhân, để cho em danh chính ngôn thuận là vợ của anh?” Cô nhìn anh ánh mắt kiên định.

“Ở trong lòng anh, em vẫn luôn là vợ của anh.”

Nhưng là, một người vợ không được pháp luật công nhận, một người vợ anh không chính miệng công bố, một người vợ tùy thời đều có thể một cước đá văng đi, thậm chí ngay cả một cái trình tự ly hôn cũng không có.

Nói khó nghe, nếu một ngày nào đó anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cần phải lập tức phẫu thuật, cô vẫn là ngay cả tư cách một người vợ thay anh ký đơn đồng ý giải phẫu cũng không có, như vậy cô, cũng có thể coi là vợ anh sao?

“Em chỉ muốn một gia đình bình thường đầm ấm, nếu anh không thể cho em, em phải thừa dịp vài năm này còn có thể gả đi, đem chính mình đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài, bởi vì em đã không còn trẻ nữa.” Cô thật tâm nói với anh.

“Em là buộc anh phải quyết định sao?”

“Không phải, em chỉ hy vọng anh có thể suy nghĩ một chút, nếu thật sự anh không muốn kết hôn, như vậy...” Thanh âm của cô đột nhiên như bị chặn ở yết hầu, nói không ra lời chia tay.

“Như vậy như thế nào? Em muốn cùng anh chia tay sao?” Anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh khốc vô tình.

Cô mấp máy môi muốn nói “Phải” Thanh âm lại không làm sao phát ra được.

“Em..... Chỉ là muốn suy nghĩ.” Cô máy móc nói.

“Hảo, chờ em đem mọi chuyện suy nghĩ rõ ràng rồi nói với anh. Nếu em thực muốn chia tay, anh sẽ thành toàn.” Nói xong, anh trực tiếp xoay người đi về phía bàn làm việc, sau đó ngồi xuống, mở công văn, bắt đầu công tác.

Nước mắt trong nháy mắt tràn đầy hốc mắt Trữ Nhĩ Nhĩ, cô nhanh chóng xoay người lùi lại, không nghĩ sẽ để cho anh thấy sự thương tâm, yếu ớt của cô.

Chỉ cần cô muốn chia tay sẽ thành toàn? Đây là câu trả lời của anh sao? Nhất mực nói yêu cô, để ý cô, không nghĩ tới, nam nhân của cô, lại mặt không đổi sắc nói ra lời này, rồi xoay người tiếp tục công tác.

Nguyên lai anh đã thật sự thay lòng đổi dạ, đã không còn yêu cô.

Cổ đề xuống mong muốn hướng anh mà kêu khóc chất vấn, cô cẩn thận hít thật sâu, không để mình gục ngã trước nỗi thương tâm cùng tuyệt vọng, bước khỏi văn phòng anh.

Cửa phòng vừa đóng, cả người cô mềm nhũn không chút sức lực mà tựa sau cánh cửa, nước mắt cứ thế trào ra như lũ vỡ đê. Cô gắt gao bịt chặt miệng, không để cho tiếng khóc thoát ra ngoài.

Cô không thể tiếp tục ở lại làm việc, ít nhất là hôm nay không thể, hiện tại không thể.

Cô nắm lấy túi xách đặt trên ghế, lao như bay tới cầu thang bộ.

Cô không thể đáp thang máy, bởi vì hiện tại là giờ đi làm, bất cứ lúc nào cũng có khả năng gặp người quen biết.

Nếu người khác hỏi cô làm sao vậy, cô phải trả lời như thế nào?

Nếu gặp Lâm Ánh Nhu, cô nên dùng vẻ mặt gì, thái độ gì đối mặt với cô ta đây? Có thể hung hăng mà nắm tóc cô ta, hướng cô ta mà chửi ầm lên, kêu cô ta đi tìm chết sao?

Ha ha, cô còn có thể nói giỡn nha! Thật sự là không sai, rất không sai, ha — ô..... Ô ô..... Ô ô.....

Nháy mắt tiếp theo, Trữ Nhĩ Nhĩ đã ngồi gian cầu thang thượng, đem mặt vùi vào hai cánh tay, nghẹn ngào thống khổ.

“Em bây giờ ở đâu?”

“Em ở nhà San San.”

“Đêm nay có trở về không?”

“Sẽ không.”

“Còn ngày mai?”

“Trước khi suy nghĩ rõ ràng, em sẽ ở đây.”

“Anh biết rồi.”

Thanh âm lạnh băng vô tình, điện thoại cứ như vậy mà cắt đứt, làm cho Trữ Nhĩ Nhĩ nước mắt lại lập tức tràn khóe mi.

Anh thậm chí không hỏi một tiếng cô buổi sáng đột nhiên nghỉ làm, vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ đối với anh mà nói, cô sớm là có cũng được mà không có cũng chẳng sao?

Lòng thật đau, thật sự đau quá.

Rút cuộc bọn họ vì sao lại biến thành như bây giờ? Một tháng trước rõ ràng còn ân ân ái ái, ngay cả phó tổng tài cũng trên ghẹo bọn họ, nói nhà bọn họ nhất định nơi nơi đều là kiến, bởi vì bọn họ quả thực là ngọt ngào đến chết được! Kết quả, vì sao mới qua một tháng, cô liền từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục lạnh băng? Cô rút cuộc đã làm sai cái gì, làm cho anh không yêu cô nữa?

“Sao vậy?”

Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm của chị cả Y Y, làm cô hoảng sợ, nhanh chóng đem nước mắt trên mặt cùng trong hốc mắt lau đi.

“Chị.” Cô xoay người, cúi đầu, lắp bắp kêu lên.

“Có muốn nói chuyện với chị không?”

Nước mắt vừa mới lau đi, thoáng chốc lại tràn đầy, cứ vậy từng giọt, từng giọt lệ tuôn rơi.

“Em muốn kết hôn, nhưng anh ấy không muốn.” Cô nghẹn ngào thấp giọng nói.

“Vì sao đột nhiên em muốn kết hôn?” Trữ Y Y ôn nhu hỏi.

Cô nhớ rõ em gái luôn luôn ôm ý nghĩ không muốn kết hôn, nói chỉ cần ở bên cạnh nhau là đủ, kết hôn không có gì tốt cả, giờ tại sao lại muốn kết hôn? Mà bởi vì Lôi Cánh cũng có chung suy nghĩ, cho nên hai người mới có thể ăn nhập với nhau, tương thân tương ái với nhau, như thế nào hiện tại lại muốn kết hôn?

Trữ Nhĩ Nhĩ cúi đầu trầm mặc không nói, nước mắt không ngừng rơi.

“Sao vậy?”

“Anh ấy có người khác.” Cô nghẹn ngào thấp giọng nói.

“Cho nên, em mới muốn kết hôn, muốn dùng hôn nhân để trói buộc cậu ấy?”

Trử Nhĩ Nhĩ trầm mặc một chút, không có trả lời, cô là vẫn không muốn thừa nhận chuyện này là sự thật, nhưng chị cả nói ra những lời này, làm cô muốn phủ nhận mà không tài nào nói ra được.

“Như vậy, cũng không giữ được lòng người.” Trử Y Y nhìn em gái, nói đầy thâm thúy, “ Em có lẽ có thể dùng hôn nhân để trói buộc con người cậu ấy, nhưng lại không giữ được tâm cậu ấy, như vậy đối với hôn nhân là bằng mặt không bằng lòng, em có thể hạnh phúc sao?”

Trử Nhĩ Nhĩ sắc mặt trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu, cô không phải không biết đạo lý này, nhưng là...Cô không biết, có lẽ là cô đã bị anh làm cho bị thương quá sâu nặng , làm cho cô hoàn toàn tuyệt vọng hết hy vọng rồi anh... Đi?

3. Chương 3

Liên tục hai ngày không đi làm, tiếp theo lại là ngày nghỉ cuối tuần, đảo mắt hai người bọn họ đã bốn ngày không có gặp mặt, vậy mà anh trừ bỏ buổi tối ngày đầu tiên có gọi điện tới hỏi cô đang ở nơi nào, sau đó liền không hề liên lạc lại.

Anh, thật sự ngoan cố, thực tuyệt tình, không phải sao?

Thật đáng buồn là, cô lại vẫn cứ uất ức mà nhớ nhung anh.

Cuối cùng, chịu không nổi sự nhớ nhung, cô rút cuộc buổi tối chủ nhật, lấy cớ này nọ mà trở về, trở lại nhà sau năm ngày xa cách.

Cầm chìa khóa đứng ở ngoài cửa lớn, cô đột nhiên có chút chần trừ,có loại cảm giác sợ hãi. Cô chính là vì mình chờ mong mà sợ bị thương tổn, tim đập thật nhanh.

Khẽ vuốt ngực lại hít sâu một hơi,cô rút cuộc đem chìa khóa tra vào ổ, mở khóa, đẩy cửa bước vào.

Trong phòng khách, tivi đang mở, trên sofa có một người đang ngồi, là một nữ nhân, một nữ nhân mà cô quen biết – Lâm Ánh Nhu.

Trong nháy mắt, huyết sắc trên mặt Trử Nhĩ Nhĩ như bị rút cạn, gương mặt cô tái nhợt như tờ giấy.

Cô cả người cứng ngắc, ngây ra như phỗng nhìn Lâm Ánh Nhu, trên người mặc quần áo ở nhà, tóc rối tung trên bờ vai, gương mặt không son phấn, lại thoải mái tùy ý ngồi trên sofa xem tivi, giống như cô ấy chính là nữ chủ nhân của căn phòng này.

Anh thật là mau, nhanh như vậy đã khẩn cấp đem nữ nhân khác tiến dần từng bước sao? Cô cũng chỉ mới ra đi có năm ngày.

Anh sao có thể đối xử với cô như vậy? Làm sao có thể?

“Trử..... tỷ?” Thấy cô, Lâm Ánh Nhu nhanh chóng đứng lên, chân tay có vẻ luống cuống.

Trử Nhĩ Nhĩ cảm thấy chính mình nên xông lên phía trước nắm lấy tóc của cô ta, mắng to cô ta không biết xấu hổ, kêu cô ta không cần lại giả mù sa mưa kêu cô Trử tỷ, cô muốn đuổi cô ta ra khỏi nhà cô, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt cô nữa, nếu không cô gặp một lần đánh một lần, tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô ta...

Nhưng cô chính là lại bình tĩnh mở miệng nói: “Anh ấy đâu?”

Tâm... trầm đến chỗ sâu nhất, lạnh... đến độ không còn cảm giác đau.

“Ở trong phòng.”

Cô cởi giày, đi tới phòng từng là của cô và anh, đưa tay gõ cửa, bởi bây giờ nó không còn là của cô nữa, sau đó đẩy cửa bước vào.

Lôi Cánh nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, mặc dù nghe thấy tiếng gõ cửa cùng có người đẩy cửa vào, vẫn như cũ không mở mắt, chỉ lười biếng mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Em trở về thu thập vài thứ, còn có cho anh một đáp án.”

Anh phút chốc mở choàng hai mắt, quay đầu nhìn về phía cô, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

“Em suy nghĩ rõ ràng rồi?” Anh hỏi cô, thanh âm có chút trầm hơn bình thường.

“Phải.”

“Cho nên đáp án là gì?”

“Chúng ta chia tay đi.” Cô nói không chút do dự, mặt không đổi sắc.

Anh mím chặt môi, gân xanh ửng ửng ở cổ tựa hồ nhảy lên... Nói không chừng anh đã sai lầm rồi, anh không nên nói với cô những lời kia, bởi vì trừ bỏ miệng khê mấp máy, cô căn bản là mặt không đổi sắc.

“Em xác định đây là điều em muốn?” Ánh mắt anh không rời nhìn thẳng cô.

“Phải.”

Anh trầm mặc một chút, trầm giọng nói: “Anh nói rồi, trừ bỏ kết hôn, cái gì anh cũng có thể cho em.”

“Bao gồm cả việc đoạn tuyệt qua lại với Lâm Ánh Nhu, vĩnh viễn không gặp lại sao?”

Cô nhin không được bật thốt lên.

Anh giật mình, sau đó nhú nhú mày, tựa hồ không nghĩ tới cô sẽ nói ra những lời này.

“Em bởi vì cô ấy mới quyết định chia tay với anh? Nếu đúng là vậy, căn bản không cần phải như bây giờ, anh và cô ấy quan hệ không phải như em tưởng tượng.” Anh nói.

“Vậy là quan hệ như thế nào?” Cô hỏi anh.

Anh nhăn mặt nhú mày, bỗng nhiên mím chặt môi, trầm mặc không nói.

“Quên đi.” Cô phớt môi nói. “Dù sao đó không phải vấn đề quan trọng.” Bởi vì vấn đề thực sự của bọn họ là ở chỗ anh không muốn kết hôn, không thể cấp cho cô cảm giác an toàn.

Ngày hôm nay, Lâm Ánh Nhu có lẽ đúng như lời anh nói, không phải là kẻ thứ ba giữa bọn họ, nhưng là ai biết ngày mai, hoặc là một năm, hai năm sau sẽ như thế nào, biết đâu sẽ lại thực sự có một kẻ thứ ba? Mà cô, vĩnh viễn không có thân phận cùng tư cách ngăn cản anh, giữ anh cho riêng mình.

Cho nên, cô nghĩ thông suốt rồi, nếu không muốn cả cuộc đời sống trong bất an cùng thương tâm, cô chỉ có thể lựa chọn buông tha cho anh, cũng là buông tha cho chính mình.

Cô xoay người đi vào phòng để quần áo, bên trong ngoại trừ quần áo, còn có rất nhiều vật dụng này kia của cô. Túi, giày, mũ, các loại linh kiện trang phục, thiệt nhiều thiệt nhiều thứ, suy nghĩ một chút, nguyên lai cô cũng đã ở đây sáu, bảy năm, vật dụng đương nhiên nhiều.

Muốn đem toàn bộ mọi thứ chuyển đi, kỳ thật cũng không phải chuyện khó khăn gì, chỉ là sẽ tốn nhiều thời gian cùng sức lực một chút.

Vấn đề là, tâm tình cô đều ở trên người anh, phải cần bao nhiêu thời gian cùng khí lực mới có thể chuyển chúng đi đây? Nghĩ vậy, nước mắt của cô lại không ngừng chảy ra.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, cô vội vàng lau nước mắt, vươn cánh tay đem vali ở ngăn trên cùng lấy xuống.

“Hôm nay em mang ít quần áo đi trước, những thứ khác sẽ tìm thời gian trở lại thu dọn sau. Chìa khóa nhà chờ em chuyển hết mọi thứ sẽ trả lại cho anh.” Cô quay lưng về phía anh nói.

“Em vì sao đột nhiên lại muốn kết hôn?” Anh trầm mặc một chút, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Bởi vì em đã không còn trẻ nữa.” Cô lấy ra vài bộ quần áo thường mặc bỏ vào vali.

“Anh cảm thấy em thật sự còn trẻ.”

“Chờ anh cảm thấy em đã già, hết thấy sẽ không kịp nữa.”

“Không kịp làm cái gì? Kết hôn sao? Có lẽ khi đó anh đã thay đổi suy nghĩ, sẽ cưới em làm vợ.”

“Có lẽ?” Cô rút cuộc quay lại nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên tự giấu lại mang theo chút chua xót mỉm cười. “Nếu anh thay đổi suy nghĩ là muốn kết hôn với người khác?” Cô hỏi anh. “ Đến lúc đó em đã già đi, hoa tàn liễu héo, còn có ai cần em, muốn cưới em, thương tiếc mà liếc nhìn một cái?”

“Anh nói rồi, anh sẽ không vứt bỏ em, lại càng không đi cưới kẻ khác làm vợ.” Anh phiền chán nói.

“Nhân sinh vô thường, khi kết giao người yêu, ai mà không nói sẽ yêu người kia cả đời, trừ người đó ta, tuyệt sẽ không cưới ai, sẽ chung thủy cả đời? Nhưng có bao nhiêu người thật sự làm được?” Cô hỏi anh.

“Tóm lại một câu, em chính là không tin anh.” Anh mang theo thanh âm tràn đầy tức giận nói.

“Anh muốn nghĩ như vậy cũng được.” Cô bình tĩnh nói, bộ dáng không chút thay đổi như là đã sớm không quan tâm ý nghĩ của anh.

Lôi Cánh tay nắm chặt quyền, rất muốn tiến tới tóm lấy bả vai cô, dùng sức mà lắc, hỏi cô vì sao lại muốn như vậy? Hỏi cô cuộc sống như hiện tại có gì không tốt, vì sao cứ nhất định phải kết hôn? Cô chẳng lẽ chưa từng nghe qua, hôn nhân là phần mộ của tình yêu sao?

Không, cô đương nhiên nghe qua, trước kia cô vẫn cùng anh tán thưởng những lời này, cho nên bọn họ mới có thể ăn nhập với nhau cùng một chỗ, cuộc sống chung mỗi ngày đều là chỉ muốn làm yên ương không muốn làm thần tiên. (Chỗ này hơi ngang nhưng em ko biết sửa thế nào)

Anh vốn nghĩ bọn họ sẽ cứ như vậy cả đời, nghĩ rằng cô cùng anh hưởng thụ, yêu thích cuộc sống hiện tại bọn họ đang có ,sao biết cô đột nhiên lại thay đổi, muốn kết hôn, còn lấy chia tay để uy hiếp anh?

Muốn chia tay phải không? Tốt thôi, vậy như cô mong muốn, cô đừng tưởng rằng anh yêu cô, sủng cô, trong mắt trong lòng thủy chung chỉ có một người là cô, thì anh sẽ làm theo mọi điều cô muốn, anh cũng có giới hạn của mình được không?

“Tôi hy vọng sau này em sẽ không hối hận.” Anh nói với cô.

“Em sẽ không.” Cô nói không chút do dự, làm anh nghe xong càng thêm giận dữ.

“Tốt lắm, bởi vì tôi đã nghĩ rồi.” Anh cười lạnh nói.

“Trừ lần đó ra, tôi không có thói quen mỗi ngày làm việc cùng bạn gái cũ, cho nên tôi sẽ giúp em chuyển bộ phận...”

“Không cần phiền toái, em sẽ từ chức.” Cô đánh gãy lời nói của anh.

Cả người Lôi Cánh chấn động, tâm ý hoảng loạn, anh không nghĩ tới cô lại muốn từ chức. “ Tôi không có ý muốn em từ chức, chính là muốn giúp em chuyển bộ phận ...”

“Không cần, em sẽ từ chức.” Cô lại nói, lời nói kiên quyết làm cho Lôi Cánh từ tâm ý hoảng loạn trở thành giận dữ điên cuồng.

Cô chẳng lẽ cứ như vậy liền không muốn gặp lại anh, muốn cách xa anh, càng xa càng tốt?

“ Em muốn đi liền đi đi, tôi sẽ không ngăn cản em.” Anh thanh âm lạnh lùng nói. “Nhưng là đừng nói tôi không báo trước, bây giờ công việc rất khó tìm, cho dù em tìm được rồi, muốn đãi ngộ như hiện tại cũng là không có khả năng. Nếu sau này em hối hận muốn trở về, công ty không có thiếu người, càng không có vị trí của em.”

“Yên tâm, nếu không tìm được việc, tôi sẽ tìm một nam nhân kết hôn, sau đó ở nhà làm bà chủ gia đình.” Cô bình tĩnh nói.

“Em cho là kết hôn dễ dàng như vậy, nói kết liền kết? Em có đối tượng sao?”

Anh trào phúng nói. Trừ bỏ anh ra, cô đi đâu tìm đối tượng kết hôn?

“Còn có xem mắt.” Cô nói.

Lôi Cánh đột nhiên có cảm giác như mình bị đập một cước – xem mắt? Cô thể nhưng nói muốn đi xem mắt.

“Em đang nói giỡn sao?”

“Không phải.”

“Vì muốn kết hôn, em tình nguyện cùng một nam nhân không gặp mặt được vài lần, ngay cả hứng thú, sở thích, tính tình của hắn cũng không biết, sống chung cả đời?”

“Cái này có thể chờ sau khi kết hôn chậm rãi hiểu biết.”

Lôi Cánh không tự chủ được cắn chặt răng. “Hảo, tốt lắm, như vậy tôi ở nơi này chúc phúc em trước.”

“Cám ơn.”

Anh hơi nhếch môi, trừng mắt nhìn nữ nhân đang một mực đưa lưng về phía anh thu dọn hành lý, sau một lúc lâu, rút cuộc không át chế được cơn giận dữ phát tay áo đi ra.

Cô nghĩ có thể tìm được một nam nhân khác có điều kiện tốt như anh mà không tìm được bạn gái hoặc không cưới được vợ, phải cần đến việc đi xem mắt sao?

Cô tuyệt đối sẽ hối hận, tuyệt đối sẽ quay trở lại tìm anh, tuyệt đối.

Trong phòng họp, nhóm chủ quản cao cấp đang ở trong trạng thái căng thẳng thần kinh, đến kêu thầm ra tiếng, thật cẩn thận, giống như tảng băng mỏng, không đến phiên, tất cả đều chuyên tâm nghe người khác nói, chỉ sợ không cẩn thận lại chọc tổng tài phát hỏa.

Từ khi Trữ thư ký từ chức, công ty từ thấp đến cao toàn bộ đều rơi vào địa ngục nước sôi lửa bỏng, bởi vì tổng tài một chút liên quát tháo, chủ quản bị quát tức khí quay ra quát cấp dưới, khiến cho mọi người trong lòng đều hoảng sợ, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Rút cuộc bao nhiêu lâu nữa mới hết những ngày như vậy, mọi người đều đang hỏi, nhưng không một ai có đáp án, ngay cả Kha phó tổng tài và Lâm thư ký, những người gần tổng tài nhất cũng không có.

Trên thực tế, vấn đề mọi người muốn hỏi nhất phải là – tổng tài và Trữ thư ký vì sao lại chia tay a? Rõ ràng là yêu nhau lại xứng đôi vừa lứa, cơ hồ có thể nói là trời sinh một cặp, rút cuộc vì chuyện gì mà lại chia tay nha? Thật sự làm mọi người không thể lý giải.

Chấm dứt hội nghị chủ quản, Lôi Cánh mặt mày nhăn nhó trở về văn phòng, trên đường lại bị Lâm Ảnh Nhu gọi lại.

“Tổng tài, vừa rồi có vị Trữ Y Y tiểu thư tìm ngài, tôi nói ngài đang họp, cô ấy muốn tôi chuyển cáo, nói bảo ngài gọi lại.”

“Chị ấy có nói tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không có.”

“Tôi biết rồi.” Xoay người trở lại văn phòng, Lôi Cánh thoáng do dự một chút, cuối cùng mang điện thoại di động ra, tìm được số của Trữ Y Y – chị cả của Trữ Nhĩ Nhĩ, gọi lại cho cô.

“Chị cả, em là Lôi Cánh, nghe nói chị tìm em?” Điện thoại được kết nối, anh vẫn theo thói quen kêu Trữ Y Y một tiếng chị cả.

“Phải, cậu... họp xong rồi sao?” Trữ Y Y ngữ khí có chút do dự, lại hình như có chút sốt ruột.

“Họp xong rồi.”

“Như vậy, hiện tại cậu có rảnh không? Có thể ra ngoài một chuyến không?”

Chị ấy không biết anh cùng cô đã chia tay sao? Lôi Cánh trầm nghĩ, lại không thể bỏ mặc người anh đã kêu chị cả sáu, bảy năm nay.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi trước, như vậy trên đường đi, anh ít nhất có thể nghĩ trước đối sách.

“Nhĩ Nhĩ bây giờ đang đi xem mắt.”

Trử Y Y trả lời, làm cho Lôi Cánh phút chốc toàn thân cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, cả người bị chấn động mà ngậy ra như phồng

Cô thế nhưng thật sự chạy đi xem mắt?

“Tuy rằng Nhĩ Nhĩ nói với chị hai người đã chia tay, hơn nữa đối tượng xem mắt hôm nay của nó điều kiện cũng không thua kém cậu, nhưng là chị vẫn còn muốn cậu là em rể.” Trử Y Y chậm rãi nói với anh, “Chị biết loại sự tình này không thể ép buộc, nhưng là vẫn hy vọng cậu có thể thực sự suy nghĩ một chút, không cần giống như Nhĩ Nhĩ, bởi vì xúc động cùng hờn dỗi mà chôn vùi hạnh phúc cả đời. Bọn họ hiện tại đang ở phòng phía Tây của khách sạn Minh Viên, chị sẽ không bắt buộc cậu tới đây, nhưng nếu cậu không tới, chị nghĩ đại khái chị đã hiểu được ý tứ của cậu, về sau sẽ không quấy rầy cậu nữa.” Nói xong, cô chủ động ngắt điện thoại.

Lôi Cánh kinh ngạc buông di động, sững sờ trong chốc lát, đột nhiên cúi đầu cười ra tiếng đến, vừa cười vừa lắc đầu.

Sẽ không bắt buộc? Chị ấy thế này không gọi là bắt buộc, vậy gọi là gì?

Không nghĩ có được, chính là hoàn toàn mất đi.

Bọn họ quả nhiên là chị em ruột thịt, lại đều dùng loại phương thức hạ tới hậu thư này, làm cho anh không thể không đưa ra một cái quyết định.

Trước đó, anh vốn là rất có tự tin, nghĩ rằng cô tuyệt đối không rời khỏi anh, nhất định cô sẽ trở lại bên anh, chủ động cùng anh hòa hảo, cho nên mới nhất mực tỏ thái độ bình thản. Bởi vì những năm gần đây bên nhau, cô luôn sắm vai chủ động nhượng bộ, luôn tự mình cúi đầu nhận sai, hoàn toàn thỏa mãn tự tôn đàn ông của anh.

Anh vẫn tưởng rằng lần này cũng giống như vậy, không nghĩ tới, cô lại quyết tâm như vậy, ngay cả một cuộc điện thoại cũng chưa từng gọi cho anh, triệt để cắt đứt liên lạc.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua, một tuần, một tháng, mắt thấy chia tay thật nhanh đã được hai tháng thời gian, vẫn thủy chung đợi không được điện thoại cầu hòa của cô. Anh tâm hoảng ý loạn, hối hận không kịp, lại e ngại mặt mũi, không muốn chủ động làm kẻ cúi đầu xuống nước, sau đó làm cho tính tình chính mình càng ngày càng khó chịu đựng, không khống chế được, giống như chó điên gặp người liền cắn.

..... Quên đi, anh nhận thua.

Mặt mũi của nam nhân giá trị bao nhiêu? Cùng việc vĩnh viễn mất đi người mình yêu mà đem đi so sánh, bên trọng bên khinh, chỉ có kẻ ngu ngốc mới không thể phân rõ ràng.

Tuy rằng anh vẫn không có biện pháp đột phá mà kết hôn, nhưng là ai quy định anh liền vì vậy mà mất đi cô? Anh có thể nghĩ biện pháp khác làm cô không thể rời anh được nha, tỷ như....Làm cho cô mang thai? Dù sao hai người bọn họ ở bên nhau chừng ấy năm, cũng đến lúc làm ba mẹ rồi.

Tâm tình buồn bực rối rắm đột nhiên giống như rẽ mây nhìn trời, có loại cảm giác thật là rộng mở, tươi sáng, Lôi Cánh nhanh chóng nắm lấy chìa khóa xe, bước ra khỏi văn phòng.

“Tôi đi ra ngoài một chuyến, có việc gì gọi vào di động cho tôi.” Đi qua phòng thư ký, anh thông báo một tiếng, sau đó bước chân không ngừng tiêu sái tiến về phía thang máy, đi thẳng tới bãi đỗ xe, lập tức cho xe chạy như bay tới khách sạn.

Chị cả vừa rồi nói đối tượng xem mắt của Nhĩ Nhĩ hôm nay điều kiện không thua kém anh, lời này là đe dọa anh, hay là sự thật?

Nữ nhân vô tình kia mấy ngày nay không hề liên lạc với anh, chẳng lẽ thật sự đối với anh đã chết tâm? Cô sẽ không thực sự vì muốn kết hôn, tùy tiện tìm một nam nhân thuận mắt, liền lấy điều kiện tiên quyết là phải kết hôn để kết giao đi?

Nghĩ đến cô đang cùng một tên nam nhân khác thêm nhỏ dãi sắc đẹp của cô ăn cơm, mỗi nụ cười, mỗi cái nhún mày, nhất cử nhất động đều làm cho tên nam nhân kia dán chặt con mắt vào cô, nài con chạy loạn trong lòng, anh cả người liền bắt đầu phát cuồng.

Cô là của anh! Chỉ cần anh còn sống đời này nam nhân khác đừng mơ tưởng tiến tới cô, vĩnh viễn đừng nghĩ!

Thời gian trà chiều, đại sảnh dùng cơm Tây có không ít khách hàng đang chờ đợi, những người khách này hoặc ngồi hoặc đứng, quay mặt ra cửa hoặc đưa lưng lại với cửa ra vào, phục vụ đi qua đi lại, nhưng anh vẫn là dễ dàng liếc mắt một cái liền nhận ra cô, thẳng hướng cô mà đi tới.

Ngồi cùng bàn với cô là một nam nhân, hẳn là đối tượng xem mắt của cô, bộ dạng trắng nõn nhả nhận, ánh mắt chính trực, biểu tình ngại ngùng, thoát nhìn quả thật khá tốt, chỉ tiếc, hẳn ta đã chọn nhầm đối tượng xem mắt.

Tiêu sái đi nhanh đến bên bàn ăn của bọn họ, hai người đang trò chuyện với nhau như cảm nhận được ánh mắt đột ngột xuất hiện của anh mà đồng thời ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn về phía anh.

Nam nhân trên mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc, như vậy cũng là khiếp sợ trừng mắt nhìn anh, trong mắt hiện lên nhiều loại cảm xúc yêu hận sân si, cuối cùng xé扯 ra lẽ, chỉ còn lại vẻ mặt lạnh băng không chút thay đổi.

“Hi.” Anh nhẹ giọng mở miệng, đau lòng phát hiện ra cô đã gầy đi rất nhiều.

Trở Nhĩ Nhĩ cảm thấy tim mình không tự chủ mà đập thật nhanh, máu chảy dồn trong huyết quản giống như vạn mã đang phi, làm cho toàn thân cô nóng lên, đầu óc choáng váng.

Anh vì sao lại xuất hiện ở đây? Là tình cờ, hay vẫn là có người đem chuyện hôm nay cô ở đây xem mắt nói cho anh? Mà anh xuất hiện ở đây, là đại biểu cái gì?

Cô trừng mắt nhìn anh, không thể khống chế suy nghĩ của chính mình, không ngừng mà phỏng đoán mục đích anh xuất hiện.

Chia tay năm mươi ngày, anh ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô, tuy rằng đã đoán trước mọi chuyện, cô vẫn không tự chủ được mà thấy lòng đau như cắt.

Mỗi lần chuông điện thoại reo lên, là một lần cô nhầm tưởng anh gọi cho cô, để lại một lần đau lòng thất vọng.

Tuy rằng chia tay là do cô yêu cầu, nhưng chỉ cần anh chủ động nhượng bộ một chút, có một chút ám thị cho cô rằng anh muốn hòa hảo, hơn nữa, là anh làm cô cảm nhận được anh còn yêu cô, cô sẽ tuyệt đối không ngoan cố mà không để ý đến anh. Nhưng mà, anh ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, thật giống như cô vốn chính là có cũng được mà không có cũng xong, chia tay hay không cũng chẳng phải vấn đề.

Vì thế, cô thực sự rất hận anh, càng hận chính mình vì sao vẫn đối với anh chờ mong, mỗi ngày đều đợi điện thoại của anh, sau đó mỗi ngày đều tan nát cõi lòng.

Cô trầm mặc không nói, không khí có điểm ngưng đọng, nam nhân ngồi đối diện cô nhin không được lên tiếng hỏi: “Đây, là bằng hữu của em sao?”

Mượn lúc tên mình trực tiếp bị kêu lên, Lôi Cánh quay đầu, nhìn chằm chằm mãnh liệt vào hắn.

“Không phải.” Trở Nhĩ Nhĩ trả lời. “Đây là cấp trên trước kia của tôi.”

Không dự đoán được cô lại nói như vậy, Lôi Cánh kinh ngạc tròn hai mắt, quay đầu lại trừng mắt nhìn cô.

Cô lại sớm đem ánh mắt chuyển hướng bạch diện thư sinh trước mặt, coi anh như không tồn tại, nói với nam nhân kia: “Anh dùng bữa xong chưa? Tôi nghĩ muốn mua mấy quyển sách anh vừa giới thiệu, anh có thể đi cùng tôi đến hiệu sách không?”

“Đương nhiên có thể.” Nam nhân lập tức mừng rỡ gật đầu.

Hai người cùng nhau đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Lôi Cánh bỗng dưng vươn tay, nắm chặt cánh tay Trở Nhĩ Nhĩ.

“Anh có chuyện muốn nói với em.” Anh nói.

“Đáng tiếc tôi không có” Cô rút cánh tay đang bị anh nắm chặt ra, lãnh đạm đáp lời.

“Không cần làm ra chuyện khiến cho chính mình hối hận.”

“Chỉ cần anh không hối hận, tôi cũng sẽ không hối hận.”

“Nhưng anh hối hận.”

Như thế nào cũng không dự đoán được anh lại nói như vậy, Trữ Nhĩ Nhĩ cả người cứng đờ, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, hoài nghi chính mình có phải nghe lầm hay không.

“Cái gì?” Cô hỏi.

“Anh hối hận.” Anh nhìn thẳng cô, lặp lại rõ ràng một lần nữa.

Cô không tự chủ được mà ngừng thở, cảm giác tim đập như trống trận, lòng chờ mong nhưng lại sợ bị thương tổn.

“Ý của anh...là gì?” cô nhìn anh lấp bắp hỏi lại, không cho phép chính mình vọng tưởng mà hiểu sai ý tứ của anh, tránh lại một lần tan nát cõi lòng.

“Chính là anh hối hận, anh không muốn cùng em chia tay”

Nghe thấy lời nói của anh, trong nháy mắt, nước mắt tràn đầy làm mờ tầm mắt của cô, cứ thế lặn dài xuống khuôn mặt, cô “ưm” một tiếng khóc nức nở, anh lập tức kéo cô vào lòng, gắt gao ôm lấy cô, hốc mắt cũng dần đỏ.

Dường như cảm xúc đọng lại quá lâu, cô không thể ngừng khóc, một lúc lâu sau khi đã bình tĩnh trở lại một chút, cô mới phát hiện mình đã ngồi trong xe của anh.

Cô không nhớ rõ mình rời khỏi nhà hàng như thế nào, cũng không biết cô làm thế nào từ biệt vị tiên sinh kia, chỉ biết bây giờ cô đang tựa vào trong lòng anh, cô đã từng nghĩ suốt cuộc đời cũng sẽ không được chạm vào anh nữa, không được ở trong vòng tay anh nữa.

Tầm mắt thiếu chút nữa lại trở nên mơ hồ, cô chớp chớp mắt ngăn dòng nước mắt đang trực trào ra, sau đó nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Anh cúi đầu xuống nhìn cô, dịu dàng đưa tay lau những giọt nước mắt còn vương lại trên khuôn mặt cô.

“Vì sao?” Cô hỏi anh. Giọng nói có chút khàn khàn do vừa khóc xong.

“Bởi vì anh nhớ em, anh yêu em, anh không thể không có em, càng không thể để mất em” Anh dịu dàng chân thành nói với cô.

“Anh nói anh sẽ không kết hôn mà”

“Anh không nghĩ sẽ lừa em, bây giờ anh vẫn không nghĩ tới việc kết hôn” Anh nói với cô đồng thời cảm thấy cơ thể cô lập tức cứng lại. “Nhưng mà” Anh nhanh chóng nói tiếp “Anh sẽ cố gắng tự tẩy não mình, vứt bỏ ý nghĩ không kết hôn, chỉ cần em cho anh một chút thời gian.”

“Anh cần bao lâu?” Cô trầm mặc hỏi anh.

“Anh không biết, có lẽ là nửa năm, hoặc một năm, cũng có lẽ anh cần rất nhiều thời gian” Anh thành thật thừa nhận.

Nghe xong đáp án của anh làm trái tim cô lạnh dần, cô đứng dậy, muốn tránh xa anh một chút, nhưng lại bị anh kéo lại vào trong lòng.

“Em đừng vội cách xa anh, nghe anh nói hết đã.” Anh khẩn cầu nói.

“Anh muốn bao nhiêu thời gian, chẳng lẽ muốn em chờ anh cả đời sao? Muốn em chờ anh thay lòng đổi dạ, để rồi một ngày nào đó anh một cước đá bỏ em sao?” Cô nói một cách bi thương.

“Em vì sao lại nói thế nữa, vì sao không thể thử tin tưởng vào bản thân mình, cũng là tin tưởng anh? Anh đã nói suốt đời này ngoài em ra anh không có khả năng yêu nữ nhân nào khác hết, tại sao em lại không tin

tưởng anh?” Anh thở dài hỏi, phát hiện bản thân không muốn vì việc này mà tức giận, chỉ cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Vậy Lâm Ánh Nhu đâu?”

Lôi Cánh giật mình sững sốt, lập tức nhú mày lại. “Vì sao em lại nhắc tới cô ấy?”

“Chẳng lẽ bây giờ anh vẫn còn phủ nhận được sao?”

“Phủ nhận cái gì?”

“Phủ nhận là anh thích cô ấy”

Lôi Cánh cứng họng nhìn nàng, lộ ra vẻ mặt sợ ngây người.

“Cái gì?” Anh ngạc nhiên kêu lên “Em lấy đâu ra ý tưởng quái đản đó? Là ai bảo em anh thích cô ấy.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Không đúng” Anh đành mạch nói với cô “Anh thề với trời, anh đối với cô ấy không có tình yêu nam nữ, nếu anh nói dối, lần sau khi anh tự lái xe sẽ bị tai nạn giao thông , bị xe đâm chết.”

4. Chương 4

AAA, chap này có cảnh H nha, nàng nào tò mò thì mời vô.....

Cũng không phải bởi vì Lôi Cánh phát ra thề độc, Trử Nhĩ Nhĩ mới cùng anh về nhà, mà là yêu quá sâu, tưởng niệm rất nhiều, làm cho cô hiểu được chính mình đúng là vẫn còn không thể rời anh.

Nhưng là cô cũng không muốn cho anh biết điều này, cho nên cô nói với anh hai điều kiện.

Thứ nhất, cô chỉ cho anh thời gian một năm, nếu một năm sau anh vẫn không muốn kết hôn, cô vẫn là sẽ rời đi.

Thứ hai, cô muốn tiếp tục làm công việc hiện tại, không quay về làm thư ký của anh. Bởi vì cô muốn nhận thức càng nhiều bằng hữu, mở rộng vòng tròn cuộc sống của chính mình, không muốn cùng sống trong vòng tròn của anh, nơi có những người bạn trùng nhau, miễn cho sau khi cùng anh chia tay, cô ngay cả bằng hữu đều không có.

Sau khi nghe xong điều kiện của cô, anh lại cường điệu nói: “Chúng ta sẽ không chia tay.” Sau đó liền gạt đầu, không hề dè dặt đồng ý việc cô đưa ra đến hai điều kiện này.

Anh không chút do dự đáp ứng lại làm cho cô cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại nói không ra làm sao kỳ quái.

Nói tóm lại, mặc kệ trong lòng anh suy nghĩ cái gì, cô đã quyết định trong tương lai một năm này, sẽ cố gắng học yêu chính mình nhiều một ít, ít thương anh một chút. Bởi vì, nếu tương lai thật sự tan rã, ngày nào đó chia ly, có lẽ cô sẽ không giống như lần này thương tâm muốn chết lại đau lòng chính mình.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Giường hơi hơi động, anh từ phía sau vươn tay ôm vòng trụ lấy cô hỏi.

“Suy nghĩ ngày mai em phải mấy giờ rời giường đi đắp xe điện ngầm, đi làm mới không muộn.” Cô thuận miệng nói lung tung.

“Em đang nói giỡn đúng hay không? Đáp cái gì xe điện ngầm? Đương nhiên là anh lái xe đưa em đi làm rồi.” Anh khinh xích nói, vừa nói vừa hôn môi cô và hôn lên phần vai lộ ra ngoài áo ngủ.

“Ngồi xe hơi đi làm? Em không muốn rêu rao như vậy.”

“Tiểu viên chức chạy xe hơi đi làm mới kêu rêu rao, được bạn trai chạy xe hơi mỗi ngày đón đưa tan tầm gọi là hạnh phúc, sẽ chỉ làm người khác hâm mộ mình thôi.” Anh dùng cái mũi cọ xát cổ của cô, thần nhiên ngửi mùi thơm ngát trên người cô, anh rất thích hương vị của cô.

“Em tuyệt không muốn cho người khác hâm mộ.”

“Vì sao?” Anh hôn cổ của cô.

“Bởi vì hôm nay sẽ đổ kị.” Cô nói, “Huống chi em còn muốn để cho người khác thám thính.”

“Thám thính cái gì?” Anh không yên lòng hỏi, tay theo vạt áo cô với vào trong áo ngủ, nhẹ nhàng mà vuốt ve phần da thịt non mềm, cảm thụ cảm giác mềm nhẹ như tơ lụa kia, dục niệm liền đi lên.

“Độc thân, chưa kết hôn, ra ngoài làm việc đương nhiên hoan nghênh hữu tâm nhân sĩ tiến đến theo đuổi thám thính.”

Hai chữ theo đuổi giống như cây kim đột nhiên đâm vào Lôi Cánh một chút, làm anh mặt nhăn mày nhú, giây tiếp theo anh vận lực đạo ôm chặt lấy cô, rốt cục nghe hiểu lý do chân chính cô không muốn cho anh đón đưa lúc tan tầm.

“Anh nhắc nhở em, em là người đã có bạn trai, không được phép như vậy.” Anh cắn răng nói.

“Em còn chưa kết hôn nha, mọi người đều còn có cơ hội.”

“Có cơ hội gặp quý! Em là của anh.” Anh thấp giọng rửa thầm, sau đó đem mặt cô xoay lại hướng chính mình, hung hăng hôn trụ cô.

Anh hôn mang theo chút hàm xúc trừng phạt ý tứ, nhưng cũng nhiệt tình như hỏa, làm cô nhịn không được rên rỉ ra tiếng, hô hấp cùng tim đập đều đi theo nhanh biến đứng lên.

Cô có thể cảm giác được một bàn tay của anh phủ ở bộ ngực của cô, làm nhu nó, tay kia thì thông thả lướt qua bụng cô, sau đó với vào giữa hai chân cô âu yếm.

Hô hấp của cô càng lúc càng dồn dập, thân người càng lúc càng buộc chặt, cô tựa đầu ra sau, nhanh để trên bờ vai của anh, hạ nửa người nhanh chóng lần lượt theo tay anh, phát ra một tiếng lại một tiếng kêu gọi yêu kiều.

Cô phản ứng nhiệt tình kêu gọi làm cho anh càng thêm cứng rắn, anh nhanh chóng bỏ đi quần áo trên người hai người, đem cô áp đảo ở trên giường, tách ra hai chân của cô bắt tại trên cánh tay mình, sau đó vừa mới vọt vào trong cơ thể cô.

Cô nhất thời phát ra một tiếng hư hư thực thực nganh trụ thanh âm.

“Có phải anh làm đau em không?” Anh dừng lại toàn bộ động tác, hỏi cô.

Cô ôm hân anh, nhẹ nhàng mà lắc đầu một chút.

Anh hôn hôn cô, vừa hôn vừa bắt đầu di chuyển nhịp nhàng trong cơ thể cô, sau đó dần dần từ ôn nhu thông thả đến cuồng dã kịch liệt.

Cô ngẩng đầu lên, tràn ra một tiếng lại một tiếng thở gấp rên rỉ, siết tay ôm anh thật chặt.

Kích tình càng lúc càng thịnh, cô ở trong lòng anh không ngừng nức nở ra tiếng, cầu xin anh phóng thích.

Anh tốc độ nhanh hơn, dùng sức đưa chính mình vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, thẳng đến khi cao trào đem cô giải tỏa, lúc đó anh mới phóng thích chính mình, đem mầm móng sái hướng đến chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Anh có dự cảm, đứa nhỏ của bọn họ rất nhanh sẽ hình thành trong cơ thể cô, sau đó đi đến thế giới này, trở thành mối liên hệ ràng buộc tình yêu của bọn họ rõ ràng nhất.

“Anh yêu em.” Anh hôn môi cô, lúc này tuy đã mệt đến buồn ngủ nhưng trong não vẫn không quên đoạn đối thoại lúc trước.

Để cho người khác thám thính?

Thật sự nghĩ đến tức giận mà!

Anh âm thầm quyết định sau này mặc kệ công việc có nhiều bao nhiêu đều phải mỗi ngày lái xe đón đưa cô, làm cho thám thính nhân biết cô đã sớm là danh hoa có chủ, mau chóng hết hy vọng.

Cô là của anh, đời này người khác đừng hòng mơ tưởng.

Tiếng chuông di động ở trong phòng vang lên, ngừng trong chốc lát lại lần nữa vang lên, kiên định tựa hồ không tìm được chủ nhân chiếc di động không dừng.

Lôi Cánh buông trên tay bản hợp đồng đang nghiên cứu một nửa, đứng dậy từ sofa phòng khách đứng lên, đi vào trong phòng.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước vòi sen, nói rõ nguyên nhân vì sao cô không tiếp được điện thoại, mặc cho di động vang lại vang.

Anh đi đến trước bàn trang điểm của cô, cầm lấy di động cô đặt trên bàn trang điểm vẫn đang vang không ngừng, nhìn thoáng qua bên trên điện báo biểu hiện.

Cố Khuê Thăng?

Anh nhíu mày hoài nghi, người này là ai vậy? Như thế nào không có nghe cô nhắc qua, hơn nữa trọng điểm là, thấy thế nào nó đều giống cái tên của nam nhân.

Anh không tự giác dâng lên cảm giác khó chịu, chỉ do dự một giây, liền ấn nút nhận nghe, đưa điện thoại di động đến bên tai, “Alo?”

Có lẽ là không dự đoán được điện thoại sẽ bị một người nam nhân nhận, đối phương hơi tạm dừng một chút, sau đó mới thật cẩn thận hỏi: “Xin hỏi Nhĩ Nhĩ đâu?”

“Anh là ai? Tìm Nhĩ Nhĩ có chuyện gì?” Anh không khách khí trực tiếp hỏi.

“Tôi là đồng sự trong công ty của cô ấy, muốn hỏi cô ấy một ít chuyện công việc.” Đối phương ngữ khí do dự chần chờ, vừa nghe liền biết là lấy cớ nói dối.

“Hiện tại đã là giờ tan tầm, chuyện công việc có thể chờ ngày mai đi làm sau hỏi lại.” Anh âm thanh lạnh lùng nói.

Đại khái không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, đối phương lại dừng, mới lại mở miệng nói: “Anh là anh trai của cô ấy sao? Ngại quá, đây là việc gấp, có thể phiền toái anh gọi cô ấy tới nghe điện thoại không?”

“Tôi không phải anh trai cô ấy, tôi là lão công của cô ấy.” Anh trực tiếp nói như vậy.

Đối phương thanh âm lại lần nữa ngừng lại. Lúc này lặng hồi lâu.

“Tôi không biết cô ấy đã kết hôn, trong tư liệu cá nhân, trên tình trạng hôn nhân viết chưa kết hôn.....” Đối phương thì thào tự nói.

Lôi Cánh nghe vậy, gắt gao nhíu hạ mày, sau đó lãnh giận nói: “Anh không biết còn nhiều chuyện khác nữa, cách lão bà của tôi xa một chút.” Nói xong, anh dùng lực đem điện thoại chặt đứt.

Chưa kết hôn, chưa kết hôn, chưa kết hôn? Là ai nói chưa kết hôn liền nhất định là độc thân, có thể theo đuổi ?

Tên kia mắt là mù sao? Trừ Nhĩ Nhĩ bộ dạng xinh đẹp như vậy, toàn thân lại tản ra hơi thở đắm chìm trong hạnh phúc cùng tình yêu, làm sao có thể không có bạn trai, không có tình lữ đâu? Tên kia nếu không phải thực mắt bị mù, chính là đầu có vấn đề!

“Anh đứng ở đó làm gì?”

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm nghi hoặc của cô, anh xoay người đối mặt với cô, sau đó nói với cô: “Vừa rồi có người gọi điện thoại cho em.”

“Ai?” Cô hỏi, một mặt đi đến bên giường ngồi xuống lau tóc.

“Một người tên là Cố Khuê Thăng, hẳn là ai vậy?” Anh giống như thuận miệng hỏi một chút.

“Công ty đồng sự, anh ấy có nói vì sao tìm em không?”

Cô bộ dáng tự nhiên làm cho thần kinh anh đang buộc chặt cùng thân thể hơi chút thả lỏng một chút, nhưng cảm giác không thoải mái vẫn như cứng rắn ở cổ.

Anh đi đến bên người cô, thân thủ tiếp nhận khăn mặt trên tay cô, một bên thay cô lau tóc, một bên giống nói chuyện phiếm hỏi cô: “Hắn ta cùng em cùng ngành sao?”

“Cùng văn phòng, nhưng không cùng ngành, anh ấy là trưởng phòng nhân sự.”

“Cho nên hắn ta mới có số điện thoại của em? Sau đó lấy việc công làm việc tư sau khi tan việc loạn gọi điện thoại cho nữ đồng sự?”

Trử Nhĩ Nhĩ ngốc sững sốt một chút, sau đó trừng mắt nhìn, nghi hoặc quay đầu nhìn anh.

Là cô đa tâm sao? Như thế nào giống như cảm giác được trong giọng nói của anh có chút toan vị, anh sẽ không phải là ghen đi?

“Làm chi nhìn anh như vậy?” Cô mắt không chuyển tầm làm cho anh có chút không được tự nhiên.

“Là em suy nghĩ nhiều quá sao? Anh không phải là đang ghen chứ?”

Anh chờ người một chút, phiết môi nói: “Em suy nghĩ nhiều quá.”

“Thật vậy chăng?” Cô tựa tiểu phi tiểu nhìn anh, cảm thấy rất thú vị, không nghĩ tới anh thế nhưng cũng sẽ ghen? Đây chính là từ quá khứ cho tới bây giờ đều là chuyện không có phát sinh qua.

Bất quá nói ngược lại, quá khứ bởi vì bọn họ vẫn đều đi làm trong cùng một công ty, chuyện hai người kết giao lại là hoàn toàn công khai, thân là bạn gái tổng tài công ty, ai dám có can đảm cùng cô muốn ái muội nha? Cũng không phải không muốn sống chẳng.

Cũng khó trách quá khứ cô chưa từng gặp qua bộ dáng ghen tuông của anh. Bởi vì căn bản là không có dám chua có thể làm cho anh ăn nha.

Trời ạ, cái này làm cho cô phát hiện ra, anh thế nhưng biết ghen!

Thật tốt quá, cô nhất định phải hảo hảo lợi dụng điểm này, nếu không luôn chỉ có cô một người ghen tị, là bất an, lo được lo mất, cũng quá không công bằng.

“Đúng rồi, anh còn chưa nói với em, Cố trưởng phòng tìm em có chuyện gì?” Cô nói.

“Hắn chưa nói.”

“Làm sao có thể chưa nói đâu? Điều này không giống cá tính của anh ấy nha, Cố trưởng phòng, anh ta không có việc gì hắn sẽ không gọi điện thoại tìm em mới đúng.” Cô lấy suy tư ngữ khí nói.

“Em thực hiểu biết hắn?”

Từ từ, có điểm ái muội.

“Đúng rồi.” Cô nhẹ nhàng trả lời, “Anh ta là người tốt lắm nha, bộ dạng thành thật, tư thái nhã nhặn, cao cao gây gây, tuy rằng thân là trưởng phòng, lại đối mỗi người đều rất lễ phép, cũng chưa bao giờ dùng mệnh lệnh hoặc mệnh sai sử người khác, trừ lần đó ra, anh ta cẩn thận lại sẵn sàng, ngày hôm qua ngành chúng ta có đồng sự sinh nhật, không ai biết chuyện này, chỉ có anh ấy biết, cho nên anh chuẩn bị một cái bánh ngọt nhỏ đưa cho cái đồng sự kia, thật là tốt đến không ngờ mà.”

“Công ty tiêu tiền là mời hắn đi làm công tác, không phải đi thành lập quan hệ xã hội, loại người này không đem tâm tư đặt ở trên công tác, chỉ biết đùa giỡn người khác với một ít thông minh, tiểu xảo thu mua lòng người, bình thường cũng không là cái thứ gì tốt, em không được bị vẻ bề ngoài giả nhân giả nghĩa của hắn lừa nha.”

Oa, thật chua.

“Nhưng là nghe các tiền bối trong công ty nói, anh ta vào công ty đã mười năm, phượng thức xử sự với người ngoài thủy chung như một, cho nên hắn là không phải giả nhân giả nghĩa, anh ấy hẳn là một cái chính nhân quân tử, một cái hảo nam nhân.”

Hảo nam nhân ba chữ làm cho Lôi Cánh cảm thấy cực kỳ chói tai, cảm giác khó chịu tràn ngập trong ngực, làm cho anh rất cuộc nhẹn không được một hơi đem nó phun ra.

“Một cái chính nhân quân tử sẽ lấy việc công làm việc tư lợi dụng chức vụ liền ăn cắp tư liệu người khác, sau khi tan tằm còn giả danh công tác gọi điện thoại quấy rầy nữ đồng sự sao? Hẳn bảo an là cái gì tâm? Căn bản chính là loại người trong ngoài không đồng nhất, ra vẻ đạo mạo, tên phi gian tức đạo, hẳn là chồn cấp kê chúc tết, bất an hảo tâm, Tư Mã chiêu chi tâm, người qua đường đều biết. Em tốt nhất cách hẳn xa một chút!” Giận không thể ức chế được, anh nói một mạch lưu loát.

Trở Nhĩ Nhĩ cứng họng, ngốc lảng nhìn anh, quả thực xem thế là đủ rồi.

Anh đỏ mặt tía tai, đem hết toàn lực bôi đen tình địch cũng quá kinh điển, rất đáng yêu đi?

“Phốc!” Cô phốc xích một tiếng, rốt cuộc ngăn chặn không được nở nụ cười, còn cười đến ngã ra không dậy nổi, trực tiếp ngã vào trên người anh, ở trong lòng anh cười không thể kìm lại.

Lôi Cánh mặt không tự chủ được đỏ lên, biểu tình xấu hổ quẩn bách.

Khi cô bỗng nhiên chột cười ra tiếng, anh chỉ biết chính mình biểu hiện rất rõ ràng, nhưng anh thật sự nhịn không được, chịu không nổi nha! Ai bảo cô thế nhưng trước mặt anh còn tán dương nam nhân khác, còn nói đối phương là nam nhân tốt.

Hơn nữa đáng chết nhất là, cái tên kia rõ ràng chính là đối với cô có ý tứ, thật sự là làm cho anh càng nghe càng nghĩ liền càng khí.

Việc này không thể như vậy quên đi, anh còn thật sự khó chịu nha, anh nhất định phải cùng cô nói rõ ràng, giải thích rõ ràng mới được.

“Anh là nói thật.” Khi tiếng cười của cô hơi chút dịu đi, anh lập tức nghiêm túc mở miệng nói, sao biết điều này lại làm cô nở ra một tràng ba tiếng cười khác.

Anh trừng mắt nhìn cô, có chút khó hiểu, lại không muốn vì việc này làm ảnh hưởng tới bầu không khí hòa hảo với cô, cô không dễ dàng gì mới trở lại bên người anh nay lại cảm thấy không thoải mái, trọng điểm là, anh muốn cùng cô giải thích một chút, làm cho cô cách tên họ Cố này xa một chút mới được.

Về phần hiện tại, nếu cô cảm thấy buồn cười quá nhất thời dừng không được, anh rõ ràng trước giúp cô lau khô đầu vậy.

Anh đứng dậy đi đến phòng tắm đi lấy máy sấy, cắm điện, “Vù vù” bắt đầu giúp cô sấy tóc, chờ tóc cô khô, lúc này cô cũng rốt cục cười đủ liền ngừng lại, khóe miệng còn hơi hơi gợn lên,

“Thực vui vẻ lắm sao?” Anh hỏi cô.

Cô vẽ mặt đầy ý cười gật đầu.

“Vậy cười đủ chưa? Có thể nghe anh nói tiếp không?” Anh hỏi lại.

“Mời nói,” Cô cười gật đầu, có chút chờ mong nhìn anh, không biết anh muốn nói cái gì.

“Anh vừa rồi cũng không phải nói giỡn với em, những lời nói anh nói đều là thật, anh muốn em cách cái tên họ Cố này xa một chút.”

Về mặt anh nghiêm nghị hại cô thiếu chút nữa lại muốn phì cười ra, may mà miễn cưỡng nhịn xuống được.

“Cố trưởng phòng thật sự không phải người xấu.” Cô nói.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm.”

“Được rồi, anh đã nói như vậy, em sẽ cách anh ta xa một chút là được.” Cô gật đầu nói.

“Tốt lắm.” Anh vừa lòng gật đầu, đầu mày đang nhíu rớt cục cũng có thể giãn ra một ít.

Cô ở trong lòng cười trộm, sau đó như là đột nhiên nghĩ đến cái gì tiếp theo lại nói: “Nói đến tri nhân tri diện bất tri tâm, công ty em có một phó quản lý Canh, từ sau khi em vào công ty liền đặc biệt chiều cố em, sau lại rõ ràng nói muốn theo đuổi em, kết quả anh biết không? Hẳn ta thế nhưng đã kết hôn có lão bà cũng có đứa con ! Như vậy còn muốn ở bên ngoài làm loạn, mới thật là tri nhân tri diện bất tri tâm.”

Mây Lôi Cánh trong nháy mắt lại gắt gao nhíu lại.

“Em sao trước giờ không nói với anh qua chuyện này?” Anh hỏi.

“Đó là khi em vừa mới vào công ty phát sinh a, chúng ta lúc đó đang chia tay, nhớ rõ không? Em làm thế nào nói với anh nha?” Cô lấy vẻ mặt vô tội biểu tình nói.

“Hòa hảo sau em cũng không có nói với anh.” Anh chỉ trích nhìn cô.

“Nếu không phải anh vừa rồi nói câu kia tri nhân tri diện bất tri tâm, em căn bản là đã quên chuyện này! Làm sao nói với anh được?” Cô vẫn như cũ vẻ mặt vô tội.

“Công ty em rất cuộc là sao vậy? Toàn thuê những người về ngoài thì đạo mạo, bên trong tính cách lại không đồng nhất, tốt nhất ngày mai em đi nộp đơn từ chức, không cần ở lại làm nữa.” Anh trầm giọng ra lệnh cho cô.

“Anh không nên vợ dũa cả nắm thế được không? Trừ bỏ phó quản lý Canh ra thì mọi đồng nghiệp khác đều rất tốt nha. Giống như tiểu Trần cùng phòng với em, tuy rằng ít tuổi hơn em, nhưng lại giống như người lớn tuổi khắp nơi giúp đỡ chiếu cố cho em, thật sự là người tốt không chê vào đâu được.” Cô thần nhiên nói.

Lôi Cánh dùng sức thở ra một ngụm, rốt cục ngăn chặn không được cắn răng hỏi: “ Trong công ty em rất cuộc có bao nhiêu nam nhân đang vụng trộm thích em vậy? Bọn họ chẳng lẽ không biết em đã có bạn trai, người mỗi ngày lái xe đón đưa em cùng đi làm chính là bạn trai đang ở chung cùng em sao?”

Trử Nhĩ Nhĩ rốt cuộc nhin không được cười khẽ ra tiếng, khuynh thân hôn môi anh một chút.

“Anh suy nghĩ nhiều quá, em cũng không phải vạn nhân mê.” Cô trấn an anh nói.

“Em ngày mai liền từ chức về công ty chúng ta làm đi.” Anh một chút cũng không được trấn an.

“Anh đang lo lắng quá rồi.” Cô cười, lại hôn anh một chút.

“Cái gì hảo lo lắng ?

“Không biết.” Cô tiếp tục hôn anh, sau đó rõ ràng trực tiếp đem anh gục xuống, bởi vì đêm nay anh phản ứng thật sự làm cho cô thật là vui.

“Như vậy.....”

Lôi Cánh ý đồ ngăn cản cô, bởi vì anh còn nói chưa hết, sao biết những nụ hôn của cô lại giống hạt mưa không ngừng hướng anh rơi xuống, khắp nơi đều được cô hôn đến, bao gồm mặt anh, mắt anh, mũi anh, miệng, cầm cùng gáy bộ. Tiếp theo, tay cô còn với vào dưới quần áo anh, đưa áo anh kéo hướng lên trên, thẳng đến khi hôn tới ngực bụng.

Cơ bắp anh toàn thân phút chốc buộc chặt đứng lên, phần giữa hai chân nhanh chóng có phản ứng.

Tay cô tà ác đi xuống, đụng chạm đến phần hưng phấn của anh như cảm nhận căn cứ xác minh cho chính xác, sau đó bắt đầu vuốt ve anh, làm cho anh càng lúc càng buộc chặt lửa nóng, thẳng đến rốt cuộc khắc chế không được gầm nhẹ ra tiếng, xoay người một cái đem cô đặt ở dưới thân, trao đổi vị trí giữa hai người.

Cô cười nhẹ ra tiếng, nhìn anh nhanh chóng bỏ đi chính mình áo, sau đó lẹ xả quần áo trên người cô, lập tức cũng đem cô thoát tình quang.

Lại sau đó –

Phi lễ chó nhìn.

“Sao anh lại đem xe đậu ở nơi này?”

Buổi sáng, Lôi Cánh như cũ lại lái xe đưa cô đi làm, lại không đem xe chạy đến chỗ mọi khi để cô xuống xe như bình thường, ngược lại tiến vào trong bãi đỗ xe gần đó, làm cho Trử Nhĩ Nhĩ đang không rõ ràng lắm chuyện gì đã xảy ra ngạc nhiên ra tiếng hỏi anh.

“Anh cùng em vào công ty.”

Cô nháy mắt cứng họng, ngậy ra như phồng.

Anh đem xe ngừng xong, khi cởi bỏ dây an toàn, thấy cô vẫn ngồi yên ở nơi đó.

“Em không xuống xe sao?” Anh hỏi cô.

“Lôi tổng tài, anh có phải đang nói giỡn không?” Cô rút cục phục hồi tinh thần lại, thử hỏi.

“Không phải.”

“Hay là vừa vặn là gần nơi làm việc của anh, thuận đường đưa em đi một đoạn, sau đó em vào công ty làm việc, anh đi làm chuyện của anh?”

“Anh cùng em vào công ty.” Anh đơn giản sáng tỏ lại kiên định nói lại lần nữa.

Cô trừng mắt nhìn anh, cảm thấy rất tức giận.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Cô hỏi anh, tuy rằng đáp án đã có sẵn trong đầu.

“Em không phải tuần trước mới thăng lên nhân viên chính thức sao? Đây là một chuyện tốt, cần mời khách, anh đã gọi người giúp đem năm mươi phần cà phê thêm bánh ngọt cơm trà buổi chiều, trước giờ trưa sẽ đưa đến, anh chỉ là muốn đi trước lên tiếng mời, miễn cho họ đưa đến sau, mọi người sẽ bối vì lai lịch không rõ mà không dám ăn.”

“Anh không phải đang nói thật chứ?” Cô nhìn anh.

“Đúng vậy.”

“Em muốn phát điên rồi!” Cô trừng mắt nhìn anh sau một lúc lâu, rốt cục chịu không nổi phẫn nộ kêu lên, “Anh trước khi làm việc này, vì sao không thương lượng trước cùng em, hoặc là nói trước với em một tiếng? Em chỉ là một cái tiểu viên chức, tiền lương chỉ có ba vạn, như vậy khoa trương mời khách, rốt cuộc là ở giả vờ rộng rãi, hay là giả vờ đầu có vấn đề ngu ngốc nha? Mọi người sẽ nói em như thế nào?”

“Mời khách là anh, không phải em.”

“Kia càng tệ hơn, bọn họ sẽ nói em giả tham dân thực giàu có, nói em rõ ràng có một bạn trai có tiền xa hoa như vậy, làm sao còn phải ra ngoài công tác kiếm tiền?”

“Em không phải nói bọn họ đều là tốt lắm sao? Nếu thật sự là người tốt, sẽ không thể suy nghĩ như vậy rồi chê bai em.” Anh liếc nhìn cô.

“Ghen tị là nhân loại thiên tính, anh không biết sao?” Cô trừng mắt kêu lên, sau đó cầm quần áo anh, nôm nống nói: “Không được, anh nhanh chút gọi điện thoại hủy bỏ đặt hàng, nhanh chút.”

“Đã không còn kịp rồi.”

“Vì sao?”

“Vì trước giữa trưa anh đã đặt tiền, bọn họ nhận được đơn đặt hàng liền bắt đầu chế tạo gấp gáp.”

“Em thật sự mau điên rồi.”

“Không như vậy nghiêm trọng chứ.”

“Anh –” Trử Nhĩ Nhĩ muốn phát hỏa, lại hiểu được phiền toái này căn bản chính là cô tự tạo ra, nếu không phải cô tối hôm qua vì nhìn thấy bộ dáng ghen tuông của anh, thêm mắm thêm muối nói một đồng, anh cũng sẽ không có hành động khoa trương như vậy, cô căn bản chính là tự làm bậy không thể sống nha!

Nhưng là, thật sự không thể làm cho những thứ kia đem đến công ty, bởi vì cô không muốn nhất tị thành danh, trở thành đối tượng người khác hâm mộ, ghen tị, hay là tiêu điểm bất quá trà dư tửu hậu thảo luận, chuyện này nhất định phải ngăn cản mới được, vấn đề là cô phải làm như thế nào nha?

Cô dùng sức nghĩ, đột nhiên nghĩ ra một cái biện pháp.

“Nếu không thể hủy bỏ đơn đặt hàng, vậy đem đưa địa chỉ đổi lại, không cần đưa đến nơi này, đưa đến..... Đưa đến công ty anh đi!” Cô nhàn tình sáng lên nói: “Đúng vậy, có thể đưa đến công ty anh mời mọi người ăn nha, tổng tài tâm huyết dâng trào mời mọi người uống cà phê, mọi người sẽ cao hứng nhận hảo tâm từ trên trời giáng xuống này nha, sẽ không nghĩ nhiều đâu.” Đều là đồng nghiệp cùng làm đã lâu, cô tin vào sự hiểu biết về mọi người của mình.

Lôi Cánh trầm mặc không nói nhìn cô.

“Làm sao vậy? Không cần nói với em ngay cả cách này cũng không còn kịp rồi nha, từ giờ đến giữa trưa còn có vài giờ, trừ phi đồ ăn này là từ Cao Hùng đưa đến, lái xe đã đi rồi, hơn nữa trùng hợp anh ta lại là người Đài Loan duy nhất không có di động.” Cô nói.

Lôi Cánh lại trầm mặc một chút, lúc này mới thông thả mở miệng hỏi nói: “Em không hy vọng anh đến công ty em chào hỏi một chút sao?”

Trử Nhĩ Nhĩ ngây người một chút, nháy mắt mấy cái, lập tức hiểu được anh đang hiểu lầm.

“Không phải,” Cô vội vàng nói. “Anh muốn đi tùy thời đều có thể đi nha, nhưng là phương thức này không thích hợp, anh bộ dáng cao ráo lại suât, năng lực cường, lại tuổi trẻ, lại có tiền, đã đủ làm cho các nữ nhân đối với anh vây quanh như kiến, hơn nữa nếu ra tay hào phóng lại sủng ái bạn gái, sẽ có bao nhiêu nữ nhân chủ động dính lấy anh? Không cần kiêu ngạo, chỉ cần có thể làm những chuyện nhỏ thôi cũng đủ làm bọn họ thỏa mãn, em không cần làm cho sự tình phát triển trở thành như vậy, em nhất định phải phòng hỏa hoạn chưa xảy ra.” Cô vẻ mặt đánh chết đều phải bảo vệ chính mình lãnh thổ.

Lôi Cánh kinh ngạc nhìn cô, không dự đoán được cô đột nhiên nói ra chuyện như vậy, làm cho anh có loại cảm giác lằng lằng, mừng rỡ cả thân thể thư sướng.

“Em có phải là suy nghĩ nhiều quá không?” Anh thất thanh cười nói, thân thủ sờ sờ tóc cô lại sờ sờ hai má, tiếp theo nhin không được khuynh thân hôn hôn cô một chút.

“Anh lập tức gọi điện thoại, gọi người đem địa chỉ sửa lại.” Anh nói.

“Cám ơn.” Cô cao hứng dùng sức hôn anh một chút.

“Bất quá anh vẫn sẽ cùng em vào công ty, cùng đồng sự của em gặt đầu, lên tiếng chào hỏi một chút.”

“Hảo.” Cô lại hôn anh một chút.

“Như vậy, em cảm thấy muốn mua mấy phần bữa sáng tới mới đủ cho bọn họ?”

“.....”

“Anh là nói giỡn, ha ha.....”

Không, hảo, cười.

5. Chương 5

So với việc để cho anh mời ăn điểm tâm khiến mọi người đều biết, không bằng để anh đưa cô vào công ty, cùng lắm gặp một vài đồng nghiệp gặt đầu chào hỏi là được.

Trử Nhĩ Nhĩ chính là tính toán như vậy, để cho Lôi Cánh cùng cô một đường đi đến công ty, cùng cô lên thang máy lên lầu.

“Hảo, đã đến nơi. Anh về lái xe cẩn thận một chút.” Tối trước cửa công ty, nhìn thấy nhân viên lễ tân đứng ở quầy tròn mắt nhìn bọn họ, cô vẫy tay định tiễn anh.

“Không phải đã nói để anh đi vào chào hỏi sao?” Anh nhíu mi phong khinh, lộ ra vẻ mặt “Đừng nghĩ như vậy khiến anh đi về, cửa còn chưa đi qua nha.”

Trử Nhĩ Nhĩ nhàn châu chuyển động, cố ý quay đầu nhìn về phía quầy lễ tân, sau đó nhỏ giọng đối anh nói: “Anh có thể chào hỏi a, nhưng bên kia lại là hai mỹ nữ nha.lucky đi?” Cô đối anh trừng mắt nhìn.

Ánh mắt anh chợt lóe, phút chốc ra tay nháy mắt đem cô kéo vào trong lòng, cúi đầu liền hôn cô một cái thật nồng nhiệt, khiến cô sợ tới mức ngây ra như phỗng.

“Anh ưa mỹ nữ này.” Anh dán lấy đôi môi đỏ mọng của cô, nói xong lại lưu luyến hôn cô thêm một chút.

Trử Nhĩ Nhĩ cả khuôn mặt đều đỏ lên, nam nhân này thật sự là..... Thật sự là.....

“Oa!”

Cô còn không có kịp nghĩ ra nên như thế nào trách cứ anh, phía sau liền trước phòng thường trực truyền đến một tiếng thở dài, không phải từ quầy lễ tân mà là từ trong công ty phát ra.

Cô nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy cửa tự động rộng mở, hai người đang đứng ở cửa. một người mắt tròn lên, vẻ mặt hâm mộ chính là tiểu muội phòng hành chính tổng hợp, một người còn lại là vẻ mặt xấu hổ, chính là trưởng phòng Cố Khuê Thăng không biết nên để mắt đặt ở chỗ nào.

Thoáng chốc, cô chỉ cảm thấy mặt mình nóng như tượng muốn thiêu cháy giống nhau, xấu hổ kinh khủng a!

Lôi Cánh chậm rãi buông tay cô ra, giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh qua, thái độ thông dong mà hào phóng chủ động mở miệng hô: “Chào mọi người.”

Trử Nhĩ Nhĩ thật sự rất bội phục thái độ anh gặp biến không sợ hãi, cùng với da mặt dày, anh như thế nào có biện pháp như vậy bình thần ung dung đâu?

“Xin chào.” Dù sao cũng thân cũng là người quản lý, Cố trưởng phòng rất nhanh trấn áp tâm, đáp lại sự ân cần thăm hỏi của anh.

Lôi Cánh ôm thắt lưng cô, đem cô đưa lên phía trước.

“Sao vậy, không giúp chúng tôi giới thiệu một chút sao?”

Trử Nhĩ Nhĩ có thể nói cái gì đâu? Chỉ có thể nhận mệnh giới thiệu.

“Đây là trưởng phòng Cố Khuê Thăng, đây là Lí Bội Tâm tiểu thư phòng hành chính tổng hợp, quầy bên này là bộ phận hành chính Trương Gia Trân tiểu thư cùng Kim Lia tiểu thư, anh ấy là Lôi Cánh, là của ta — ách, bằng hữu.”

“Vị hôn phu.” Lôi Cánh bỗng nhiên sửa đúng lời cô nói.

Cô sanh thẳng hai mắt, lộ ra biểu tình khó có thể tin tưởng mắt với anh.

“Chúng ta là đang thảo luận chuyện kết hôn, không phải sao?” Anh đối cô mỉm cười.

Trử Nhĩ Nhĩ nhất thời dở khóc dở cười, không nói gì mà chống đỡ. Nguyên lai nam nhân ăn khởi đám chua, có thể như vậy mặt không đổi sắc trợn mắt nói nói dối nha? Cô xem như là mở rộng tầm mắt.

Quên đi, kệ anh đi.

Huống hồ gặp ai không gặp, cố tình gặp Cố trưởng phòng người khiến cho anh phát ghen tuông, đây không phải vô tình thì là cái gì đâu?

Liên theo như tâm ý của anh vậy, để cho anh chiêu cáo thiên hạ, cô là người của anh đi. Cô chỉ hy vọng anh ghen tuông ở trong đây là đủ, không mở rộng ra ngoài thì tốt rồi.

“Tôi buổi sáng rời giường người có chút không thoải mái, anh ấy lo lắng cho tôi, cho nên mới đưa tôi đi làm.” Cô mở miệng hướng mọi người giải thích nguyên nhân anh xuất hiện ở chỗ này.

“Cho nên Trử tỷ, mặt của chị hồng là vì thân thể không thoải mái, hay là do vừa rời hôn môi mà trở nên hồng vậy?” Tiểu muội phòng hành chính tổng hợp vẻ mặt tò mò hình dung sự việc từ lời cô nói.

Trử Nhĩ Nhĩ nghĩ muốn vươn tay bóp chết nàng.

Lôi Cánh nhin không được khẽ cười một tiếng, thân thủ vuốt vuốt tóc bạn gái, sau đó ôn nhu nói: “Nếu không thoải mái liền gọi điện thoại cho anh, anh sẽ tới đón em về nhà.” Anh là giúp cô che lấp.

“Như vậy” Anh nhìn về phía những người khác ở đây. “Tôi đem vị hôn thê của tôi tạm thời giao cho các vị chiếu cố.” Nói xong, anh thành khẩn hướng đoàn người gật đầu, sau mới xoay người tiêu sái rời đi.

Sau khi anh rời đi, hiện trường còn lại một mảnh trầm tĩnh.

Sau đó, Lí Bội Tâm toàn bộ hưng phấn bạo phát –

“Trử tử, Trử tử, Trử tử.” Cô xông lên nhanh cầm lấy tay Trử Nhĩ Nhĩ, điệp thanh kêu lên: “Vị hôn phu của chị hảo suất, hảo suất, hảo suất nha! Hai người là như thế nào nhận thức? Kết giao đã bao lâu? Khi nào thì muốn kết hôn? Anh ấy vẫn đều đối với chị như vậy ôn nhu săn sóc sao? Việc đồn đãi chị mỗi ngày đều nhận được quà gửi có phải là anh ý gửi đến không? Có phải hay không, có phải hay không, có phải hay không?”

Trử Nhĩ Nhĩ bị cô liên tiếp đặt vấn đề tặc đầu đều đau.

“Đi làm thời gian nhanh lên, em trước để cho chị vào công ty ghi danh a.” Cô nói.

“Vậy chị khi nào về phải trả lời vấn đề của em nha.”

“Nếu có thời gian.” Cô đưa ra đáp án ba phải, sau đó lướt qua cô gái kia đi vào cửa công ty, chuẩn bị đi làm.

Tuy rằng cô cái gì cũng không có nói cho Lí Bội Tâm, nhưng chỉ qua nửa ngày thời gian, toàn công ty mọi người đều biết cô có một vị hôn phu là nam soái ca, hơn nữa ngay cả về bọn họ là như thế nào nhận thức, kết giao quá trình đều có, làm cho Trử Nhĩ Nhĩ nghe xong toàn bộ dở khóc dở cười.

Đến thời gian nghỉ trưa, các đồng nghiệp nữ tò mò nữ quần quít lấy cô hỏi thiệt giả, muốn nghe chuyện tình yêu của cô, điểm ấy cô có thể lý giải. Nhưng là khi cô đi uống nước hoặc đi toilet, cũng bị nam đồng sự ngăn lại đến hỏi, khiến cho cô có điểm trọn tròn mắt.

Người thứ nhất ngăn cô lại là Cố Khuê Thăng trưởng phòng.

“Như vậy, anh ta thật sự là vị hôn phu của em sao? Tối hôm qua anh gọi điện thoại tìm em là anh ta trả lời. Anh ta còn nói anh ta là lão công của em.”

Trong giọng nói của anh còn mang theo một chút lên án, như là đang nói với cô nam nhân này ăn nói lung tung, không đáng để cô tin nhiệm, muốn cô cẩn thận một chút đừng bị anh ta lừa.

Trử Nhĩ Nhĩ nhin không được nhẹ nhàng mà nhịu mày, lại chỉ hỏi: “Trưởng phòng tối hôm qua tìm em có chuyện gì?”

“Nha, là như vậy, cuối tuần này anh cùng vài bằng hữu muốn đến Tân Trúc ngoạn cảnh, anh nghĩ em là người ở Tân Trúc, cho nên mới gọi điện thoại muốn hỏi em làm sao hảo ngoạn, muốn hỏi em..... Ách, có thể đi cùng bọn anh không? Thuận tiện có thể giúp chúng ta chỉ đường.” Cố trưởng phòng có điểm ngưng nói, hai mắt chờ mong nhìn cô.

Trử Nhĩ Nhĩ ngây người ngẩn ngơ, thế này mới nhận thấy nguyên lai Cố trưởng phòng thật sự đối cô có hảo cảm.

“Em có lẽ không thể đi cùng các anh nha, bởi vì Lôi Cánh này cuối tuần có việc.” Cô làm bộ không phát hiện, bất động thanh sắc đối anh mỉm cười nói, tự động đem Lôi Cánh ra làm lý do, hy vọng anh có thể hiểu được cô cùng Lôi Cánh đã sớm không thể phân tách ra.

“Là, là như thế sao? Vậy không có cách nào khác rồi.” Cố trưởng phòng cười đến có chút gượng ép.

“Thật có lỗi, về phần làm sao hảo ngoạn, nói thực ra em cũng không phải rất rõ ràng, anh có cần em giúp anh lên mạng tra một chút? Nhất định có rất nhiều bài đề cử giới thiệu.” Cô đối anh đề nghị nói.

“Anh đêm nay tan tầm sau sẽ lên mạng tra.” Anh đành phải gật đầu.

“Vậy trước chúc anh du ngoạn vui vẻ.” Cô mỉm cười gật đầu, sau đó bưng chén trà đi trở về chính mình chỗ ngồi, tiếp tục công việc.

Người thứ hai ngăn cô, là Tiểu Trần người nhỏ hơn cô bốn tuổi.

“Trử tử, nghe nói bạn trai chị là cái đại soái ca, thiệt hay giả?”

Ngay từ đầu cậu ta là dùng ngữ khí ngạc nhiên, như là nói chuyện phiếm cùng cô nói chuyện, không nghĩ tới trò chuyện một lúc sau, cậu ta lại giống như giả như thật đột nhiên nói ra những lời như sau –

“Hảo đáng tiếc nha, em vốn đang muốn theo đuổi chị, em vẫn là thực thích chị, chị biết không?”

Má ơi! Cô làm sao biết? Chỉ biết cậu ta là kiểu “Kính lão tôn hiền,” Là thanh niên tốt, hảo đệ đệ của mình mà thôi.

“Chị lớn hơn em rất nhiều tuổi nha, đừng trêu chọc tỷ tỷ.” Cô cười nói, nhưng tươi cười có điểm cương, bởi vì ánh mắt cậu ta đột nhiên trở nên thật sự.

“Em không có hay nói giỡn”.

“.....” Ách, cô hiện tại nên nói cái gì?

“Bất quá hiện tại như vậy cũng là vô dụng.” Cậu ta cười khở, có điểm tự giễu tối tăm biếu tình, nhưng giây tiếp theo bỗng nhiên lại sáng sủa lên, đối cô nhếch miệng nói: “Bất quá nói hảo, con người thay lòng đổi dạ chuyện thường tình, nếu ngày nào đó các người chia tay, đừng quên có em ở đây nơi này chờ chị.”

Cô tròn tròn hai mắt, trực tiếp thân thủ đánh vào đầu cậu ta giống như quạ đen, cậu ta lại mau mắn tránh né chạy đi, vừa chạy vừa quay đầu công đạo nói: “Đừng quên nha!” Làm cho cô thật là dở khóc dở cười.

Người thứ ba ngăn cô lại khiến cô hoàn toàn bất ngờ, dĩ nhiên chính là thượng cấp Lâm Khởi Quyết.

“Nghe nói em sắp kết hôn !”

Lâm Khởi Quyết đi vào phòng trà nước, gặp cô đang ở bên trong đổ nước uống, liền hỏi, trên cơ bản, cô chưa từng nghĩ tới vị này thoát nhìn đặc biệt nghiêm túc Lâm Khởi Quyết cũng như vậy bất quá.

“Ách.....” Cô nên nói cái gì? Chỉ có thể ngây ngô cười thôi.

“Em.....” Anh ta muốn nói lại thôi nhìn cô.

“Anh có phải hay không có chuyện gì muốn dạy bảo?” Cô bị anh ta nhìn đến có chút mất tự nhiên.

Anh lại nhìn cô trong chốc lát, sau đó mới lắc đầu nói: “Em thật sự là nữ nhân tốt, chúc em hạnh phúc.” Kết quả ngay cả cà phê đều đã quên lấy, cứ như vậy xoay người rời đi.

Oa oa oa, cô có như vậy được hoan nghênh sao? Đây thật sự là rất thần kỳ.

Bất quá việc này cô cũng không dám cùng Lôi Cánh nhắc tới, miễn cho anh lại ăn dấm chua, làm cho anh lại có những cử chỉ kinh người, đến lúc đó cô càng thật sự ăn không tiêu.

Giữ bí mật, giữ bí mật, tuyệt đối muốn giữ bí mật.

Nữ nhân thích nghe lời ngon tiếng ngọt, kỳ thật nam nhân cũng giống nhau, tuy rằng trên miệng luôn nói chán ghét, nhưng lại vụng trộm thấy ngọt ở trong lòng.

Cùng Lôi Cánh chia tay lại hợp lại, Trữ Nhĩ Nhĩ phát hiện rất nhiều chuyện trước kia không phát hiện.

Trong đó phát hiện lớn nhất chính là, đã là thực nữ cô cơ bản cũng không có phát hiện ra giá trị của chính bản thân mình, vài năm nay sở dĩ càng ngày càng ít có người để ý tới cô, cũng không phải bởi vì cô không còn trẻ tuổi, mà là ngại Lôi đại tổng tài danh tiếng, mới không dám để ý tới cô.

Nhưng sau khi thay đổi công việc, đến môi trường mới thoát ly khỏi phạm vi thể lực ảnh hưởng của anh cô phát hiện điều này hoàn toàn không giống nhau.

Những nam nhân đối với tốt với cô ngày càng nhiều, thậm chí bên ngoài công ty cũng có, cơ hồ vài ngày lại xuất hiện thêm vài người, làm cho cô cảm thấy tự tin về bản thân mình vô cùng.

Bởi vậy, lúc này sau khi cùng anh tái hợp lại, cô không hề cảm thấy lo sợ bất an việc anh sẽ thay đổi hay chính mình sớm hay muộn sẽ bị vứt bỏ.

Ngẫu nhiên cô thậm chí còn có thể thay đổi ý niệm trong đầu, thiên hạ nam nhân nhiều như vậy, nếu anh thực sự làm ra chuyện phản bội cảm tình, cô sao có thể lưu luyến một nam nhân bất trung như vậy? Đương nhiên sẽ bỏ luôn mà yêu người khác, cô tính cách rộng rãi lại trong sáng, kỳ thật đối với việc hợp lại này cô cũng có thay đổi khá nhiều.

Cho tới nay Lôi Cánh đều đối với cô rất tốt, tuy rằng trong công việc, trong cuộc sống bận rộn anh không có hành động gì lãng mạn thể hiện tình yêu, nhưng ở trên giường anh đối với cô chính là nhiệt tình không giảm, ôn nhu săn sóc thủy chung trước sau như một, tóm lại là có đến tám phần mười là đạt tiêu chuẩn.

Nhưng do hai người ở cùng một chỗ đã lâu, cảm tình nếu không có làm tăng nhiệt độ lên thì sẽ giống như tri thức học vấn, không tiến tụt lui.

Chia tay là nhớ cường tâm kế, làm cho con người ta hiểu được tình cảm lưu luyến cũng đáng quý trọng như chính mạng sống vậy, khi mất đi rồi mới hiểu được nó đáng quý thế nào.

Lôi Cánh bản thân chính là người thông minh, sẽ không để cho chính mình giẫm lên vết xe đổ, cho nên sau khi hợp lại đương nhiên sẽ có thay đổi.

Nhiệt tình như hỏa cùng ôn nhu săn sóc những việc này cơ bản là thường xuyên không cần đề cập tới, anh gần đây trở nên ngày càng tôn trọng ý kiến của cô, biết lắng nghe những nhu cầu và hi vọng của cô, việc cô cảm thấy kinh hỉ nhất là, anh bắt đầu đối với cô thể hiện những hành động lãng mạn, tặng hoa cùng lễ vật đưa tới công ty cho cô thể hiện tình yêu nồng nhiệt.

Ách, tuy rằng cô là mãnh liệt hoài nghi anh làm như vậy là để thị uy, là để biểu thị quyền sở hữu, muốn cho những nam nhân đối với cô có hảo cảm mà anh lại đang ngoài tầm tay kiểm soát sớm một chút mà hết hy vọng.

Nhưng là ngay cả như vậy, cô vẫn cảm thấy thực vui vẻ, bởi vì anh hoàn toàn làm cho cô cảm giác được anh rất để ý cô.

Về phần nguyên nhân khiến bọn họ xảy ra chia tay lúc trước, bởi vì cô đã đáp ứng cho anh thời gian một năm, cho nên cũng sẽ không nhắc lại chuyện này nữa.

Cũng bởi vậy, bọn họ lúc này cuộc sống, quả thực chính là như cá gặp nước, thuận buồm xuôi gió.

Nhưng, thuận như vậy, cũng là thuận quá mức đi?

Trở Nhĩ Nhĩ ngồi trong bồn cầu phòng vệ sinh của công ty ngày ngốc trừng mắt nhìn trong tay que thử đang hiện hai vạch đỏ, cô trừng mắt nhìn, ánh mắt đăm đăm, vẫn như cũ không thể đem hai vạch này biến thành một vạch được.

Cô mang thai ?

Việc này..... Sẽ không là thật đi?

Nhưng là, vật kia thật sự xuất hiện hai vạch đúng như vậy, hơn nữa không phải là vì hoài nghi mới có thể đi mua que thử để kiểm tra? Có như vậy kết quả, kỳ thật cũng không nên ngoài ý muốn mới đúng, dù sao kỳ kinh nguyệt của cô đã muộn nửa tháng không có tới.

Chính là, không ngờ máu chốt vấn đề lại là cô mang thai, rốt cuộc là muốn cô cao hứng hay là khổ sở đây?

Còn anh nữa? Nếu biết chuyện này, anh sẽ có phản ứng gì? Anh sẽ không nghĩ lầm đây là cô cố tính bày mưu để bức hôn chứ? Tệ nhất là, nếu ngay cả đứa nhỏ đều đã có, mà anh lại vẫn không tính cùng cô kết hôn thì sao?

Hảo phiền, hảo phiền, hảo phiền, vì sao cô sớm không có, trễ không có, lại chọn đúng lúc này mà mang thai chứ?

Cô bỗng nhiên cứng đờ, cúi đầu, sau đó đưa tay chuyển tới bụng mình, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Thực xin lỗi, bảo bối.

Cô thì thầm nói với đứa trẻ trong bụng.

Mẹ không phải không thích con, không chào đón con đến với mẹ, con đừng hiểu lầm, mẹ chính là không biết ba ba sẽ có phản ứng thế nào, mẹ sẽ lo lắng phiền não ra sao, cho nên con nhất định phải khỏe mạnh mà lớn lên nha, biết không?

Hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, cô điều chỉnh một chút tâm tình, không cho chính mình quá mức sầu lo, để tránh gián tiếp ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng.

Mặc kệ Lôi Cánh biết cô mang thai phản ứng như thế nào, cô đều đã quyết định sẽ nuôi dưỡng đứa nhỏ này, cho dù tương lai cô phải một mình nuôi nấng đứa nhỏ cũng giống nhau.

Đột nhiên trong lúc đó, cô cảm giác có một cổ dũng khí và kiên cường chưa bao giờ có từ đáy lòng dâng lên, làm cho cô tràn ngập một tình cảm mẫu tử không cách nào hình dung được.

Đây chẳng lẽ chính là cái gọi là “Vì mẫu tắc cường” sao? Cảm giác hảo thần kỳ.

Đem que thử cùng vệ sinh cầm lên, quăng tiến vào trong thùng rác, Trữ Nhĩ Nhĩ mang theo kiên định biểu tình rời khỏi toilet, quyết định buổi chiều xin phép nghỉ hai giờ, tan ca sớm tranh thủ tới khoa phụ sản làm kiểm tra, càng thêm xác định một chút.

Về phần xác định sau, phải nói thế nào cho Lôi Cánh biết chuyện này, liền thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng đi.

3 giờ rưỡi tan ca sau, Trữ Nhĩ Nhĩ tìm một phòng khám phụ khoa trên Internet xem chẩn, kiểm tra kết quả đi ra, quả thực cùng kết quả trong que thử giống nhau, cô mang thai.

Theo kỳ kinh nguyệt của cô từ lần trước mà tính, bác sỹ nói thai nhi đã khoảng sáu tuần, còn giúp cô siêu âm kỹ càng, chỉ cho cô thấy phôi thai đã nằm trong tử cung, chứng thật trong cơ thể cô quả thực đã có một tân sinh mệnh ở trường thành.

Tuy rằng trên hồ sơ cá nhân của cô viết chưa kết hôn, nhưng bởi vì cô phản ứng hỉ nhọc quá nhiều khiếp sợ cùng bối rối, cho nên thầy thuốc hoàn toàn không hỏi nhiều, trực tiếp liền nói với cô: “Lần sau cô có thể cùng baba của đứa nhỏ ba ba đến, anh ấy nhìn thấy nhất định cũng sẽ thực cảm động.”

Cô gật gật đầu, hy vọng như thế.

Rời khỏi bệnh viện còn chưa đến 5 giờ, cô đột nhiên nghĩ đến, cô còn chưa có gọi điện thoại nói cho Lôi Cánh chuyện cô tan ca sớm, hoàn hảo hiện tại thời gian còn sớm, nếu không anh sẽ mất công đi một chuyến tay không.

Nói đi nói lại, nếu thời gian còn sớm, cô sao không đi tìm anh, thuận tiện thăm các đồng nghiệp trước kia một chút?

Vừa nghĩ đến, cô lập tức bắt một chiếc taxi, đi tới công ty anh.

Mười lăm phút sau, cô thanh toán tiền, xuống xe, đứng ở cửa nơi trước kia cô đã từng làm việc bảy năm, đột nhiên có cảm giác là lạ.

Không biết mấy tháng không gặp, những đồng nghiệp cũ gặp cô sẽ là thái độ thế nào? Sẽ cảm thấy mới lạ mất tự nhiên không? Hi vọng sẽ không cảm thấy xấu hổ ngại ngùng, cô sợ nhất xấu hổ.

Hít sâu một hơi, cô đang định hướng vào lối vào trong sảnh lớn, lại thấy từ trong tòa nhà có một đôi thanh niên đang đi ra, người đang đi cùng kia chính là cô gái sở sở động lòng người Lâm Ánh Nhu tiểu thư.

Theo phản xạ, cô lập tức lắc mình đến một bên phía sau vườn hoa.

Cô không biết chính mình vì sao muốn làm như vậy, nhưng là vừa nghĩ liền làm, hiện tại lại đột nhiên từ sau vườn hoa đi ra cũng rất kỳ quái không phải sao? Vì thế đành phải tiếp tục ngồi xổm nơi đó, sau đó nhìn không chuyển mắt theo bóng dáng bọn họ càng đi càng xa, không biết phải đi nơi nào.

Một tiếng chuông lạnh lốt quen thuộc vang từ trong túi xách vang lên.

Cô cúi đầu, lấy điện thoại di động từ trong bao da ra, có chút kinh ngạc nhìn người gọi tới dĩ nhiên lại là Lôi Cánh.

Cô nhìn về phía bọn họ vừa đi khuất, liền ấn nút nghe.

“Alô?”

“Hôm nay công việc thế nào?” Thanh âm của anh từ điện thoại đầu bên kia truyền đến.

“Hoàn hảo, anh hiện tại sao lại gọi điện thoại đến, còn chưa đến thời gian tan tầm nha? Anh không phải nói là đã ở dưới công ty chờ em đó chứ?” Cô cố ý nói như vậy.

“Không phải, anh hôm nay tạm thời có việc, không thể tới đón em lúc tan tầm.” Anh nói “Em có thể tự mình đáp tắc xi về nhà không?”

“Phải tăng ca sao?”

“Đúng.”

“Đại khái sẽ phải làm thêm đến mấy giờ?” Cô hỏi lại.

“Còn chưa xác định.”

Cô hơi chút trầm mặc một chút, sau đó hỏi: “Anh có thể sớm một chút trở về không?”

Bởi vì cô rất ít khi yêu cầu như vậy, cho nên anh có chút ngoài ý muốn “Làm sao vậy?”

“Có chuyện muốn nói với anh thôi.”

“Trong điện thoại không thể nói sao?”

“Không thể.” Bởi vì chuyện này cô muốn được nhìn tận mắt biểu tình cũng như phản ứng của anh.

Hảo, anh sẽ cố gắng về nhà sớm.” Anh nhận lời nói, thanh âm thủy chung còn thật sự mà mềm nhẹ. “Còn có việc gì nữa không?”

“Lúc về giúp em mua thêm một suất cháo gà.” (đoạn này là mình tự nghĩ ra, nghĩa gốc là “chao” nhưng mình chẳng hiểu nó nghĩa là gì, bạn nào biết bảo mình nhé)

Cô đột nhiên nhớ tới hương vị đó, không hiểu sao lại muốn ăn.

“Cháo?” Thanh âm của anh tràn ngập kinh ngạc “Em không phải không thích ăn cháo?”

“Nhưng là em hiện tại đột nhiên muốn ăn.”

“Hiện tại muốn ăn? Vậy sau khi em tan tầm hay là đi ăn trước đi. Bởi vì chờ anh không biết phải chờ tới khi nào.”

“Không quan hệ.”

“Hảo, vậy anh sẽ mua một suất mang về cho em. Còn muốn cái gì không?” Anh hỏi lại.

“Chỉ cần anh sớm một chút về nhà.”

“Hảo, vậy em nếu còn muốn anh mua gì mang về thì lại gọi điện thoại nói cho anh biết, anh gác máy đây?”

“Chờ một chút, anh hiện tại đang ở đâu?” Trữ Nhĩ Nhĩ nhin lại nhần, rốt cục vẫn là nhin không được hỏi vấn đề này.

“Ở công ty nha, làm sao vậy?”

Lòng cô vì đáp án này của anh mà dần dần lạnh lên. “Anh xác định anh thật sự ở trong công ty sao?” Cô hỏi lại một lần.

“Đúng vậy, bằng không sẽ ở nơi nào được?” Anh đương nhiên đáp, chợt hỏi cô: “Vì sao hỏi như vậy?”

“Không có gì, em cúp máy đây.” Cô lạnh nhạt đáp lời, không đợi anh có phản ứng liền trực tiếp đem điện thoại ngắt đứt.

Vì sao muốn gạt cô?

Anh rõ ràng đang ở bên ngoài, anh vì sao lại muốn nói dối lừa cô? Là vì đã làm chuyện gì thực xin lỗi với cô sao? Cô thật sự không muốn nghĩ như vậy, nhưng là việc anh nói dối cô thật đã xảy ra ngay trước mắt, cô còn có thể nghĩ thế nào?

Ngây ra như phỗng đứng ở tại chỗ sau một lúc lâu, đầu cô một mảnh hỗn loạn, căn bản là không biết hiện tại chính mình đến tột cùng nên làm như thế nào.

Lại một lần nữa rời khỏi anh sao?

Nhưng cô hiện tại đã không phải một người, cô không vì chính mình, cũng nên vì đứa nhỏ trong bụng suy nghĩ một chút, trừ phi là tình huống bất khả kháng, cô vẫn hy vọng đứa nhỏ có thể lớn lên trong hoàn cảnh có cha mẹ đầy đủ.

Nghĩ đến đứa nhỏ, cô liền có chút dững dưng.

Trở Nhĩ Nhĩ hít sâu một hơi, chậm rãi bình phục cảm xúc của chính mình đang hỗn loạn đến gần như tuyệt vọng, quyết định đi vào công ty thăm lại các đồng nghiệp cũ.

Về phần anh nói dối cô, khi cô bước vào công ty anh việc đó tự nhiên hội sẽ tự sụp đổ, đến lúc đó, cô chỉ cần nghe một chút anh muốn giải thích thế nào là đủ rồi, không cần chất vấn anh, lại càng không cần lo lắng việc không có chứng cứ hoặc nhân chứng mà nghi oan cho anh.

Hít sâu một hơi, cô nuốt hết nước mắt vào trong, không để cho nước mắt làm mờ tầm mắt của chính mình.

Không có gì cùng lắm thì chính là chia tay, cùng lắm thì chính mình một người tự nuôi nấng đứa nhỏ.

Nếu cô một người năng lực không đủ, cùng lắm thì tìm một nam nhân tốt có thể chấp nhận đứa nhỏ cùng cô kết hôn.

Tiểu Trần cùng Cố trưởng phòng đều là nam nhân không sai, Lâm Khởi Quyết cũng không sai..... Cô tự nghĩ cách trả thù nho nhỏ, đột nhiên cảm thấy chính mình giống như không thấy khổ sở nữa.

Kế tiếp nam nhân nhất định sẽ rất tốt.

Cô như vậy cố gắng tự nói với chính mình, sau đó lại lần nữa hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, hướng cửa đại lâu thẳng tắp đi vào.

6. Chương 6

Lôi Cánh mang theo hai loại cháo thật cẩn thận dùng chìa khóa mở khóa cửa nhà ra.

Anh thật là hối hận không kịp, bây giờ giống như là mang đầu đi đập vào vách tường.

Con người quả thật không nên nói dối, bởi vì tựa như giấy không thể gói được lửa, sớm hay muộn đều sẽ bị lửa đốt cháy.

Anh khi đó rất cuộc vì sao lại nói dối cô là đang ở trong công ty chứ? Ăn ngay nói thật nói rằng anh đang ở bên ngoài không phải tốt lắm sao? Hiện tại chính là đại họa đổ xuống đầu rồi.

Suy nghĩ một chút, cô khi đó trong điện thoại đột nhiên hỏi anh đang ở đâu chính xác là có kỳ quái, càng miễn bàn cô còn hỏi đi hỏi lại nhiều lần chính là muốn cho anh một cơ hội, muốn nghe anh nói ra đáp án thật.

Kết quả đâu? Anh lúc ấy lại trả lời như thế nào ?

Ở công ty.

Đúng vậy, bằng không sẽ ở đâu được?

Trời ạ, anh thật sự, thật sự gặp rắc rối to rồi.

Cô nhất định là thấy anh rời khỏi công ty, bởi vì thời điểm cô tới công ty cùng thời điểm anh rời đi không kém mấy, nói cách khác, cô nhất định cũng thấy anh cùng Lâm Ánh Nhu đi cùng với nhau, sau đó còn nói dối lừa cô.

Anh thật là..... Thật là –

Lôi Cánh thiếu chút nữa cảm thấy kinh tâm.

Anh rốt cuộc là vì sao lại như vậy không hay ho nha? Rõ ràng không có làm việc gì thực xin lỗi cô, kết quả lại bởi vì nghĩ nhiều mà làm cho phát sinh hậu quả như hiện tại, anh thật là sắp điên rồi.

Tiền cũng chết mà lui cũng chết, anh hiện tại chỉ có thể mau chóng đổi mặt, mau chóng giải quyết, sau đó lại cố gắng hết sức một lần nữa lấy lại tín nhiệm của cô, làm cô tin tưởng anh sẽ không lừa gạt cô –

Hảo nan a, nhưng cho dù khó cũng phải làm, nhất định phải làm được, bởi vì anh không muốn mất cô, không thể mất cô.

Hít sâu một hơi, anh rút cục đẩy cửa ra, đi vào trong phòng.

Đèn trong phòng khách sáng nhưng lại không có bóng người.

Lôi Cánh đưa tay đặt hai suất chao lên bàn, sau đó xoay người đi đến phòng ngủ, vừa đi vừa thử kêu một tiếng: “Anh đã trở về.”

Trong phòng không có truyền đến tiếng đáp lại, anh nhin không được đoán rằng, cô đang ở trong phòng tắm cho nên không có nghe thấy thanh âm của anh? Hoặc là cô đã ngủ rồi?

Anh nhìn xuống đồng hồ đeo tay, mới mười giờ mà thôi, cô hẳn là không đi ngủ sớm như vậy mới đúng, anh không tự giác lại hít sâu một hơi, lúc này mới đẩy cửa đi vào phòng ngủ.

Trong phòng đèn cũng bật sáng, nhưng vẫn như cũ không thấy bóng người.

Anh quay đầu nhìn về phía phòng tắm, chỉ thấy phòng tắm cửa khép lại, bên trong đèn cũng bật sáng, nhưng không có thanh âm gì từ bên trong phòng truyền ra.

“Sao vậy?” Anh tiến lên rồi kêu ra tiếng, sau đó đẩy cửa phòng tắm, chỉ thấy cô đang ngồi ở bồn cầu trên mặt sàn, vui mặt chôn vào hai tay cùng hai chân cuộn tròn lại.

Anh cảm thấy một trận kinh hãi, lập tức vọt tới bên người cô ngồi xổm xuống, nhẹ vỗ về lưng cô, sốt ruột ôn nhu kêu: “Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì? Sao em lại ngồi ở chỗ này?”

Cô vẫn không nhúc nhích tĩnh trong chốc lát, lúc sau mới không nhanh không chậm ngẩng đầu đem mặt chuyển hướng về phía anh, sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy, sợ tới mức mặt anh cũng trắng đi.

“Làm sao vậy? Em có chỗ nào không thoải mái? Nói cho anh biết.” Anh nóng vội như hỏi.

“Anh đã trở lại.” Cô lại chỉ nói một câu như vậy.

“Em chỗ nào không thoải mái?” Anh lại hỏi: “Khi nào thì bắt đầu không thoải mái? Vì sao không gọi điện thoại cho anh? Em ngồi ở chỗ này đã bao lâu?”

Cô nhẹ lay động một chút, không có trả lời.

“Lắc đầu là cái ý tứ gì?” Anh gấp đến độ muốn phát hỏa, “Đi mua thuốc được không? Chắc phải đi bệnh viện cấp cứu mới được.”

“Em không sao.” Trữ Nhĩ Nhĩ suy yếu nói.

“Mặt em trắng bệch như tượng làm sao có thể không có việc gì? Nào, đứng lên, nếu không đi được anh sẽ bế em, em nhất định phải đi bệnh viện mới được.” Anh vẻ mặt nghiêm túc nói.

Cô lại lắc đầu.

“Sao vậy!” Anh có chút tức giận trầm giọng kêu lên.

“Em chỉ là đang mang thai mà thôi.” Cô nói.

Anh nhất thời trợn mắt há hốc mồm, tiếp theo lập tức lộ ra kinh hãi biểu tình, kích động cầm hai vai cô hỏi: “Em nói cái gì? Mang thai? Thật vậy chẳng? Em thật sự mang thai đây là thật sao? Là thật sao?”

Trữ Nhĩ Nhĩ chưa từng nghĩ tới anh sẽ lộ ra kích động như vậy cao hứng bộ dáng như vậy, anh cũng thích, hoan nghênh đứa nhỏ này đến, một chút cũng không cảm thấy khó xử sao? Nếu anh là thiệt tình, vậy vì sao còn muốn bắt cả hai tay phản bội cô đâu? Anh thực nghĩ bản thân mình có thể lừa dối cả đời sao?

Cô nhìn không chuyển mắt dừng ở mặt anh, làm cho Lôi Cánh vẻ mặt đang hưng phấn chậm rãi biến mất, tâm sự lo lắng từ lúc vừa vào cửa bắt đầu lại buộc chặt tâm tình.

“Nghe nói hôm nay buổi chiều em tới đi công ty.” Anh chủ động mở miệng nhắc tới.

Cô chính là nhìn anh, trầm mặc không nói.

“Nào, về phòng trước nói sau, đừng ngồi ở mặt sàn, vừa lạnh lại vừa cứng.” Anh thân thủ đem cô từ mặt sàn nâng dậy, cũng may cô cũng không có cự tuyệt đẩy tay anh ra, làm cho anh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trở lại trong phòng, anh muốn đỡ cô lên giường, cô lại lắc đầu ngồi vào hai ghế sofa trong phòng, khiến cho anh đành phải ngồi vào một trong những cái khác, xoay người nhìn khuôn mặt không chút thay đổi nhưng lại yếu ớt của cô.

“Thực xin lỗi, anh hôm nay trong điện thoại là lừa gạt em, lúc ấy bọn anh cũng không có ở công ty.” Anh quyết định trước mở miệng nhận sai.

“Em chỉ muốn biết vì sao?” Vì sao nói dối? Vì sao gạt cô?

“Bởi vì anh không muốn em hiểu lầm.” Ánh mắt anh không chuyển nhìn thẳng cô.

“Hiểu lầm cái gì?” Cô cũng bình tĩnh nhìn lại anh.

“Anh lúc ấy cùng Lâm Ánh Nhu cùng một chỗ.”

Trừ Nhĩ Nhĩ khổng chế không được phiết môi, lộ ra một biểu tình vừa tự giễu vừa buồn lạnh mỉm cười. “Em biết, là em nhìn thấy.” Cô nói.

Cô quả nhiên thấy ! Lôi Cánh ở trong lòng thở dài. “Em khi đó hẳn là muốn nói với anh.” Anh nói.

“Sau đó nghe anh giải thích hai người các người vì sao lại ở cùng nhau, lại muốn đi nơi nào sao? Em cảm thấy nếu lấy cơ công việc là thuận lợi nhất.” Cô nhin không được trào phúng nói.

“Không cần như vậy.” Anh cầu đạo. “Quan hệ giữa anh và cô ấy thật sự không phải như em nghĩ.”

“Đó là quan hệ gì? Nhớ rõ lần trước chia tay thời điểm, em cũng hỏi qua anh vấn đề này, lúc ấy anh cũng không có trả lời em, hiện tại anh muốn trả lời sao?”

Anh nhíu mày nhanh tức nhìn cô, miệng như trước gắt gao mân lại.

“Quên đi, anh không cần lại khó xử, dù sao em cũng không phải thật muốn biết.” Ngừng một chút, cô lại nói: “Hôm nay buổi tối em ngủ phòng khách, có thể phiền toái anh giúp em đem chăn gối trong ngăn tủ lấy xuống được không? Nó rất cao, em không lấy được.”

“Không cần như vậy.” Anh lại khấn cầu.

“Em hiện tại đang có bầu, kiêng kị cảm xúc dao động quá lớn, cùng anh đồng sàng dị mộng sẽ làm em thấy không tốt, em không muốn như vậy.” Lúc sau, cô hỏi anh: “Hoặc là, anh muốn em lại chuyển ra ngoài?”

“Không được! Anh không cho phép!”

“Vậy để cho em ngủ ngoài phòng khách.”

Lôi Cánh lắc đầu lại lắc đầu, anh không muốn cùng cô ngủ riêng, bởi vì kiểu này chắc chắn sẽ làm cho khoảng cách của hai người càng kéo càng xa, hồng cầu càng lúc càng đại.

Trọng yếu nhất là, cô hiện tại là đang mang bầu, nếu nửa đêm thân thể không khỏe, anh không thể ở bên cạnh chiếu cố cho cô?

Không được, anh tuyệt không đồng ý phân phòng ngủ.

Nhưng nếu không phân phòng ngủ, cô ngay cả “Chuyển đi ra ngoài” ba chữ này đều đã nói ra, anh có thể không để ý tới lời uy hiếp này sao?

Nếu là trước đây, vì cùng nhau công tác, anh có thể hai mươi tư giờ giữ cô bên cạnh không cho cô cơ hội trốn tránh, nhưng là hiện tại bọn họ lại ở hai công ty khác nhau, nếu cô lợi dụng thời gian đi làm xin phép trở về đóng gói hành lý trốn chuyển ra ngoài, hoặc là sau khi làm sẽ không trở về, vì trốn anh mà mất tích, kia làm sao bây giờ?

Anh không thể hai mươi tư giờ đều đi theo cô, hoặc là bỏ tiền ra thuê người theo dõi nhất cử nhất động của cô? Cho dù có dùng phương pháp này, cũng không phải kể sách lâu dài.

Nên làm như thế nào mới có thể vẹn cả đôi đường, để cho cô an tâm nuôi dưỡng đứa bé của bọn họ, vĩnh viễn sẽ ở bên người anh vĩnh viễn không ly khai anh?

Xem ra trừ bỏ kết hôn ra, tựa hồ cũng chỉ còn lại một biện pháp mà thôi.

Anh thật sâu thở ra một hơi, rốt cục mở miệng nói: “Lâm Ánh Nhu là em gái anh.”

Trử Nhĩ Nhĩ không thể tin tưởng mắt nhìn anh, như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ nghe thấy đáp án như vậy.

Cô biết cha mẹ anh năm đó là phụng nữ nhân chi mệnh kết hôn, sau khi sinh hạ anh vài năm sau ly hôn, sau đó lại đều tự gả cho người khác có gia đình riêng, cho nên, anh là có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, tuyệt không thân cận, không quen tất, thậm chí không biết huynh đệ tỷ muội.

Bởi vì anh là do ông bà ngoại nuôi dưỡng, mà không phải là do hai bên cha mẹ nào nuôi cả.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là cha mẹ anh họ Lô, mẹ anh tái giá trưởng phu họ Phương, vậy anh làm sao lại chui ra một người họ Lâm muội muội đâu?

“Em gái sao?” Cô trào phúng hỏi, cảm giác có chút tức giận. Anh muốn gạt cô, cũng nên có một cái tình huống có thể làm cho người ta tin được chứ?

“Anh và cô ấy là đồng mẫu dị phụ.” (cùng mẹ khác cha)

“Em nhớ rõ mẹ anh tái hôn đối tượng họ Phương, là em nhớ lầm, hay là anh nói sai rồi?” Trử Nhĩ Nhĩ bán tín bán nghi nhìn anh.

Trên mặt anh biểu tình có tia quái dị, như là trào phúng lại giống hèn mọn cùng xấu hổ. “Mẹ anh trưởng phu hiện tại thật là phương thúc thúc, nhưng trước kia là Trần thúc thúc, còn có một cái lâm thúc thúc.” Anh lạnh nhạt nói.

Trử Nhĩ Nhĩ ngây ngốc nhìn anh, việc này cô chính là lần đầu tiên nghe nói tới, hơn nữa theo như cách anh nói – “Ý của anh là, mẹ anh kết hôn bốn lần?”

“Đúng.”

Trử Nhĩ Nhĩ nói không ra lời.

Bốn lần?

Oa a, thiệt hay giả? Thật là lợi hại.

“Thuận tiện nói cho em, ba anh cũng không kém cạnh, cũng giống như vậy, kết hôn bốn lần.” Anh phiết môi nói.

Trử Nhĩ Nhĩ ghen hòng nhìn trần trời, kinh ngạc đến há hốc mồm, cha mẹ anh có phải rất khoa trương không nha? Chẳng lẽ hai người thi đấu kết hôn xem ai nhiều hơn hay sao? Thật sự là rất xa hoa.

“Lâm Ánh Nhu là con của mẹ anh cùng người chồng thứ ba sinh ra, bởi vì đối phương vẫn không làm việc đáng hoàng, cho nên mẹ anh liền đem cô ấy đưa đến nhà bà ngoại, xin bà ngoại hỗ trợ chiếu cố. Cô bé ở lại hai năm rồi lại rời đi, bà ngoại thủy chung nhớ thương nó. Sau lại bởi vì anh vì công việc mà chuyển ra ngoài ở một mình, không biết ông ngoại bà ngoại khi nào nổi lại được liên lạc với cô ấy, sau đó mấy tháng trước bọn họ nói cho anh biết chuyện của cô ấy, muốn anh hỗ trợ chiếu cố, bảo hộ cô bé, anh không có biện pháp cự tuyệt, chỉ có thể tiếp nhận mà thôi.” Anh nói đơn giản sáng tỏ hết thủy nguồn.

“Phải bảo hộ nghĩa là sao, đã có chuyện gì xảy ra?” Trử Nhĩ Nhĩ nghe ra trong đó dị thường.

“Cô ấy trong một thời gian dài bị người ta uy hiếp.”

“Ai uy hiếp?”

Lôi Cánh hai mắt nháy mắt trở nên lạnh lùng, cắn răng nói: “Bố và anh trai cùng cha khác mẹ của con bé.”

Trử Nhĩ Nhĩ khiếp sợ đứng tại chỗ, đột nhiên rớt cuộc nói không ra lời.

Nguyên lai Lâm Ánh Nhu cũng không phải tự nguyện gầy yếu như vậy, mà là bởi vì trường kỳ mệt mỏi thân thể thiếu dinh dưỡng, mới có thể trưởng thành nên bộ dáng mỏng manh hư ảo nhường này, giống như gió thổi qua sẽ phiêu đi.

Nghe nói, cô ấy từ năm cấp hai đã bắt đầu tìm công việc kiếm tiền, nếu không sẽ đói chết, muốn lấy tiền sinh hoạt phí từ phụ thân nơi đó là không có khả năng. Ly hôn sau tái hôn mẹ tuy rằng cho cô tiền, nhưng là không bao lâu sẽ bị ba ba cùng ca ca trộm đi, cho dù có giấu đi đâu, cô ấy cũng sẽ bị buộc phải đưa cho bọn hắn dùng.

Vì rời khỏi nhà, cô ấy liền chọn trường đại học xa nhà nhất, một người chuyển ra bên ngoài ở, cứ như vậy cuộc sống cảm giác cuối cùng cũng tốt lên một ít, nhưng ai biết trước khi tốt nghiệp mấy tháng, ca ca kia đã tìm được chỗ cô ở, sau đó chứng nào tật nấy lại tìm người đòi tiền, sau, ngay cả ba ba cũng đều xông ra, đem cách kiếm tiền dễ nhất đưa tới cho cô, nghĩ muốn giúp cô giới thiệu một kẻ có tiền, muốn cô gả cho đối phương.

Cô hết nơi chạy trốn, chỉ có thể trốn ở nhà ông bà ngoại, nghĩ đến có trường bồi hỗ trợ, phụ huynh tất sẽ có kiêng kị, không nghĩ tới vì tiền, bọn họ sớm không để ý đến luân lý đạo đức, thậm chí còn làm cho lão nhân gia tức giận sôi gan mà động thủ động cước.

Ngay khi cô quyết định rời đi, đại ca Lôi Cánh, anh trai cùng mẹ khác cha lại đột nhiên xuất hiện đem cô bảo hộ vào đôi cánh của anh, không chỉ tạo công việc cho cô, còn giúp cô thuê một gian nhà có bảo vệ quản lý hẳn hoi.

Đương nhiên, cuộc sống của cô cũng không phải từ nay về sau liền gió êm sóng lặng.

Đại phụ huynh thần thông quảng đại của cô cuối cùng vẫn tìm được cô, ngày đó nếu không phải Lôi đại ca vừa vặn lái xe đưa cô về nhà, cản trở việc ca ca bạo lực đột nhiên nhảy ra nắm tóc bắt cô đi, hậu quả thật sự khó có thể tưởng tượng.

Hiện tại cô đang học lái xe, chuẩn bị thi bằng lái, bởi vì lái xe đi làm có thể giảm bớt khả năng cô sẽ bị ca ca bắt lương kia tóm được lần nữa.

Mà nay thiên hạ gặp bọn họ sở dĩ cùng nhau rời công ty, là vì lái xe đem xe công ty chạy đến dưới lầu chờ bọn họ, sau đó Lôi đại ca mới có thể cùng cô đi thử lái.

Khi kể chuyện, có một nửa là Lôi Cánh nói cho Trử Nhĩ Nhĩ, một nửa khác, còn lại là Lôi Cánh vì thủ tín cho cô, đương trường liền trực tiếp gọi điện thoại cho Lâm Ánh Nhu, để cho Lâm Ánh Nhu nói cho cô.

Hai người cách nói cơ hồ hoàn toàn nhất trí, không mưu mà hợp, làm cho cô vừa vui mừng lại cao hứng, lại có một chút ngượng ngùng, nguyên lai thật sự là cô hiểu lầm bọn họ.

“Thực xin lỗi.” Chính cái gọi là biết sai có thể sửa, thiện rất lớn yên. Cô vừa ngắt điện thoại, lập tức liền hướng Lôi Cánh giải thích: “Em không nên hiểu lầm bọn anh.”

“Anh cũng có trách nhiệm, hẳn là nên sớm một chút thành thật nói cho em biết cô ấy là em gái anh.” Lôi Cánh nói.

“Đúng vậy, việc này cũng không phải việc gì khó có thể mở miệng chuyện, trước kia khi em hỏi anh, anh vì sao không nói cho em biết Lâm Ánh Nhu là em gái anh?”

Anh nhìn cô, sau đó đột nhiên quay đầu, đứng dậy nói sang chuyện khác nói: “Thời gian không còn sớm, nên chuẩn bị ngủ, ngày mai còn phải đi làm.”

Trử Nhĩ Nhĩ hoài nghi nhìn anh, đột nhiên có loại trực giác. “Anh không cho em biết chuyện này, sẽ không phải là vì ngại em biết chuyện mẹ anh kết hôn nhiều lần như vậy chứ?”

Cô nhớ tới biểu tình trên mặt anh khi công khai chuyện này. Có điểm trào phúng, có chút hèn mọn, còn có chút không rõ nhưng quả thật tồn tại xấu hổ.

Lôi Cánh cả người cương trực, biểu tình tối tăm, không có lên tiếng trả lời.

“Vì sao? Bọn họ kết hôn vài lần là chuyện của bọn họ, anh vì sao sợ em biết?” Cô hỏi anh.

Anh lo lắng cô sẽ chán ghét cha mẹ anh sao? Vấn đề là quan hệ cha con, mẹ con của bọn họ không thân thiết, một năm không gặp được đến một lần, hẳn là không phải vấn đề này đâu.

Vậy thì là vấn đề gì?

Trở Nhĩ Nhĩ còn đang suy tư, đột nhiên một ý tưởng không ngờ đến bỗng dưng từ trong đầu cô xông ra.

“Anh không muốn kết hôn, không phải bởi vì nhìn thấy cha mẹ anh hết lần này đến lần khác kết hôn rồi lại ly hôn, cuối cùng đối với hôn nhân tràn ngập cảm giác không tin tưởng, nên mới quyết định không kết hôn chứ?”

Anh như trước không có lên tiếng trả lời.

“Lôi Cánh, anh cho rằng sau khi chúng ta kết hôn, sẽ không thể tư thủ đến lão sao?” Cô hỏi anh.

“Anh là con của bọn họ, trên người anh chảy dòng máu của bọn họ.” Anh lại trầm mặc trong chốc lát, rồi cục ách thanh mở miệng nói.

Nháy mắt, Trở Nhĩ Nhĩ bưng tỉnh đại ngộ hiểu được, anh không phải “Không muốn” Kết hôn, mà là “Không dám” Kết hôn, bởi vì anh sợ chính mình sẽ giống cha mẹ anh không thể toàn tâm toàn ý trong hôn nhân, có mới nới cũ không ngừng trọng phúc kết hôn cùng ly hôn.

“Đến đây.” Cô hướng anh ngoắc, anh vẫn đứng ở tại chỗ cũng không nhúc nhích. “Lôi Cánh, em có chút không thoải mái.”

Cô đổi phương thức.

Anh nghe vậy sau lập tức chạy vội đến bên người cô, “Làm sao không thoải mái, lại muốn ới ra sao?” Anh sốt ruột lại lo lắng hỏi.

“Em muốn nằm lên giường.” Cô nói.

Anh gạt đầu, thật cẩn thận đem cô từ trên sofa nâng dậy, đến bên giường ngồi xuống.

“Theo giúp em.” Cô giữ chặt tay anh, muốn anh cùng cô cùng nhau ngồi xuống.

Anh nhìn cô một cái, không nói gì ngồi xuống.

Cô ỷ tiến vào trong lòng anh, anh rất tự nhiên mà thân thủ ôm cô.

“Anh biết không?” Cô nhẹ giọng nói, “Trên người anh cũng chảy dòng máu của ông bà ngoại, hai ông bà ân ái cả đời, đến bây giờ vẫn bên nhau, giúp đỡ lẫn nhau, anh là cháu của ông bà, lại do một tay ông bà nuôi lớn, chứ không phải cha mẹ.” Cô nói với anh.

“Nếu anh không giống ông bà ngoại, lại giống bọn họ thì sao?” Anh trầm mặc một chút, chậm rãi hỏi cô.

“Không. Anh có vẻ giống ông bà ngoại.” Cô ngẩng đầu lên, kiên định nói với anh.

“Em làm sao biết được?”

“Bởi vì trên thế giới này, không ai hiểu anh bằng em, anh đối với tình cảm thật sự là toàn tâm toàn ý, một khi đã nhận định sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ, lại càng không lưu tình khắp nơi. Chúng ta ở bên nhau nhiều năm như vậy, anh đối với em vẫn một mực chung thủy, đây chính là minh chứng tốt nhất.”

“Đó là bởi vì chúng ta không có kết hôn, nếu khi kết hôn, có lẽ...”

“Khi kết hôn cũng giống nhau không có gì thay đổi.” Cô nhanh chóng nói, cắt đứt lời nói của anh. “Anh cảm thấy chúng ta hiện tại chỉ là sống chung sao? Không phải.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, trong mắt lộ vẻ tín nhiệm cùng thâm tình.

“Kỳ thật cuộc sống của chúng ta hiện tại so với vợ chồng đã kết hôn giống nhau như đúc, ở cùng một mái nhà, ngủ chung một giường, mỗi ngày vì củi gạo tương cà mà làm việc, cùng nhau cố gắng, cùng nhau xây dựng gia đình. Đôi khi cãi nhau, đôi khi cáu kỉnh, ngẫu nhiên cùng nhau đi du lịch, sống phóng túng; ốm

đau bệnh tật liền dựa vào đối phương, quan tâm chăm sóc lẫn nhau, mặc kệ là chuyện vui vẻ, chuyện buồn khổ hoặc là thích , hoặc là chán ghét, đều có thói quen chia sẻ với nhau. Huống hồ, chúng ta bây giờ cũng đã có con rồi, rất nhanh sẽ trở thành một gia đình trọn vẹn.

Nói trắng ra, chúng ta sớm đã sinh hoạt như vợ chồng, anh biết không? Bởi vậy có thể thấy được, anh với cha mẹ anh là hoàn toàn trái ngược, tin tưởng em, em tuyệt đối sẽ không ngay cả người mà chính mình yêu thương cũng không hiểu được.”

Lôi Cánh nhìn chăm chăm cô không dời mắt, vì mỗi câu cô nói ra mà trong lòng kịch liệt chấn động, sinh ra một tia hy vọng.

Anh thật sự là trái ngược với cha mẹ sao? Thật sự sau khi kết hôn sẽ không chán ghét hôn nhân, chán ghét vợ mình, rồi đi vào con đường ly hôn sao?

Ở bên nhau mấy năm nay, kỳ thật ý nghĩ muốn cùng cô kết hôn đã rất nhiều lần xuất hiện trong đầu anh, nhưng mỗi lần anh đều nhớ tới cha mẹ mình đều bốn lần kết hôn rồi ly hôn, rất nhanh anh đã quên đi suy nghĩ đó.

Chính xác mà nói, anh cũng không phải sợ hãi kết hôn, mà là anh hãi sợ ly hôn, sợ anh sẽ thất bại, sẽ cùng người yêu chia tay trong đau khổ, hai người sẽ trở thành những kẻ xa lạ.

Bởi vì không muốn mất cô, lại càng không muốn cùng cô trở thành những kẻ xa lạ, cho nên anh mới có thể tình nguyện duy trì hiện trạng, cự tuyệt bước vào hôn nhân – phần mộ của tình yêu.

Chỉ cần không kết hôn, sẽ không thể ly hôn.

Anh vẫn luôn nghĩ như vậy.

Nhưng là cô lại nói, bọn họ sớm đã sinh hoạt như trong hôn nhân, cô lại nói cô hiểu anh, tin tưởng vững chắc bọn họ cho dù có kết hôn hết thảy mọi chuyện sẽ không có gì thay đổi.

“Thật sự có thể chứ?” Anh khàn khàn hỏi.

“Có thể cái gì?” Cô nhìn anh.

“Kết hôn, em không sợ cuối cùng chúng ta sẽ chia tay trong đau khổ, lấy ly hôn làm kết thúc sao?” Anh nói.

“Anh chỉ cần trả lời em một vấn đề là được.” Cô nhìn anh chăm chú nói. “Anh sẽ vứt bỏ em sao?”

“Đương nhiên là không, đời này kiếp này tuyệt đối không có khả năng đó.” Anh không chút do dự trả lời, thề son sắt.

“Vậy em còn phải sợ cái gì?” cô nhìn anh, khoe miệng khe khẽ lên, bộ dáng thật đẹp.

Lôi Cánh cảm thấy tim đập thật nhanh, có một loại cảm xúc thật kích động lên vào trong cơ thể. Anh kéo cô ôm vào trong lòng, nhẹn không được siết chặt hai cánh tay làm cho cô như dính chặt vào mình.

“Vậy...” Anh khàn khàn mở miệng, cảm giác cổ họng tắc nghẹn, vì thế thử lại một lần. “ Như vậy,”

Anh nuốt nước miếng. “ Em nguyện ý gả cho anh không, Trử Nhĩ Nhĩ tiểu thư?”

Lập tức, Trử Nhĩ Nhĩ cảm giác như trái tim mình phát bệnh, bởi vì trái tim của cô đột nhiên không khống chế được đập kịch liệt kinh hoàng, còn có cảm giác ừ tai choáng váng, hoàn hảo là trong nháy mắt đã vượt qua những cảm giác kia.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra một chút, đợi anh thả lỏng vòng ôm, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Về mặt anh đầy nghiêm túc lại tràn đầy thâm tình chân thành, ôn nhu nhưng lại có điểm nôn nóng, làm cho cô nhẹn không được khe cong khoe miệng, cười khe đứng lên.

“Anh đang nôn nóng cái gì? Lo lắng em sẽ cự tuyệt lời cầu hôn của anh sao?” Cô hỏi anh, sau đó rất nhanh nói tiếp. “ Đừng ngây người như vậy, em làm sao có thể cự tuyệt lời cầu hôn của anh chứ, em chính là mong còn không được , anh biết không? Mong còn không được! Em nguyện ý, em nguyện ý, em một trăm lần nguyện ý, một ngàn lần nguyện ý.”

Cô hưng phấn ôm cổ anh cười nói, nói xong còn không ngừng hôn loạn lên mặt anh, vui vẻ đến không gì tả nổi.

Lôi Cánh cũng bị sự vui sướng điên cuồng của cô cuốn hút, ôm cô, cùng cô nở nụ cười vui vẻ, tình yêu gần bảy năm trời của bọn họ, rút cuộc cũng tu thành chính quả.

Hai người bọn họ muốn kết hôn.

Nghe nói cô con gái thứ hai một mực không muốn kết hôn, cùng bạn trai kết giao sáu , bảy năm trời cuối cùng cũng muốn tiến tới hôn nhân, mẹ Trữ cao hứng đến mức muốn rơi lệ.

Không nghĩ tới đứa thứ ba vừa kết hôn không bao lâu, ngay sau đó đứa thứ hai lại báo tin vui.

Bình thường vốn có tập tục là một gia đình, trong một năm không nên có hai hôn sự, để tránh hỉ xung hỉ, nhưng là chỉ có trời biết cô con gái thứ hai ôm chặt chủ nghĩa không kết hôn, nhờ đâu đột nhiên cô đổi ý, lại không muốn kết hôn, cho nên rèn sắt thừa lúc nóng, vẫn là làm trước nói sau, dù sao bọn họ cũng không phải người mê tín.

Vì thế, sau khi đứa thứ ba San San kết hôn được hai tháng, đứa thứ hai như vậy cũng kết hôn.

Cô dâu mới ở khách sạn thiết đãi sáu mươi bàn, không có nhiều khách khứa lắm, chỉ là mời một vài người bạn tốt đến uống chén rượu mừng, cùng sống trong không khí vui mừng, đồng thời tuyên bố với mọi người bọn họ từ nay là vợ chồng, muốn nắm tay nhau đi hết cuộc đời.

Bất quá dù đã có gắng giảm lược hết thủy, Trữ Nhĩ Nhĩ vẫn là cảm thấy vô cùng mệt mỏi, trên đường về nhà, ngồi trên xe liền ngủ.

Xe chạy đến bãi đỗ xe rồi từ từ ngừng lại, Lôi Cánh nhìn cô ngủ thật an lành, không nỡ đánh thức cô dậy, đành phải thật cẩn thận hạ ghế xuống một chút, để cho cô ngủ thật thoải mái, sau đó liền ngồi ở trong xe, chờ cô nhiều giờ, chờ cô chủ động thanh tỉnh, lúc đó mới cùng xuống xe về nhà.

“Anh làm chi mà không gọi em?” Lão bà ở thang máy hờn dỗi nói với anh.

“Dù sao cũng không vội.”

“Nếu em cứ như vậy ngủ đến trời sáng mới tỉnh, chẳng lẽ anh cũng muốn ngồi đó với em hết cả đêm?”

“Ngẫu nhiên đổi chỗ ngủ cũng không sao.”

“Anh sẽ không kết hôn rồi liền biến thành gã ngốc đi?” Trữ Nhĩ Nhĩ dờ khóc dờ cười nhìn anh.

Lôi Cánh nghe vậy, nhướn mày, sau đó hỏi lại cô: “Nếu anh thực sự là tên ngốc, như vậy gả cho tên ngốc em cũng chính là ngốc sao? Về sau vợ chồng chúng ta cùng kêu ngu ngốc ha.”

Cô nghe vậy bật cười, đồng thời vươn tay đánh anh một cái. “ Bệnh thần kinh! Phải làm ngốc anh tự mình đi làm đi, em mới không cần cùng anh thành đứa ngốc đâu!”

“Làm sao có thể? Em chưa từng nghe nói lấy chồng theo chồng, gả cầu tùy cầu, gả đứa ngốc biến thành đứa ngốc sao?”

“Ha ha.....” Trữ Nhĩ Nhĩ nhất thời cười to ra tiếng, cười đến gấp người thiếu chút nữa không đứng thẳng lên được, gả đứa ngốc biến thành đứa ngốc? Cía này thật sự rất buồn cười nha, ha ha....

Thang máy đưa bọn họ dừng lại ở tầng mười tám, Lôi Cánh ôm lão bà đang cười đến mức không kiềm chế được ra khỏi thang máy, lấy chìa khóa mở cửa.

Mở cửa lớn ra xong, anh đột nhiên xoay người bế thốc cô lên, Trữ Nhĩ Nhĩ đang cười cả kinh, tiếng cười thoáng chốc im bật, miệng lại hét lên một tiếng kinh hãi.

“Lôi Cánh, anh làm gì?” Cô kêu lên sợ hãi gắt gao ôm cổ anh.

“Đem tân nương ôm vào động phòng a.” Anh đương nhiên trả lời. “Còn có, em hẳn là nên sửa đổi cách gọi, kêu lão công đi.” Nói xong, anh liền ôm cô đi vào trong phòng, dùng lưng đóng cửa lớn lại xong, anh thẳng tắp đem cô ôm vào phòng , lại thật cẩn thận đặt cô lên giường.

“Có khỏe không?” Anh chăm chú nhìn cô, ôn nhu hỏi : “ Nếu mệt mỏi vậy em ngủ trước đi, ngày mai buổi sáng dậy tắm rửa sau.”

“Anh không sợ ngủ bên cạnh một người bốc mùi sao?”

“Em thật thơm, làm sao bốc mùi? Ai nói em bốc mùi, nói cho anh biết, anh muốn tìm hân tính sổ.” Anh đem mặt vùi vào gáy cô, hít ngửi nói, cuối cùng còn hôn trộm cô một chút.

Trử Nhĩ Nhĩ khẽ nhếch khóe miệng,có loại cảm giác thực hạnh phúc cùng yêu thương.

Một người đàn ông giống như anh, làm sao có thể hoài nghi chính mình không thích hợp với hôn nhân đâu? Anh căn bản chính là hoàn mỹ tình nhân, hoàn mỹ lão công, cùng với tương lai có thể sẽ thành hoàn mỹ ba ba được không? Chỉ có anh không hiểu chính mình.

“Em muốn đi tắm rồi ngủ tiếp, vừa rồi trên xe ngủ nhiều như vậy, đã không còn thấy mệt nhọc nữa.” Cô nói.

“Được, anh đi giúp em chuẩn bị nước ấm.” Anh muốn đứng dậy, lại bị cô vươn tay giữ chặt.

“Cùng nhau tắm?” Cô yếu ớt mời.

“Không cần hại anh.” Lôi Cánh không ngăn chặn được kêu lên.

Từ sau khi xác định cô mang thai, bọn họ không có làm tình, bởi vì bác sĩ đề nghị giai đoạn đầu mang thai tốt nhất nên đình chỉ, như vậy sẽ tốt hơn, cho nên anh đã nhịn hơn hai tháng rồi. Anh bây giờ ngay cả một chút kích thích cũng không thể chịu được, đừng nói là cùng cô uyên ương cùng tắm.

“Đã qua mười bốn tuần rồi, hướng hồ hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta.” Cô ngưỡng ngùng nói cho anh, ý tứ chính là đứa nhỏ đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, đã ổn định rồi, bọn họ có thể làm tình.

Anh trong nháy mắt trở nên nhiệt tình như lửa.

“Em chắc chắn không?” Anh hỏi.

“Em đã hỏi bác sĩ, chỉ cần không quá kịch liệt, quá sâu nhập là được.”

Lôi Cánh không tự chủ được lại rên rỉ một tiếng, bởi vì chỉ là “Kịch liệt” Cùng “Xâm nhập” hai chữ này, khiến cho anh không tự chủ được càng cứng rắn lên.

“Anh thấy vẫn không tốt lắm, anh nhẫn lâu lắm rồi, chỉ sợ chính mình không khống chế được làm tổn thương đến em và đứa nhỏ.” Anh áp lực trầm giọng đáp.

“Anh nhất định sẽ chế được.” Cô tin tưởng anh.

“Không cần nghi ngờ mị lực của em đối với anh, lão bà.”

“Em chỉ là tin tưởng anh, cũng không xem thường chính mình.”

“....” Lôi Cánh do dự nhìn cô, cùng dục vọng dằng co.

“Em cũng rất muốn anh, lão công.” Trử Nhĩ Nhĩ dụ hoặc dụ dàng nói với anh.

Cái gì kêu một chiêu một chiêu mất mạng? Cái này chính là kêu một chiêu mất mạng nha!

Lôi Cánh khó có thể nhịn gằm nhẹ ra tiếng, anh có thể bỏ mặc nhu cầu của chính mình, nhưng không cách nào cự tuyệt cái lão bà muốn nha.

Anh tin tưởng đêm nay sẽ là đêm tân hôn anh suốt đời khó quên.

Ông trời phù hộ anh.

7. Chương 7

Vì cô có bầu, hai người quyết định hoãn chuyến xuất ngoại hưởng tuần trăng mật, ở nhà khanh khanh ta ta nghỉ ngơi ba ngày liền đã đi làm, khôi phục cuộc sống bình thường.

Bất đồng ở chỗ, Trử Nhĩ Nhĩ nghĩ, cô quay lại công ty làm, là do Lôi Cánh kiên trì muốn lo lắng cho cô.

Anh bắt cô chọn giữa “từ chức ở nhà dưỡng thai” hoặc “cùng anh làm việc”, nếu cô không muốn mỗi ngày ở nhà tìm không ra việc gì, thì chỉ có thể ngoan ngoãn bỏ công việc hiện tại, quay về làm thư ký cho anh.

Bất quá lần trở lại này cũng không chỉ là làm một thư ký bình thường, cũng không phải chỉ có thêm chức vụ chủ nhiệm thư ký, mà còn thêm danh hiệu tổng tài phụ nhân, nhưng cô nghiêm khắc quy định không cho phép mọi người gọi cô là tổng tài phụ nhân, tốt nhất là phụ nhân cũng không cần kêu, cứ giống như trước đây kêu cô “Trử thư ký” là được rồi.

Chủ nhiệm thư ký coi như là một chức vụ quản lý, vì bên dưới có 2 thư ký thuộc quyền quản lý của cô, một là Lâm Ánh Nhu, người còn lại là thư ký mới thay thế cô khi cô tạm rời công tác, tên là Ngụy Khả Khiết, lớn hơn Ánh Nhu ba tuổi, từng có hai năm kinh nghiệm làm thư ký, hơn nữa cũng đã tiếp nhận công tác này hơn nửa năm, cho nên phần lớn công tác đều tự mình làm.

Nói cách khác, kỳ thực Lôi tổng tài cũng không thiếu thư ký, kêu cô quay lại công ty làm, chỉ là vì muốn ở gần giám sát – không, là muốn được ở gần chiếu cố cô mà thôi.

Lại nói, cô làm chủ nhiệm thư ký, mới nghe thì giống như là rất quan trọng và bận rộn, kỳ thật lại là không cần thiết, cái gì cũng không cần làm, nếu thật sự muốn làm thì cũng chỉ cần động khẩu không cần động thủ, trực tiếp kêu nhân viên bên dưới làm là xong.

Tuy có điểm xấu hổ, nhưng lại nhẹn không được mà cười trộm, cảm thấy rất vui vẻ. Bởi vì Lôi tổng tài thiết diện vô tư, luôn luôn công tư rõ ràng, lại sẽ vì cô mà làm được những chuyện như thế này; mỗi lần nhớ lại, là một lần tâm tình cô bay lên.

Đương nhiên điều này cũng có thể coi là mẫu bằng tử quý (mẹ quý nhờ con). Bất quá cô chẳng quan tâm, chỉ cần cô cảm giác được anh thực sự quan tâm cô, thực sự sủng ái cô, là đủ rồi. còn nguyên nhân vì sao, căn bản không quan trọng.

“Chị dâu à, tổng tài đối với chị thật sự rất tốt nha” – Lâm Ánh Nhu nói. Thời gian nghỉ trưa, lao đầu – không đúng, là lão công, có công việc ra ngoài, không có ở công ty, liền để Lâm Ánh Nhu bồi cô ăn cơm.

“Cái gì mà tổng tài, không phải nói những lúc này nên kêu anh trai sao? Em nói thế này giống như chị đang ngoại tình vậy” Trử Nhĩ Nhĩ liếc mắt liềm cô mà nói.

“Em cũng không phải có ý tứ này” Lâm Ánh Nhu nhanh chóng thanh minh, lời nói có chút khẩn trương.

Trử Nhĩ Nhĩ có chút chịu không nổi “Chị nói em nha, không cần kinh sợ như vậy được không? Đã ở chung lâu như vậy, còn không hiểu con người chị và anh trai em sao? Ở đây anh chị chỉ biết bảo hộ em, sẽ không đối với em như vậy đâu”

“Em biết” Lâm Ánh Nhu thấp giọng nói.

“Nhưng là... Thói quen không đổi được, mà sợ hãi cũng không quên được?” Trử Nhĩ Nhĩ hỏi cô.

Lâm Ánh Nhu hít sâu một hơi, không nhanh không chậm nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Lần cuối bọn họ xuất hiện trước mặt em cách đây bao lâu rồi?” Nhĩ Nhĩ hỏi.

“Lúc em lái xe và đi làm vốn không có theo sau, nhưng em có hỏi qua bác bảo vệ, thì tháng trước bọn họ có tìm em, chính là bị bảo vệ cản ở dưới mà thôi”

“Bọn họ còn không buông tha cho em sao?” Cô nhún mày hỏi.

“Khi em còn có khả năng kiếm ra tiền, trên người còn có thể có một đồng tiền thì bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.” Lâm Ánh Nhu chưa xót hé miệng nói.

“Em có đi tìm mẹ chưa” Trử Nhĩ Nhĩ hỏi cô, “Mẹ” ở đây chính là mẹ của Lâm Ánh Nhu và Lôi Cánh, cũng chính là mẹ chồng của cô, bà bà đại nhân chẳng lẽ cũng không quản chuyện này? Tốt xấu gì Ánh Nhu cũng là nữ nhi do bà mang thai 10 tháng hạ sinh đi?

“Mẹ bảo em không cần để ý đến họ là được rồi”

Trử Nhĩ Nhĩ ngáy người một chút, “Chỉ vậy?”

“Ân.”

“Thật sự là...” Trử Nhĩ Nhĩ cứng họng một lúc lâu, cuối cùng cũng chỉ phun ra mấy chữ này, cô thật sự không nghĩ sẽ chỉ trích trưởng bối, nhưng bà bà như vậy cũng không tránh khỏi quá vô tình, coi chuyện không liên quan đến mình đi?

Cô coi như đã biết bà bà bạc tình bạc nghĩa, cũng khó trách Lôi Cánh cùng mẹ không thân thiết.

“Chẳng lẽ thật sự không có cách nào thoát khỏi dây dưa với bọn họ sao?” Cô lại nhú mi, hao tâm tổn trí hỏi.

Lâm Ánh Nhu nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu, vẻ mặt mang biểu tình nhận mệnh.

“Từ ngày em sinh ra tất cả đã được định đoạt, ai bảo em là con, là em gái bọn họ đâu?” Cô cười khổ nói.

“Nghe Lôi cánh nói, bọn họ từng uy hiếp em, cũng từng tổn thương đến em, đúng không? Báo nguy xử lý thì sao? Em có nghĩ tới chưa?” Trử Nhĩ Nhĩ có chút dăm chiêu hỏi, rất muốn giúp Ánh Nhu. Trải qua thời gian ở chung, cô đã coi Lâm Ánh Nhu làm em gái, vừa khéo, Ánh Nhu còn cùng tuổi với Tự Tự em gái út của cô.

“Nếu báo nguy hữu dụng, chị dâu của em bên kia sau khi ly hôn sẽ không phải chuyển nhà đi, cuối cùng còn bị bệnh về thần kinh.”

“Bệnh u buồn?” Trử Nhĩ Nhĩ trừng trừng hai mắt.

“U buồn, sợ hãi, còn có chút bệnh tâm thần.”

Trử Nhĩ Nhĩ không tự chủ được lộ ra biểu tình giật mình, trừng mắt nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng chỉ nói ra được một câu “Em thật mạnh mẽ.”

Thân ở trong hoàn cảnh gia đình như vậy, còn bị đe dọa bạo lực nhiều năm, cô vậy mà không bị suy sụp tinh thần, thật sự rất mạnh mẽ.

“Em chỉ là nhẫn nhục chịu đựng nhận mệnh của mình, không oán trời trách đất.” Lâm Ánh Nhu nói: “Kỳ thật, bọn họ chính là đòi tiền mà thôi, chỉ cần ngoan ngoãn đem tiền cho họ, họ sẽ ly khai, không tùy tiện động thủ đánh em.”

“Thực sự không còn lời nào để nói.” Trử Nhĩ Nhĩ lắc đầu nói, trên mặt không biết là biểu tình bội phục hay đồng tình với cô, “chỉ có thể nói, em đã sớm coi việc chịu khổ là luyện tập thần công, đúng không?” (chỗ này em chém. :>)

Lâm Ánh Nhu nghe vậy, nhin không được cười nhẹ. “Có lẽ vậy.” Cô nói, trong giọng nói có chút thần nhiên tự giễu.

“Mặc kệ như thế nào, em hiện tại coi như đã khổ tận cam lai một nửa, có thể thấy ông trời cũng không phải đui mù, tin tưởng ngày mai sẽ tốt đẹp đi.” Trử Nhĩ Nhĩ vỗ vỗ tay cô.

“Như bây giờ cũng đã tốt lắm rồi, mà hết thấy đều là anh trai cùng chị dâu mang lại cho em. Em thực sự cảm tạ hai người, cảm ơn chị, chị dâu.” Lâm Ánh Nhu vẻ mặt cảm kích, nhẹ giọng nói.

“Ai, đừng nói vậy, anh trai chiếu cố chăm lo cho em gái là điều đương nhiên. Ách, họ Lâm kia không tính. Tóm lại, em đừng động chút lại cảm tạ, như vậy thực khách khí, Anh trai em cùng chị đều không thích.”

“Hảo.” Lâm Ánh Nhu thấp giọng nói, đem cảm tạ giữ lại trong lòng, cả đời cũng không quên.

Vì chiếu cố và làm bạn cùng lão bà đại nhân đang mang bầu, Lôi tổng tài tuy rằng mỗi ngày đều bận đến tối tăm mặt mày, vẫn cố để chính mình đúng giờ tan tầm, hơn nữa tận lực không đem công việc về nhà.

Nhưng mọi chuyện không phải lúc nào cũng như ý người ta muốn, ngẫu nhiên cũng sẽ có lúc có những tình huống khiến anh bất lực, hôm nay chính là ngày như vậy.

Năm giờ mười, vẫn còn ở bên ngoài không về được công ty, đành phải lấy di động gọi điện thoại cho lão bà. “Lão bà, anh bên này còn chuyện chưa xử lý xong, hôm nay chắc không thể cùng em tan tầm rồi.” Điện thoại

vừa thông, anh nói với Nhĩ Nhĩ, trong thanh âm có chút mệt mỏi, bất đắc dĩ cùng phiền chán. “Không quan hệ, anh cứ làm việc đi, không cần lo lắng cho em, em tự ngồi xe về cũng được, nhưng nhớ rõ, nhất định phải về ăn tối nha.” Nhĩ Nhĩ hiểu chuyện nói. Miệng anh bất giác nói “Cả một ngày không được thấy em, anh rất nhớ em đó.” Bên kia điện thoại, Trử Nhĩ Nhĩ nghe vậy, cười khẽ nói “Nào có được một ngày? Buổi sáng anh 10,11h mới rời khỏi công ty, nhiều nhất mới được 6 tiếng mà thôi.” “Nhưng với anh mà nói thì giống như là cả một ngày vậy, thậm chí so với một ngày còn dài hơn.” Anh còn muốn nói, định cùng cô liếc mắt đưa tình một chút, nhưng vừa nói ra, mới phát hiện căn bản tình hình thực tế vốn là như vậy. Tục ngữ nói, một ngày không gặp như cách ba thu, Lôi Cánh gần đây thường có loại cảm giác này, chỉ cần vài giờ không nhìn thấy cô, anh sẽ rất muốn, rất muốn cô. Không biết cô có cùng có cảm giác này với anh không? “Thời gian dài như vậy không thấy anh, em cũng không thấy nhớ anh sao?” Nhịn không được thuận miệng hỏi cô. “Ngẫm lại cũng có nhớ.” Cô đáp, giọng mang ý cười, nghe như trả lời có lệ, nhất thời làm anh có điểm buồn buồn. “Anh muốn ngắt điện thoại.” Giọng nói không tự chủ được hơi lạnh đi. “Chờ một chút, lão công.” Cô ở đầu bên kia nhanh chóng kêu lên. “Còn có chuyện gì sao?” Anh dừng một chút, mở miệng hỏi, giọng vẫn mang chút lạnh lùng thản nhiên. “Cả một ngày chưa được nghe thanh âm của anh, anh nói thêm vài câu cho em nghe, không cần nhanh như vậy cúp điện thoại đi.” Cô dịu dàng nói. Trong nháy mắt, mặt Lôi Cánh lại hiện vẻ tươi cười. “Em muốn nghe cái gì?” Miệng anh khẽ nhếch lên hỏi cô, thanh âm nhu tình như nước. “Tùy tiện nói gì đó đều được.” “Vậy nói anh biết, bữa trưa nay em ăn gì?” Đoạn đối thoại nhằm chán giữa những kẻ yêu nhau bắt đầu. “Cơm với thịt bò, còn anh?” “Mỳ thịt bò.” “Oa, chúng ta rất ăn ý nha, đều có thịt bò kìa.” “Không phải ăn ý, là tâm ý tương thông.” “Vợ chồng đồng lòng, tâm ý tương thông sao?” “Đương nhiên.” “Nghe rất buồn nôn nha.” “Muốn hay không nghe những lời buồn nôn hơn?” “Muốn.” “Anh yêu em.” “Điều này sao lại kêu buồn nôn, rõ ràng rất bình thường nha.” Đầu bên kia cô bắt mãi nói. “Bình thường phải không? Anh sau này sẽ không nói nữa.” “Không được!” Cô lập tức kêu lớn, khiến anh không nhịn được khẽ cười thành tiếng. “Lão bà, sau khi tan tầm nói Ánh Nhu lái xe đưa em về nhà.” Anh đột nhiên nghĩ đến nhờ người hỗ trợ, tổng cảm thấy nếu để cô một mình bắt taxi hoặc phương tiện khác về nhà, anh sẽ rất không yên tâm. Trử Nhĩ Nhĩ nghe vậy, kinh ngạc nhướng cao mi. “Ánh Nhu mới biết lái xe nha, anh yên tâm sao?” Cô cố ý hỏi anh như vậy, bởi từ khi biết cô mang bầu, anh liền khẩn trương lo lắng, đi đường sợ cô té ngã, ăn sợ cô nghẹn, uống nước sợ cô sặc... quả thực làm rụng một sợi lông của cô cũng không được. Anh như vậy, làm sao lại có thể đề nghị để người mới lái xe chưa được vài tháng như Ánh Nhu đưa cô về nhà? Thực kỳ quái nha. “Tuy rằng cô ấy lái xe mới được vài tháng, nhưng tay lái rất ổn định, em yên tâm.” Anh nói. “Anh làm sao biết cô ấy lái xe rất tốt?” “Lần trước đi xã giao, anh uống hơi quá chén, lúc trở về là cô ấy lái xe.” “Thì ra là thế.” Cô bưng tỉnh nói, “Em đang nghĩ anh làm sao có thể yên tâm để cho người mới lái xe như cô ấy đưa em về nhà, ra là đã tự thể nghiệm qua kỹ thuật lái xe của cô ấy nha.” “Đương nhiên, nếu không anh làm sao có thể yên tâm đem em giao cho cô ấy?” Anh đương nhiên đáp. Nhĩ Nhĩ mang biểu tình dở khóc dở cười nói “Anh nghe không ra là em đang châm chọc anh sao, lão công?” “Không quan trọng, cho em châm chọc, vì an toàn của em, cố chấp một chút cũng là cần thiết.” Anh nghiêm trang nói. Nhĩ Nhĩ không biết nói gì với anh, đành chịu thua. “Tốt lắm, lần này thực sự phải cúp máy rồi.” Anh nói. “Anh yêu em, tạm biệt.” “Tạm biệt.” Lúc tan tầm, Lâm Ánh Nhu nhận lệnh lái xe đưa chị dâu về, lẽ ra nên đưa về đến cửa nhà, nhưng vì Nhĩ Nhĩ bỗng nhiên muốn ăn “xoay tròn thọ tư(*)” nên thay đổi tuyến đường. Đương nhiên, cô cũng không dám tùy tiện đáp ứng chuyện này, vẫn yêu cầu Nhĩ Nhĩ gọi điện thoại nói với tổng tài một tiếng, được anh đồng ý, 2 người mới thay đổi đường đi ăn “xoay tròn thọ tư”. Hai người nhìn đều gây, nhưng lại ăn rất nhiều. tổng cộng ăn hai mươi một bàn, một người mười, một người mười một bàn, có thể nói là ngang nhau, làm cho những thực khách khác trong quán đều nhìn hai người với biểu tình khó có thể tin được. Cố đợi vén màn đi ra khỏi nhà hàng rồi, hai cô mới phốc xích một tiếng, không hẹn mà cùng ôm bụng cười phá lên. Bởi vì mọi người cứ trừng mắt ghen hòng nhìn các nàng, biểu tình rất buồn cười, còn có một người, thấy hai người các cô sức ăn so với nam nhân còn muốn cao hơn, nhưng lại tự mình đi lấy, kết quả thọ tư cứ như vậy rớt khỏi miệng hần rơi xuống dưới. “Nói thật, chị là phụ nữ bụng to đang mang bầu, ăn nhiều như vậy cũng dễ hiểu, dù sao một người ăn cho hai người. Nhưng em là một cô gái thanh hình mảnh khảnh lại có thể ăn nhiều như vậy cũng rất dọa người nha, không trách được bọn họ toàn bộ đều nhìn ta như quái vật.” Trử Nhĩ Nhĩ vừa cười vừa nói. “Em trước giờ chưa từng ăn món này, cảm thấy rất ngon, không để ý đã ăn nhiều như vậy.” Lâm Ánh Nhu ngượng ngùng nói. “Có thể ăn nhiều là tốt rồi.” Trử Nhĩ Nhĩ vỗ vỗ bả vai nàng, cười ha ha nói “Về sau có cơ hội, chúng ta lại đi ăn.” “Àn.” Lâm Ánh Nhu gật đầu. “Tốt lắm, ăn uống no say rồi cũng nên về nhà thôi.” Nhĩ Nhĩ thỏa mãn nói. “Chị dâu, có muốn ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, em sẽ đánh xe lại đón?” Ánh Nhu hỏi cô, vì vừa vặn trước cửa quán có một loạt ghế dựa. “Làm gì mà một người đi một người chờ, cùng đi đi, thuận tiện

tiêu hóa bột thức ăn vừa ăn.” Lâm Ánh Nhu mỉm cười gật đầu, mặt ánh lên nét sung sướng vui vẻ, giống như đóa hoa ban nở rộ, khiến mấy nam nhân đi qua liên tiếp quay đầu lại nhìn. “Ánh Nhu, em đã có người trong lòng chưa?” Dù sao nhân rồi không có việc gì, Nhị Nhị vừa đi vừa thuận miệng hỏi. Không ngờ cô ấy không chỉ đỏ mặt lên trong nháy mắt, mà nói chuyện cũng trở nên lắp bắp hơn. “Cái gì... cái gì mà người trong lòng?” Cô nói. Phản ứng như vậy căn bản chính là không bị đánh mà đã tự khai đi, cô gái ngốc. “Là ai vậy?” Nhị Nhị tò mò nhìn chằm chằm gương mặt phỉm hồng của Ánh Nhu hỏi. “Làm gì có ai đâu nha.” “Không có ai, em làm gì mà lắp bắp, lại còn đỏ mặt nữa?” Lâm Ánh Nhu nhất thời mặt càng đỏ, tay chân trở nên luống cuống. “Là ai em nói đi nào, chị cũng sẽ không nói cho người khác biết đâu. Nói nhanh chút đi.” Trử Nhị Nhị truy cô, hai người cùng nhau đi vào bãi gửi xe, giao nộp phí dừng xe, đi về phía xe đang đỗ. “Ánh Nhu, nói đi, nói nhanh đi.” Nhị Nhị tiếp tục truy hỏi, “đối phương có biết em thích hắn không? Cũng là người trong nhóm kết giao? Hay là người trong công ty? Là người bên ngoài? Hoặc là người thuộc công ty đối tác? Em không cần khóa miệng giống như con trai ngậm ngọc vậy chứ, nhanh nói cho chị biết đi.” Cô thật sự tò mò muốn chết được. “Ồn ào.” Lâm Ánh Nhu dùng chìa khóa mở cửa xe. “Ánh Nhu...” Trử Nhị Nhị không chịu dừng tiếp tục hỏi, không ngờ lại đột nhiên bị hai nam nhân trước sau đem các nàng vây lại. Trử Nhị Nhị bị kinh hách, tuy sợ muốn chết nhưng lại vẫn cố gắng trấn tĩnh, mở miệng hỏi “Các người là ai, muốn gì ở chúng ta?” “Ở đây không có chuyện của người, cút.” Gã trẻ tuổi hơn thấp giọng quát nàng. “Ba” một tiếng, gã đàn ông lớn tuổi đột nhiên giơ tay tát Lâm Ánh Nhu một cái. “Uy, người làm cái gì vậy?” Nhị Nhị lập tức xông tới trước, đem Ánh Nhu, không biết vì sao lại đứng im không nhúc nhích, giấu ở sau lưng, “Người rút cuộc muốn làm gì? Ta nói cho các người biết, bãi đỗ xe này đâu đâu cũng được giám thị rất kỹ, các người không trốn thoát đâu.” “Ta nói người cút ra.” Gã trẻ tuổi bỗng dưng thô lỗ dùng tay chế trụ cánh tay Nhị Nhị, đánh đá nàng qua một bên. “Không cần, anh!” Lâm Ánh Nhu đột nhiên kêu lên, ngăn cản hắn lại. Trử Nhị Nhị nhất thời ngậy ra như phồng. Anh trai? Nói như vậy, người đàn ông lớn tuổi kia chính là “Ba” Lâm? Khó trách Ánh Nhu lại không nhúc nhích đón nhận cái tát của hắn, cũng khó trách hắn có thể động tay đánh người như chuyện đương nhiên, thật là kẻ đáng giận. “Chị Trử” Lâm Ánh Nhu dùng cách này gọi Nhị Nhị, không muốn đem cô dính vô chuyện này “Thật ngại quá, chị tự bắt taxi về nhà được không? Em có việc, chắc không thể đưa chị về rồi.” “Chị cũng không vội, có thể chờ em xử lý xong mọi việc rồi đưa chị về nhà.” Cô sao có thể bỏ Ánh Nhu ở lại một mình đối mặt với cha con bất lương này? “Chị chờ em.” Cô kiên định nói. “Chị Trử.” “Người phụ nữ này nếu còn không đi, cẩn thận ta đánh người!” Vô lương con giơ tay lên dọa cô. Cô chưa bị dọa thì Ánh Nhu đã bị dọa trước, trong nháy mắt đã chắn trước mặt cô, la lớn “Không cần, anh!” “Vậy cô ta cút ngay đi!” “Ta không nghĩ sẽ làm như không nhìn thấy mà bỏ đi như vậy.” Cô lắc đầu không đồng ý, rồi đưa mắt nhìn về phía anh trai Ánh Nhu, nói “Các người không phải muốn tiền sao? Ta có tiền.” “Chị Trử!” Lâm Ánh Nhu muốn ngăn cô, lại bị Nhị Nhị vỗ vỗ tay, kéo đến bên người trấn an. “Ta có thể cho các người tiền, với điều kiện, các người phải đoạn tuyệt tất cả quan hệ với Ánh Nhu, vĩnh viễn không được lại xuất hiện uy hiếp cô ấy hoặc đe dọa đòi tiền cô ấy.” “Người là ai, dựa vào cái gì mà đòi quản chuyện nhà chúng ta? Huống hồ người cho là mấy vạn tệ đó cùng phiếu ăn dài hạn, chúng ta sẽ chọn mấy vạn tệ đó sao?” Con trưởng của Lâm gia cười lạnh nói. Trử Nhị Nhị nhanh chóng liếc nhìn Lâm Ánh Nhu bên cạnh một cái, chỉ thấy cô vẻ mặt không có chút thay đổi, chỉ có vẻ thờ ơ, tựa hồ bốn chữ “phiếu ăn dài hạn” chẳng gây tổn thương cho cô. Có lẽ những lời khó nghe đó, cô đều đã nghe qua, sớm tập thành thói quen rồi. Nhìn cô như vậy, càng khiến Nhị Nhị quyết tâm muốn giúp cô vĩnh viễn thoát khỏi hai cha con vô lương tâm này. “Nếu không phải mấy vạn , mà là mấy trăm vạn thì sao?” Cô thông thả mở miệng nói. Hai cha con không hẹn mà cùng sáng mắt lên, nhưng vẫn mang chút hoài nghi bên trong. “Chỉ dựa vào một nữ nhân như cô, có thể chi mấy trăm vạn sao?” Đứa con nói. “Ta không có, nhưng lão công của ta có.” “Lão công của người là ai? Dựa vào cái gì mà bảo chúng ta tin tưởng hắn có thể không chút quan tâm bỏ ra mấy trăm vạn ? » “Thì ra các người không biết?” “Biết cái gì?” “Lão công của ta chính là Lôi Cánh.”

8. Chương 8

Nghe thấy tên Lôi Cánh, phụ tử hai người biểu tình nhất thời đều tràn ngập phần nộ cùng oán hận, bởi vì nếu không phải tên kia gây làm khó dễ, trong một năm này, bọn họ phụ tử làm sao có thể nghèo túng đến mức ngày ba bữa cơm cũng không đủ, hiện tại thậm chí ngay cả nơi ở đều không có? Tên kia thật sự thực đáng chết! Nữ nhi dường lớn như vậy dùng làm cái gì nha? Đương nhiên là vì phải kiếm tiền hiếu kính phụ thân này nha, tên họ Lôi kia lại không phải họ Lâm, dựa vào cái gì mà quản chuyện của Lâm gia bọn họ?

“Hóa ra người là lão bà của tên kia.” Lâm gia phụ tử thân thủ mở miệng nói chuyện, trong mắt tràn ngập tối tăm, trong bãi đồ xe ánh đèn mờ ảo, càng thêm có vẻ không có hảo ý. Tuy rằng đối phương là trưởng bối, nhưng Trữ Nhĩ Nhĩ tuyệt không muốn lễ phép cùng tôn trọng hắn. “Đúng vậy.” Cô mặt không chút thay đổi gật đầu nói, “Cho nên các người có thể không cần lo lắng chúng ta không có tiền, chỉ cần nói cho ta biết, các người muốn bao nhiêu, sau đó thả chúng ta trở về chuẩn bị tiền là được.” “Mặc kệ chúng ta muốn bao nhiêu, các người đều cấp?” Lâm phụ hí mắt nói. “Chỉ cần không quá mức cho phép là được.” “Cái gọi là mức cho phép là bao nhiêu?” Con nhện không được mở miệng nói, “Một trăm ngàn? Hay là hai ngàn vạn?” Lâm Ánh Nhu nghe vậy kinh ngạc trợn to hai mắt, còn không kịp mở miệng nói cái gì, chợt nghe lâm phụ tiếp lời con thanh âm sau nói: “Các người là người có tiền như vậy, chuẩn bị một, hai triệu hẵn là không làm khó được các người đi?” “Ồi! Cô khó có thể tin bật thốt kêu lên, quả thực không thể tin được hẵn sẽ nói như vậy. Một, hai triệu? Trữ Nhĩ Nhĩ sửng sốt một chút, cũng không dự đoán được hẵn sẽ có long tham như vậy, dám đem công phu sư tử ngoạm đến con số hàng “Triệu” này. “Lão nhân gia đã tâm tốt nhất không nên quá lớn.” Cô nói. “Không, lão ba ta nói đúng đấy, các người có tiền như vậy, công ty lớn như vậy, lại ở tại hào trạch lý, một, hai triệu căn bản là không làm khó được các người.” Tên con hai mắt sáng lên, một bộ giống như đang tưởng tượng tiền đang từ trên trời rơi ngay xuống trước mặt hắn. “Lôi đại ca sẽ không trả tiền cho các người, tôi sẽ không để cho anh ấy trả.” Lâm Ánh Nhu đột nhiên mở miệng, kiên định nói. “Người nói cái gì?” Hắn giận không thể át, dùng sức đẩy muội muội một chút, tức giận mắng. Lâm Ánh Nhu bị đẩy về phía sau lui hai bước, nhưng trên mặt không có lộ ra biểu tình e ngại gì, chỉ có kiên định. “Tôi sẽ không để cho Lôi đại ca lấy một xu nào ra cho các người hết.” Cô không ngại lại nói. “Người người này!” Nam nhân giơ tay lên muốn đánh muội muội. “Dừng tay!” Trữ Nhĩ Nhĩ rống giận kêu lên. “Nếu anh dám đánh cô ấy, tôi cam đoan anh một xu cũng lấy không được, tôi còn tới đồn cảnh sát tố cáo anh làm người bị thương.” Nghe được đồn cảnh sát ba chữ kia, tên đại ca lưu manh thoáng chần chờ một chút. “Vậy người nhà người sẽ trả tiền chứ?” Lâm gia phụ thân lại lần nữa mở miệng nói chuyện. “Vậy còn xem các người muốn bao nhiêu.” Xác định tên đại ca lưu manh sẽ không động thủ lần nữa, Trữ Nhĩ Nhĩ nhìn về phía hắn nói. “Trữ tỷ, không cần cho bọn hẵn tiền.” Lâm Ánh Nhu cầu xin nói, nhưng không có người để ý đến cô. “Năm trăm ngàn.” Lâm gia phụ thân nói. Trữ Nhĩ Nhĩ khinh chơn hạ mày, không nghĩ tới hẵn nói ra con số sẽ thấp hơn con số ban đầu nhiều như vậy, không biết hẵn đang có chủ ý gì? Cô hoài nghi phò độ. “Lão ba, ba vừa mới không phải nói bọn họ nhiều tiền, một, hai triệu không làm khó được bọn họ sao? Vì sao không lấy nhiều một chút?” Lưu manh đại ca phát ra tiếng bất mãn. “Người không cần lắm mồm,” Lâm phụ đối con nói, sau đó hỏi Trữ Nhĩ Nhĩ, “Thế nào, có được không?” Cô thoáng suy tư một chút, sau đó gật đầu. “Hảo.” “Ta muốn các người ngày mai trước chín giờ đem tiền chuẩn bị tốt.” Lâm gia phụ thân nói. Trữ Nhĩ Nhĩ gật gật đầu, dắt tay Lâm Ánh Nhu. “Vậy hiện tại chúng ta có thể đi rồi chứ?” “Cô không thể đi.” Đáp án ngoài mong đợi làm cho Trữ Nhĩ Nhĩ đột nhiên giật mình, Lâm Ánh Nhu còn lại là cả người cứng ngắc. “Ánh Nhu, con trở về nói với tên kia, kêu hẵn đem tiền chuẩn bị tốt, ở đây, ba sẽ hảo hảo chiêu đãi lão bà hẵn, kêu hẵn yên tâm.” Lâm phụ giả ý ôn nhu đối nữ nhi nói. “Không!” Lâm Ánh Nhu kích động kêu lên, “Ba, van cầu ba để cho Trữ tỷ trở về, con sẽ lưu lại, con sẽ không chạy trốn, con xin ba.” “Người không trốn thì có ích lợi gì, nếu bọn họ đột nhiên thay đổi chủ ý mặc kệ sự sống chết của người vậy làm sao bây giờ? Nhưng nếu lưu lại nữ nhân này sẽ không giống nhau, tên kia không thể ngay cả chính mình lão bà cũng không quản đi?” Lưu manh đại ca hắc hắc cười nói, siêu cấp bội phục lão ba nghĩ chu đáo như vậy, thật sự là quá lợi hại. Nguyên lai bọn họ là có chủ ý như vậy, cho nên mới không có công phu sư tử ngoạm, Trữ Nhĩ Nhĩ rốt cục bưng bình tỉnh đại ngộ hiểu được. Hai phụ tử vô lương tâm này từ đầu tới đuôi đều muốn là tiền, có tiền, tự nhiên càng nhiều càng tốt, nhưng là bởi vì muốn giữ cô làm con tin, mà không khéo lại là một phụ nữ đang có thai, để tránh đem dài lắm mồm, tử sinh chi tiết, bọn họ chỉ có thể nghĩ ra một kế sách mà trong thời gian ngắn nhất có tiền, năm trăm ngàn đúng là con số hợp lý. “Các người có biết như vậy là bất cớ không?” Cô nhìn phụ tử kia nói. “Chúng ta có trời cột cô sao? Chính là muốn mời cô đến chỗ chúng tôi làm khách một buổi tối mà thôi.” “Kèm hai bên tôi, làm cho tôi mất đi hành động tự chủ chính là bất cớ.” “Cho dù là như vậy cũng được, Ánh Nhu, con sẽ đi báo cảnh sát tới bắt ba ba cùng ca ca sao? Con sẽ không làm vậy, đúng hay không? Ta dù sao cũng là ba người, hơn nữa –” Lâm phụ thần tình hung ác, lãnh liệt nói: “Đến lúc đó hỗn loạn cô ta hoặc đứa nhỏ trong bụng cô ta xảy ra chuyện gì, sẽ không phải lỗi của chúng ta, người tốt nhất cũng cùng tên họ Lôi kia nói một tiếng.” Hảo một tên ti bỉ vô sỉ! Trữ Nhĩ Nhĩ thật sự không nghĩ ra bà bà năm đó làm sao có thể yêu thương hẵn, còn cùng hẵn sinh hạ Ánh Nhu? Chẳng lẽ cũng chỉ bởi vì hẵn bộ dạng coi như lóa mắt người khác sao? Lúc đó chẳng phải bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa. “Tôi sẽ không để Trữ tỷ lưu lại đây mà bản thân rời đi, nếu Trữ tỷ không thể đi, tôi cũng muốn lưu lại.” Lâm Ánh Nhu nhanh chóng nói, vẻ mặt cùng ngữ khí đều kiên

định giống nhau. “Người người này –” Lưu manh đại ca lại muốn đổi tiểu muội huy quyền tướng hướng, lại làm cho phụ thân quát bảo ngưng lại. “Tùy người, muốn lưu người liền lưu đi, dù sao di động thực hiện đại, cũng có thể thông tri tên kia, hiện tại lên xe.” Nhận được điện thoại của lão bà gọi tới muốn anh chuẩn bị năm trăm ngàn tiền chuộc, Lôi Cánh ngay từ đầu còn tưởng rằng Trữ Nhĩ Nhĩ là đang cùng anh nói giỡn, bởi vì trong điện thoại thanh âm của cô một chút khẩn trương đều không có, thẳng đến khi điện thoại thay đổi người tiếp, đổi đến giọng nghẹn ngào cùng sám hối của Lâm Ánh Nhu, lúc này anh mới biết đây không phải một trò đùa. Anh giận dữ, lo lắng, lo sợ lại phần nộ. Anh thật sự nghĩ không ra vì sao? Anh chẳng qua một lần nhất thời có việc, không thể bởi cô cùng nhau tan tành về nhà, như thế nào lại phát sinh loại sự tình này? Họ Lâm kia lưu manh phụ tử, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua bọn họ ! Không chút do dự, anh lập tức cầm lấy điện thoại báo cảnh sát xử lý. Anh không phải không có nghe rõ ràng Lâm Ánh Nhu trong điện thoại trung nói rõ không cho phép báo cảnh sát uy hiếp, cũng không phải không lo lắng cho an toàn của cô cùng đứa nhỏ trong bụng mới làm như vậy, mà là anh có thể cảm nhận được ngữ khí của cô khi nói chuyện rất lạnh tĩnh, bình tĩnh giống như việc phát sinh loại sự tình này nằm trong kế hoạch của cô, cô tuyệt không kinh ngạc, tựa hồ còn có chút hoan nghênh. Cùng một chỗ nhiều năm như vậy, lấy việc anh hiểu biết về cô, anh mơ hồ biết cô sẽ làm cái gì, hơn nữa hy vọng anh làm như thế nào. Trọng điểm là, bên cạnh cô còn có Ánh Nhu, theo sự quan sát trong một năm của anh về muội muội có một nửa huyết thống quan hệ này mà nói, Ánh Nhu tuyệt đối sẽ đánh cược tánh mạng bảo hộ tẩu tử tuyệt đối. Cho nên anh mới dám buông tay nhất bác. Lo lắng cùng sợ hãi là nhất định có, nhưng là ngoan ngoãn chỉ biết giao tiền chuộc sẽ không phải là anh. Nhìn cuộc sống của Lâm Ánh Nhu trước kia thì biết, hai người kia cơ bản là giống hệt nhau, không ai có thể cam đoan bọn họ sau khi tiêu hết tiền sẽ không quay đầu giữ lại trò cũ. Anh tuyệt không cho phép loại sự tình này sẽ có cơ hội phát sinh lại, cho nên, nhất định phải trăm thảo trừ căn. Cảnh sát rất nhanh liền tới, sau khi nghe giải thích tất cả sự việc liền bắt đầu bố trí hết thảy, cũng lợi dụng vệ tinh định vị tìm được chỗ con tin, chuẩn bị công kiên cứu người. Lúc này là rạng sáng một chút, từ lúc anh nhận được điện thoại đến nay, đều đã quá năm giờ. Mỗi phút mỗi giây với anh mà nói đều là dày vò. Cô có khỏe không? Có bị thương hoặc đã bị kinh hách hay không? Trong bụng đứa nhỏ thì sao? Liệu có bình yên vô sự, hay là đã bị quấy nhiễu? Lúc này bình thường là thời gian cô đang ngủ ngon giấc, bây giờ có có ngủ được chút nào không? Anh hy vọng là không có, hi vọng cô không ngủ được, bởi vì khi cảnh sát tiến đến, như vậy cô mới không bị kinh hách. Anh hy vọng chính mình không có suy nghĩ sai, hi vọng ý tưởng của hai người thật sự là đồng nhất, hy vọng cô bình an vô sự. Cảnh sát bao quanh khu nhà đã bắt đầu đếm ngược thời gian để tiến vào, chuẩn bị đột nhập. Lôi Cánh thối thối trong lòng, yết hầu cảm giác giật giật, đột nhiên cảm thấy khó thở. Cảnh sát bắt đầu đi tới phía trước, anh cũng đi theo về phía trước. “Chạm vào!” Rầm một tiếng, chiếc cửa không chắc chắn liền bị đẩy ra, một cảnh sát cầm súng một cước đá văng chiếc cửa ra, sau đó vài người cảnh sát liền nhanh chóng vọt vào trong phòng, lập tức trong phòng liền truyền ra một tiếng : “Cầm nhúc nhích”. Lôi Cánh lập tức xông lên phía trước, gạt bỏ một cảnh sát đang cầm súng quay lưng tung tứ phía, trực tiếp vọt vào phòng trong. “Nhĩ Nhĩ!” Anh lớn tiếng gọi, hai mắt nhanh chóng đi tìm thân ảnh của cô. “Lão công?” Tiếng kêu nho nhỏ từ phía bên trái cánh cửa truyền đến, anh cực kỳ gấp gáp, lập tức xoay người chạy về phía lão bà. Cô đang an vị tại gian phòng ngủ duy nhất, hai bên tường là hai cảnh sát đang giờ sung, sắc mặt cô thanh tĩnh, hồng nhuận khỏe mạnh, mỉm cười đang ngó nhìn anh. “Anh quả nhiên hiểu được tâm ý của em.” Cô cười với anh, thoạt nhìn tựa hồ thực vui vẻ. Lôi Cánh hoàn toàn nói không nên lời, phát không ra thanh âm, chỉ có thể nhìn không chớp mắt nhìn cô, sau đó đi về hướng cô, một tay ôm lấy cô ủng tiến trong lòng, run run, gắt gao đem cô thiếp tựa vào trong lòng mình. Trữ Nhĩ Nhĩ trên mặt tươi cười dần dần biến mất, đầu tiên là giật mình, sau đó chậm rãi áy náy, sám hối cùng đau lòng. Anh đem cô ôm vào lòng hảo nhanh, giống như muốn cô vĩnh viễn dính ở trên người anh, hoặc là cùng anh hòa hợp nhất thể, như vậy sẽ không lại làm cho cô chạy đến nơi nào mà anh không thể nhìn thấy, rơi vào nguy hiểm, những suy nghĩ trong đầu anh cô hoàn toàn hiểu được. “Thực xin lỗi.” Cô thân thủ ôm lại anh, thấp giọng nói nhẹ, bởi vì cô hoàn toàn không nghĩ tới cảm thụ của anh, không nghĩ tới anh sẽ lo lắng sợ hãi cỡ nào. Cô vẫn muốn giúp Ánh Nhu thoát khỏi cha và anh uy hiếp, vừa vặn cơ hội tìm tới cửa, cô không nghĩ ngợi nhiều như vậy liền lập tức biết thời biết thế tương kế tựu kế, thiết hạ cạm bẫy bắt cóc làm cho hai phụ tử vô lương kia tự nhảy xuống đi, bọn họ quả nhiên trúng kế. Tuy rằng đó là một kế hoạch lâm thời mà nảy lòng tham, nhưng cô cũng không phải dạng hữu dũng vô mưu đến làm loạn. Cô phải làm như vậy, chính là có hai điểm hoàn toàn tự tin. Thứ nhất, cô tin tưởng Lôi Cánh nhất định có thể tìm được cô, nhất định có thể lý giải cô đang suy nghĩ cái gì, cho nên anh mới dám buông tay đi làm. Thứ hai, Ánh Nhu cũng nói qua, hai phụ tử kia chỉ có khi chân chính bị làm tức giận mới có thể động thủ, cho nên bọn họ chỉ cần ngoan ngoãn, trên cơ bản sẽ không có gì nguy hiểm, cho nên cô mới bình tĩnh

như vậy. Chẳng qua, cô đã quên rằng hai điểm này Lôi Cánh cũng không hiểu được. Hơn nữa cho dù hiểu được, lấy thân phận một trưởng phu cùng phụ thân, gặp phải loại sự tình này, anh làm sao có thể phóng tâm được đâu? Là lỗi của cô, cô thật sự không đứng ở lập trường của anh mà nghĩ tới chuyện này, hại anh như vậy lo lắng, cô thật sự hảo có lỗi, hảo thật có lỗi. “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Cô không ngừng mà đối anh nói, nghĩ đến anh vài giờ đã phải chịu dày vò như vậy mà hốc mắt đỏ lên, “Thật sự là sai lầm, lão công, thực xin lỗi.” “Em không được làm anh sợ như vậy nữa.” mặt anh chôn ở gáy cô run run mà nói. “Hảo.” Cô lập tức trả lời, thanh âm cũng ách lên. “Không được tự lấy bản thân ra để làm nguy hiểm.” “Hảo.” “Em không được chạy đến nơi nào mà anh không tìm thấy.” “Hảo.” “Em thề đi.” “Em thề.” Anh lại gắt gao bế cô một chút, sau đó mới chậm rãi buông cô ra, ngẩng đầu lên nhìn cô. “Hôm nay buổi tối em làm cho anh già đi mười tuổi, em có biết không?” “Cho dù già đi một trăm tuổi, anh ở trong mắt em vĩnh viễn là tối suất.” Cô ôn nhu hôn anh một chút. Lôi Cánh dùng sức hít sâu một hơi, lại chậm rãi phun ra, thẳng đến giờ phút này mới cảm giác tâm trí đang đề cao quả thật rơi xuống, không hề có cảm giác tâm bị treo ở giữa không trung, cũng mới nghĩ đến còn có một người nữa mà anh nên quan tâm. Anh quay đầu nhìn về phía bốn phía, không thấy được người muốn tìm, vì thế mở miệng hỏi lão bà. “Ánh Nhu đâu?” Anh nói. Nghe thấy anh hỏi, Trữ Nhĩ Nhĩ lúc này mới nhớ lại cô em chồng cùng cô hoạn nạn có nhau “Cô ấy vừa rồi còn ở nơi này nha.” Hai người cùng liếc mắt một cái, Lôi Cánh giúp đỡ lão bà đang bụng to, thật cẩn thận tiêu sái đi ra ngoài phòng. Trong phòng vẫn tràn ngập nhân viên cảnh sát, hai gã Lâm thị phụ tử đang bị áp quỳ rạp trên mặt đất, hai tay bị còng tay phản khâu ở sau lưng, mà cảnh sát đã tìm được trong quần áo của bọn họ một túi tiền, trong ngăn kéo đồ bếp còn chứa thuốc phiện và một khẩu súng lục. Lâm Ánh Nhu ngậy ra như phồng đứng ở một bên, kinh ngạc nhìn sự việc trước mắt. Trữ Nhĩ Nhĩ đi lên cầm tay cô, Lôi Cánh thân thủ đỡ lấy vai cô, cô liền chậm chạp quay đầu, mờ mịt nhìn về phía bọn họ, biểu tình đờ đẫn đại ra, qua hồi lâu, mới hơi hơi đối bọn họ xả ra một chút bi ai mỉm cười. Bi ai, nhưng là có giải thoát. Lâm thị phụ tử tàng trữ sung ống phi pháp, hút trích và tàng trữ thuốc phiện, bắt cóc con tin tổng tiền cùng nhiều tội danh khác, chứng cứ xác thực không thể chối cãi, lại không biết hối cải khai báo nên lần lượt bị tòa xử án mười năm tù giam cùng tám năm mười tháng tù giam

Lâm Ánh Nhu từ trước tới nay luôn bị uy hiếp cùng ác mộng, rốt cục đã có thể tạm biệt một đoạn lạc này rồi.

Nhưng Trữ Nhĩ Nhĩ cũng rất ai thán, không biết lão công bởi vì sự việc kia liền sau đó đối cô thực bảo hộ quá độ, khi nào phương hưu a? Hơn nữa càng cận ngày sinh dự tính, bệnh tình này của anh liền càng nghiêm trọng.

Nhớ rõ tuần trước có một buổi tối, đại tỷ đến tìm cô lấy chút đồ, bởi vì người đã đi đến dưới lầu mới gọi điện thoại nói cho cô, cô nhận được điện thoại thực tự nhiên liền lập tức gạt đầu nói: “Hảo, chờ em một chút, em hiện tại đang xuống.” Sau đó liền khẩn trương đi tiến trong phòng tắm.

Dập điện thoại, cầm lấy đồ cho đại tỷ, cô cũng không nghĩ nhiều như vậy, thói quen liền nói với lão công đang ở trong phòng tắm tắm rửa: “Lão công, em đi xuống lầu một chút.”

“Cái gì?” Trong phòng tắm tiếng nước lập tức đình chỉ, truyền đến tiếng anh hỏi, đại khái là không có nghe rõ ràng lời của cô.

“Em đi xuống lầu một chút.” Cô nói lại lần nữa.

“Đi làm gì?” Thanh âm lập tức theo trong phòng tắm truyền ra.

“Lấy đồ cho chị cả.”

“Chờ anh một chút, anh cùng em đi xuống.” Anh nhanh chóng công đạo nói.

“Chị ấy đã đến rồi.”

“Em gọi điện thoại cho chị ấy, kêu chị ấy đợi một lát.”

Nghe được anh nói như vậy, cô mới hậu tri hậu giác phát hiện bệnh anh lại phát tác.

“Chỉ có một chút đồ, không quá năm phút đồng hồ.” Cô nói.

“Anh và em cùng đi.” Anh kiên trì nói.

Cô có chút bất đắc dĩ, không nghĩ lên tiếng trả lời.

“Lão bà?” Không nghe thấy cô đáp lại, anh lập tức giương giọng kêu lên.

Cô bất đắc dĩ than nhẹ một hơi, đang định mở miệng trả lời anh : “Em đã biết”, thì cửa phòng tắm trước mắt bật mở, anh quang thân, trên người cùng trên đầu vẫn đang đầy bọt xà phòng , đột nhiên từ trong phòng tắm vọt ra.

Cô cứng họng nhìn anh, sững sờ tại chỗ.

Anh nhìn thấy cô vẫn đang ở trong phòng, cũng ngây người một chút.

“Anh muốn đi đâu?” Cô hỏi anh.

“Tìm em.” Anh trả lời.

“Quang thân thể?” Cô hỏi lại.

Anh cúi nhìn thoáng qua thân thể trơn bóng của mình, mặt nhăn nhó mà nói: “Anh không nghĩ nhiều như vậy.”

“Như vậy sẽ bị trở thành biến thái.” Cô nói.

Anh nhún mày trong chốc lát, sau đó phiết phiết môi, thông thả tự giễu nói: “Anh biết.”

Cô phớt xịch một tiếng, rồi cuộc khắc chế không được cười ra tiếng, toàn bộ cười không thể khống chế được.

Đương nhiên, sau đó cô vẫn là gọi điện thoại nói với đại tỷ dưới lầu, phiền cô chờ một lát, sau đó chờ Lưu Cánh vào phòng tắm rửa sạch bọt xà phòng trên người, mặc xong quần áo, lúc này mới cùng anh xuống lầu.

Cùng loại chuyện, kỳ thật nhiều không kể xiết.

Hiện tại cô chỉ hy vọng chờ đứa nhỏ sinh hạ sau, sự khẩn trương hề hề của anh, tất bảo hộ quá độ của anh có thể biến mất, như vậy thật là ông trời phù hộ.

Nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, cô đem tivi tắt đi, điều khiển từ xa quăng đến một bên, sau đó từ tay vịn sofa cố hết sức đứng lên, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Hành động của cô thật là càng lúc càng khó khăn, hoàn hảo khoảng cách từ ngày sinh dự tính chỉ còn có một tuần, nếu không cô sớm hay muộn sẽ bởi vì hành động chính mình càng lúc càng ngốc mà buồn bực đến phát điên.

Thắt lưng hảo đau nha, chân cũng vậy, hảo hy vọng có người có thể giúp cô xoa bóp hoặc ấn huyệt một cái cả người đau nhức gân cốt, chỉ tiếc phụ nữ có thai mọi việc đều không nên.

Ai, thật hy vọng bảo bối trong bụng có thể sớm một chút đi ra nha.

Nhịn không được lại thở ra một hơi, cô bước vào trong phòng ngủ, lại đi được vài bước sau bỗng nhiên dừng lại, nghi hoặc cúi đầu nhìn chính mình bộ dáng mang thai tròn vo liếc mắt một cái.

Là ảo giác của cô sao?

Cô ngừng thở cẩn thận cảm giác, lại cái gì cũng không có cảm giác, quả nhiên là sai.

Lại thở ra một hơi, cô bước đi về phía trước, một trận co rút lại làm bàn chân cô cảm giác đau đớn đột nhiên đem cô quắc trệ, làm cô không khỏi ôm bụng hít sâu thở.

“Lão công.” Cô kêu lên một tiếng, thanh âm lại thấp coi như ngay cả chính mình đều nghe không thấy.

Lôi Cánh sau khi nhận được điện thoại của khách nước ngoài gọi tới liền xoay người đi đến thư phòng nói chuyện, đến nay còn không có đi ra.

Trong thư phòng anh không có lên tiếng trả lời, đó là đương nhiên, bởi vì ngay cả chính cô còn không nghe thấy tiếng gọi của mình, anh làm sao có thể nghe được mà đáp lại đâu?

Vẫn còn một tuần cách ngày dự tính sinh, cô không phải là sẽ sinh sớm chứ? Hay là căn bản chỉ là đau bụng giả mà thôi, đơn giản là do vừa rồi cô còn hi vọng đứa nhỏ sớm một chút sinh ra đi?

Cô đột nhiên có cảm giác không xác định, may mắn vừa rồi gọi thanh âm rất nhỏ, không thật sự đem lão công kêu lại đây.

Bởi vì nếu đây chỉ là đau bụng giả, sẽ làm cho anh khẩn trương không quản là thật hay giả, lập tức sẽ đưa cô đi bệnh viện, nói không chừng anh còn có thể phóng nhanh, vượt đèn đỏ, chạy ngược chiều, sau đó sẽ làm cho xe cảnh sát đuổi theo phía sau.

Vừa nghĩ đến hình ảnh kia, Trữ Nhĩ Nhĩ liền không tự chủ được lắc đầu lại lắc đầu.

Không được, không được, tuyệt không thể làm cho anh nháo ra như vậy, cho nên cô nhất định phải trước tình tảo lại mới được.

Hít sâu, hít sâu.

Cô xoay người trở lại sô pha, thật cẩn thận làm cho chính mình ngồi xuống, sau đó cẩn thận cảm thụ được tình trạng tử cung, cảm giác nó co rút tần suất là giảm đi.

Còn có, cô đột nhiên nghĩ đến một việc rất trọng yếu, đó là trước khi sinh, nước ối nhất định phải bị vỡ mới, nhưng bây giờ còn không có –

“Không có” Hai chữ mới xuất hiện trong đầu, cô liền cảm giác được một cổ ẩm ướt đột nhiên từ giữa hai chân chảy ra.

“Nha, ông trời.” Cô không khỏi hô nhỏ ra tiếng, đồng thời cảm giác tử cung lại co rút lại một lần, hơn nữa lúc này đây cảm giác so với lần vừa rồi nhanh hơn, lại mạnh hơn.

Xong rồi, thậm, cô là thật muốn sinh.

Đứa nhỏ sinh ra trước thời gian một tuần, anh nhất định sẽ bị dọa, nhất định sẽ thực khẩn trương, gắt gao đủ thứ, cô phải làm thế nào để anh không bị khẩn trương đây ?

Thật là, cô là người sẽ sinh đứa nhỏ mà lại không khẩn trương, trong khi cô lại vì lão công mà lo lắng, thực cảm thấy buồn cười đi?

Cô vì ý tưởng này mà không tự giác nở nụ cười, sau đó thấy lão công vừa vặn từ thư phòng đi ra.

“Đang cười cái gì?” Thấy cô một người ngồi ở trên sô pha bật cười, Lôi Cánh tò mò hỏi, đồng thời đi hướng cô.

“Chính là cảm thấy buồn cười.” Cô nói.

“Chuyện gì cảm thấy buồn cười?”

“Em không cảm thấy khẩn trương khi muốn sinh đứa nhỏ, nhưng lại rất lo lắng anh sẽ thực khẩn trương.”

“Em là đang nghĩ nhiều rồi sao, lão bà?” Anh cúi đầu ôn nhu hôn cô một chút, sau đó ngồi vào bên vị trí của cô.

“Không phải.” Cô nhìn anh nói: “Nước ối của em bị vỡ.”

Lôi Cánh phút chốc cả người cứng ngắc, cả người đều ngây dại, huyết sắc chậm rãi từ trên mặt anh rút đi.

“Em..... Là đang nói giỡn anh sao?” Anh hỏi cô, thanh âm có chút cứng ngắc trong cổ họng, bởi vì vẻ mặt của cô rất tự nhiên, còn mang ý cười.

“Không phải.” Cô nhếch miệng mỉm cười nói.

Anh nhìn không chuyển mắt trừng mắt nhìn cô, tựa như đáp án của cô không thể nào có được.

“Lão công, em không có muốn dọa anh, nhưng nếu anh cứ tiếp tục ngốc bất động như vậy, như thế anh sẽ đảm đương thầy thuốc, thay em đỡ đẻ nha.” Cô vỗ vỗ mặt anh, hôn môi một chút.

Anh đột nhiên tựa hồ lại càng cứng ngắc một ít, sau đó nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng đứng dậy, tiếp theo liền hướng phòng ngủ bọn họ vọt đi vào, chỉ chốc lát sau lại lao ra, khẩn trương lại mờ mịt hỏi cô: “Lão bà, anh hiện tại phải làm cái gì?”

Trử Nhĩ Nhĩ hoàn toàn ngăn chặn không được cười ngã vào sô pha.

Nha, bụng đau quá, nhưng hảo hảo cười!

9. Chương 9

Tuy rằng lão công vì quá khẩn trương mà trở nên ngây ngốc, nhưng đúng là vẫn đưa cô vào phòng hộ sinh an toàn, một tắc cũng không rời. Trong suốt quá trình luôn ở bên cô, làm bạn với cô, cho đến khi tiếng khóc chào đời của đứa nhỏ mạnh mẽ vang lên, anh hốt mất đồ hồng, tự tay ôm nó đến trước mặt cô, cho cô ngắm nhìn con của họ.

Đứa trẻ toàn thân hồng hồng, lại có nhiều nếp nhăn, thực sự không nhìn ra là giống ai, ấy vậy mà anh cũng rất thần kỳ có thể thấy được, còn nói cái mũi giống em, ánh mắt giống anh, miệng giống em, lỗ tai giống anh... Cuối cùng còn nói thêm một câu, về sau lớn lên nhất định sẽ là một đại soái ca, khiến cho toàn bộ thầy thuốc cùng hộ sĩ đứng bên cạnh đều nở nụ cười.

Anh không báo cho cha mẹ chồng cô, lại trước tiên gọi điện thoại báo cho bạn bè cùng người nhà của cô, bao gồm cha mẹ, chị em cùng Ánh Nhu.

Vì thế một giờ sau khi cô sinh, sáng sớm tinh mơ 7 giờ, người nhà cô lục tục kéo đến bệnh viện thăm cô, thiếu chút nữa gây náo loạn phòng cô nằm.

San San còn đang trong thời gian mang thai, đối với đứa bé mới sinh tràn ngập hứng thú và chờ mong.

Chị cả Y Y con cũng đã mười tuổi, cũng đã rất lâu không thấy được một đứa trẻ nhỏ như vậy, nên cũng nhìn con trai cô không chớp mắt, vẻ mặt cảm động không nói lên lời.

Tự Tự cùng tuổi với Ánh Nhu, trên cơ bản vẫn chỉ như đứa trẻ con to đầu, oa oa oa kêu thật đáng yêu, lớn lên sẽ giống anh rồi vậy, được vài câu đã thấy nhàm chán, bắt đầu lật xem những thứ mọi người mang đến cho bà mẹ trẻ, thật sự cùng với Ánh Nhu sớm trưởng thành đang dụi dụi hỏi Nhĩ Nhĩ cần gì, đã đối bụng hay chưa, có muốn ăn chút gì không... hoàn toàn khác nhau.

Về phần cha mẹ cô đương nhiên là tận sức nhắc nhở cô cùng Lôi Cánh những cái gì nên chú ý, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, cái gì có thể ăn, cái gì không thể ăn... khiến hai vợ chồng bọn họ nghe đến choáng đầu tưởng nào.

Sinh thường chỉ cần ở bệnh viện ba ngày đã có thể về nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Ngày cô xuất viện, mẹ cô cũng được Lôi Cánh mời về nhà ở tạm cùng hai vợ chồng, vì cô còn đang ở cữ.

Không muốn mẹ vợ cùng cô quá mệt mỏi, Lôi Cánh muốn mời một bảo mẫu hỗ trợ chăm sóc đứa nhỏ, nhưng lại bị hai mẹ con cô đồng thời cự tuyệt, thiếu số phải phục tùng đa số, anh đành từ bỏ, ban ngày làm việc, buổi tối làm vú em.

Cô không có nhìn lầm anh, Lôi Cánh trước khi kết hôn là một chàng trai tốt, kết hôn rồi là một lão công tốt, có con rồi tuyệt đối cũng sẽ là một papa tốt.

Mỗi lần nhìn anh ôm con chơi đùa, hoặc bón sữa, hoặc thay tã, mặc kệ làm gì, cô đều rất cảm động, càng thấy yêu thương anh hơn.

Anh như vậy tại sao lúc trước luôn có thể cảm thấy chính mình không thích hợp kết hôn? Hoàn hảo là cô khi đó không thật sự rời bỏ anh, nếu thật sự bỏ qua anh, đó sẽ là tiếc nuối và hối hận lớn nhất của cô kiếp này.

Cô ôn nhu thỏa mãn nhìn lão công ôm con đi lại trong phòng, loạng choạng đỡ đứa nhỏ ngủ, trong lòng tràn ngập nỗi cảm động.

Con rớt cuống cũng ngủ yên, anh cẩn thận đem con đặt vào chiếc nôi bên cạnh giường hai người, đi về phía cô, ngồi xuống bên cô hỏi: “Có gì cứ nhìn anh như vậy?”

“Chính là cảm thấy hoàn hảo đem anh lừa tới tay, nếu không một nam nhân tốt, một lão công tốt, một papa tốt như anh, không kết hôn thật quá lãng phí.” Cô nhẹ hôn anh.

“Dùng chứ lừa? Nói, em lừa anh cái gì?” Anh đem cô nhốt trong hai cánh tay, đùa vui thăm vắn cô.

“Tình cảm của anh nha.” Cô nói xong lại nhẹ hôn anh một cái.

“Nói như vậy, em không chỉ là một kẻ lừa đảo, còn là một kẻ trộm a.”

Cô nhú mào, vẻ mặt khó hiểu nhìn anh.

“Em đánh cắp trái tim của anh.”

Trong phút chốc cô nhếch môi mỉm cười, trả lại anh một câu. “Anh cũng vậy.” rồi lại hôn anh một cái.

“Aizzz, em đừng hôn anh nữa, lão bà, như vậy thực sự làm anh khó kìm nén nha.” Thân thể anh hơi có chút phản ứng.

Cô cười phớt xíc một tiếng, kiêu mị liếc nhìn anh, lại cảm thấy anh có chút đáng thương, vì cô mang thai và sinh con, đã cấm dục vài tháng nay.

“Lão công, có muốn em giúp anh?” Cô hỏi.

“Giúp anh cái gì?” Anh ngẩn người hỏi.

“Giúp anh giải phóng dục vọng, anh biết đấy, em có thể lấy tay hoặc...”

Anh lập tức lấy tay che miệng cô lại, không cho cô tiếp tục nói, nhưng ngay cả như vậy, trong đầu anh cũng đã tràn ngập một đồng hình ảnh có thể đem anh bức tử.

Anh khó chịu rên rỉ thành tiếng, đặt trán ở trên vai cô nói: “Lão bà, em muốn giết chết anh.”

Cô đem tay anh bỏ khỏi miệng mình, vô tội kháng nghị lại: “Đâu có.” “Em có.” Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, dục vọng trong cơ thể dâng trào.

Yêu nhau đã nhiều năm, Nhĩ Nhĩ thật sự rất hiểu anh, nhất là ở phương diện dục vọng này.

Anh là một nam nhân có nhu cầu mạnh mẽ, lúc đầu cô không biết, còn tưởng rằng mỗi nam nhân đều giống anh, một tuần ít nhất yêu cô hai ba bữa, còn không mỗi ngày đều yêu nàng hai lần hoặc hơn.

Kết quả sau này, từ những người bạn gái xung quanh, bất kể là kết hôn hay chưa, coi trọng công danh hay cùng bạn trai tình cảm ổn định, mới biết, mỗi tháng chỉ một hai buổi là bình thường, mỗi tuần lễ thì đều là không dậy nổi, mỗi ngày lại càng tuyệt đối không có khả năng.

Cũng bởi vậy, với người có nhu cầu cao như anh, thời gian cô mang thai cùng sinh nở, anh khẳng định là rất vất vả để nhẫn nhịn, so với cô mang thai sinh con còn vất vả hơn.

“Vất vả cho anh, lão công.” Cô đồng tình hôn anh một cái.

“Biết anh vất vả, sau này phải càng yêu anh nhiều hơn.”

“Yêu của anh là như bình thường, hay là ở trên giường?” Cô ánh mắt lóe sáng, có chút bướng bỉnh, tình nghịch.

Anh gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên vô lực đổ xuống nằm trên giường, rên rỉ nói: “Không cần đổ thêm dầu vào lửa.”

Cô không kìm được khẽ bật cười, nằm xuống dựa lưng vào ngực anh, tiến vào trong lòng anh.

“Lão công, mẹ nói chờ em bắt đầu đi làm lại, sẽ giúp chúng ta trông Nhuận nhi, anh thấy sao? Cuối ngày lại đón Nhuận nhi trở về?” Cô thay đổi đề tài hỏi anh, tránh cho anh càng lúc càng cảm thấy khó chịu.

Lôi Cánh hít một hơi thật sâu, thay đổi tư thế thoải mái hơn, rồi mới trả lời vấn đề của cô.

“Tốt lắm.” Anh nói, “nếu là mẹ trông nó, anh rất yên tâm. Bất quá như vậy có vất vả cho mẹ không? Trông một đứa nhỏ cũng không phải chuyện đơn giản, chăm sóc nó cả một ngày được không?”

“Cha cũng có hỗ trợ nha, hơn nữa mẹ em nói hàng xóm hai bên có rất nhiều thời gian rảnh cũng sẽ giúp đỡ.” Cô nói.

“Em có nghĩ muốn ở nhà tự mình chăm sóc Nhuận nhi?” Anh trầm tĩnh một chút rồi hỏi cô.

Cô hơi sững sốt, khẽ rời khỏi lòng anh, xoay người đối mặt với anh hỏi: “Anh hy vọng em không cần đến công ty làm, ở nhà tự mình chăm sóc con sao?”

“Anh không có hy vọng gì, em thích làm như thế nào, muốn làm như thế nào, sẽ làm như thế.” Anh thay cô sửa sang lại mái tóc có chút tán loạn khi cô xoay người.

“Vậy sao anh có thể hỏi em như vậy?”

“Bởi vì nhìn em mỗi ngày đều cùng con ở chung một chỗ, anh sợ đem nó đến chỗ khác em sẽ luyến tiếc.”

“Dĩ nhiên sẽ luyến tiếc, em cũng rất muốn gần con, mỗi ngày đều muốn. Nhưng cho dù vậy, em cũng muốn đi làm.” Cô nói với anh.

“Em cũng rõ cho dù em không làm việc, tiền lương của anh cũng đủ nuôi gia đình ta.” Anh nhìn cô nói.

“Em đương nhiên biết.” Thân là tổng tài công ty kiêm cổ đông lớn nhất, thu nhập hàng tháng của anh có thể bằng thu nhập cả năm của người bình thường, đó là còn chưa kể lợi tức cùng tiền lãi liên quan. “Nhưng việc này không quan hệ với tiền lương.” Cô nói.

“Không liên quan đến tiền lương vậy vấn đề là gì?”

“Cuộc sống.”

“Cuộc sống?” Anh mù mờ hỏi lại.

“Em không muốn cuộc sống của mình chỉ giới hạn ở nhà, đi làm em có thể tiếp xúc với nhiều người, nhận thức nhiều người, sẽ không tách rời khỏi xã hội. Tuy rằng sẽ bận rộn, nhưng cuộc sống sẽ thú vị, đa dạng hơn, đây mới là cuộc sống mà em muốn.”

“Cho tới bây giờ, anh đều cảm thấy em là một nữ nhân độc lập, có chính kiến.” Anh nói, trong giọng nói không biết vì sao có thêm chút kiêu ngạo, “nữ nhân của anh, lão bà của anh.” Nói xong, không nhịn được cúi xuống hôn cô.

“Anh sẽ không khó chịu sao?” Cô hỏi.

“Khó chịu điều gì?”

“Rõ ràng không cần em đi làm kiếm tiền, em lại nhất định đi, không chịu ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc con.”

“Đồ ngốc.” Anh nhẹ nhéo hai má cô, sau đó hai tay kéo cô ôm vào lòng. “Nói cho em nghe, chờ em quay lại sẽ rất bận rộn nha, bởi vì Ánh Nhu sẽ chuyển qua nơi khác.” Anh nói với cô.

“Điều đi đâu?” Cô hỏi.

“Phòng phó tổng tài.”

“Còn Cao thư ký đâu?” Cao thư ký là thư ký của phó tổng.

“Cô ấy chỉ làm đến hết tháng này.”

“Vì sao?”

“Lý do riêng, nghe nói hình như là trưởng bối trong nhà thân thể không khỏe, cần có người chăm sóc chiếu cố cả ngày, anh cũng không rõ, nhưng chắc chắn muốn tạm thời rời khỏi cương vị.”

“Vì sao không điều Khả Khiết qua đó, mà lại là Ánh Nhu? Khả Khiết có vẻ có kinh nghiệm, hẳn là có thể một mình đảm đương tốt hơn chứ?”

“Điều Ánh Nhu qua đó, đương nhiên là có lý do.”

“Lý do gì?” Cô tò mò ngẩng đầu hỏi anh.

“Em đoán xem?” Miệng anh khẽ nhếch lên.

Cô đắm chiêu suy nghĩ một chút, sau đó đoán: “Sẽ không phải là hai người họ trong đó có gì đi?”

Anh đột nhiên mở lớn hai mắt, lộ vẻ khó tin “Em làm sao biết?” Anh hỏi

“Bởi vì em thông minh, giỏi đoán ý người khác.”

Anh cười ha ha.

Nàng vung tay đấm anh một cái.

Anh hôn cô hỏi: “Ánh Nhu nói với em?”

“Cô ấy cái gì cũng không nói cho em nghe.” Cô đắc ý nói.

“Vậy em làm sao biết được?”

“Vậy còn anh? Sao anh lại biết?” Cô hỏi ngược anh.

“Anh phát hiện Kiến An mỗi khi nghe đến tên Ánh Nhu, hoặc chuyện có liên quan đến nàng, mắt đều sáng lên. Còn Ánh Nhu mỗi lần thấy anh ấy, đều không biết nhìn đi hướng nào, mặt còn phỉm hồng.”

“Không nghĩ tới đại tổng tài trăm công nghìn việc như anh, cũng sẽ chú ý những chuyện nhỏ này.” Cô giễu anh.

“Một bên là em gái kiêm thư ký của anh, một bên là trợ thủ đắc lực, hai người họ đều giống nhau cả ngày mắt hồn mất vía, anh có thể không để ý sao?” Anh thở dài “Nhưng còn em , cả ngày trong nhà ở cũ, sao còn có thể biết chuyện của bọn họ?”

“Bởi vì em có cơ sở ngầm.”

“Cơ sở ngầm..” Anh nhướn một bên long mi, cố ý đem tầm mắt chuyển hướng bụng nàng, sau đó thông thả trở về phía sau đầu “..bút?”

Cô bị chọc cười ra tiếng, không nhịn được lại duỗi tay đấm anh một cái. “Là cơ sở ngầm, không phải cơ sở ngầm bút!” Cô không nín được cười nói.

“Lão công đây có thể biết cơ sở ngầm của em là ai chẳng?” Anh một lần nữa đem cô ôm vào lòng.

“Đương nhiên không được.” Cô lập tức trả lời.

“Vì sao lại không được?”

“Như vậy anh mới không dám tùy tiện làm chuyện có lỗi với em, cẩn thận tai vách mạch rừng nha.” Cô nửa đùa nửa thật, cười mà không cười nhếch miệng nói, nói xong còn hôn anh một cái, khiến Lôi Cánh nhất thời đỏ khốc đỏ cười.

“Em cảm thấy anh sẽ làm chuyện gì có lỗi với em?” Anh hỏi cô.

“Không biết, có lẽ là nhìn lên cô gái xinh đẹp nào đó nha.”

“Trong lòng anh đã có một cô gái, cần gì đi nhìn lên ai?”

“Trong lòng?”

“Một cô này.” Anh gắt gao kéo cô lại gần, làm cho cô không nhịn được vừa cười vừa giãn ra.

“Em là con gái.”

“Đương nhiên, trong lòng anh, trong mắt anh, độc nhất vô nhị vĩnh viễn chỉ có người con gái thuộc về anh.” Nói xong, anh hôn cô.

Hai vợ chồng nói chuyện phiếm thêm một lát, mới tắt đèn đi ngủ, chấm dứt một ngày hạnh phúc bình thường.

Mỗi ngày đều là như vậy.

Trở lại làm việc sau thời gian ở cũ, Nhĩ Nhĩ có cảm giác như cá gặp nước, quả nhiên là cô vẫn thích hợp đi làm hơn là mỗi ngày ở nhà làm nhàn thê lạnh mầu.

Dù vậy sau khi đi làm trở lại, cũng không phải chuyện nào cũng khiến cô vui vẻ, có một việc khiến cô cứ buồn bực từ ngày đầu đến giờ.

Người trong công ty nói: “Trở tỹ, rất hạnh phúc nha? Nhìn chị phúc hậu hơn đó.”

Còn nói: “thư ký Trở, chị ở cũ xem ra được bồi dưỡng rất tốt nha, trước kia gió thổi qua cũng làm chị bay được, hiện tại thì có bão cũng chẳng làm chị lung lay, tốt lắm.”

Tốt?

Cô tuyệt đối không thấy tốt!

Cô thật sự béo lên nhiều như vậy, rõ ràng như vậy sao?

Lôi Cánh và mẹ đều nói không, sinh con, ở cũ xong, béo lên một chút là chuyện đương nhiên, một thời gian thân thể sẽ trở lại bình thường.

Bọn họ còn ba hoa nói rằng, cô trước kia quá gầy, hiện tại mập lên chút là hoàn hảo, so với trước đây còn xinh đẹp hơn nhiều lần, làm cô đình ninh là thật, kết quả giờ... ô ô ô, tất cả đều là nói dối a!

Nhưng cô có thể trách họ sao? Cân nặng của cô trước và sau khi sinh chênh lệch lên đến sáu kg, thể mà cô có thể tin tưởng lời họ nói rằng cô chỉ béo lên một chút? Cô thật sự là ngốc mà.

La Mã không phải được dựng lên trong một ngày, cũng như vậy, sáu kg thịt béo trên người cô bây giờ, là do chính cô không biết khống chế việc ăn uống đi?

Chỉ là việc béo lên như một khối tích tụ đè nặng ngực cô, cho dù không ai nói gì về bộ dáng hiện tại của cô, cô vẫn cảm thấy buồn nha.

Hơn nữa hôm nay ở trong toa-lét nữ, cô vô tình nghe thấy 2 người nói chuyện với nhau, hại cô buồn muốn chết.

Hai giọng nói nghe không giống người trong công ty, vậy nên mới dám to gan lớn mật trắng trợn phê bình cô, mơ ước lấy được Lôi tổng tài.

“Mỗi lần nhìn đều cảm thấy anh ấy rất đẹp trai nha, lại có năng lực, thật sự rất tuyệt.”

“Đúng vậy a, tuổi còn trẻ đã làm chủ một công ty nổi tiếng giàu có, thật sự rất lợi hại.” Cô Ất phụ họa nói, “Giống như nam nhân vật chính trong tiểu thuyết, trẻ tuổi, đẹp trai, nhiều tiền, hơn nữa lại là tổng tài, thật không nghĩ tới trong cuộc sống thật sự có dạng nam nhân này.”

“Chỉ tiếc là đã kết hôn rồi, nếu anh ta chưa kết hôn thì tốt quá.” Cô Giáp thở dài nói.

Từ đầu hai cô này chỉ là mải mê bàn luận về Lôi tổng tài, tỏ vẻ thèm muốn lão công của nàng, không ngờ được ngay sau khi dứt tiếng thở dài, các cô đã đột nhiên chuyển đề tài công kích người vô tội như cô.

“Cậu có thấy qua lão bà của anh ta chưa?” Cô Ất nói.

“Người nào? Cô ta hôm nay có ở đây sao? Mình nghe nói lão bà của anh ấy bây giờ đi làm trong công ty.”

“Chính là người phụ nữ đưa tư liệu vào phòng họp trong hội nghị vừa tiến hành hôm nay đó.”

“Người phụ nữ béo mập đó á?” Ánh mắt khó tin cùng thanh âm phá kính vang lên, “Cậu nói thật sao?”

“Chính xác.”

“Người phụ nữ đó... Ta không nhớ rõ diện của cô ta, nhưng ta nhớ rất rõ điều đó. Anh ấy sao có thể lấy một người phụ nữ giống voi như vậy?”

Voi? Trở Nhĩ Nhĩ ở trong gian toilet mở to hai mắt, thiếu chút chết ngất.

“Nghe nói bọn họ là có rồi mới kết hôn, mới hơn nửa năm đã sinh hạ đứa nhỏ.”

“Có nghĩa bọn họ là vì con mà kết hôn?”

“Nghĩ cũng đúng, nếu không một phụ nữ giống như cô ta, dựa vào cái gì mà chiếm được tình cảm đó?”

“Nghe nói cô ta trước đây hình như là thư ký của anh ta.”

“Không phải trước đây, mà hiện tại cũng vậy, bởi vậy có thể thấy được, nhất định là cô ta tự mình trèo lên giường của Lôi tổng tài, sau đó may mắn có bầu, mới có thể gả vào cửa nhà giàu. Kết quả, người ta căn bản không thích cũng không yêu cô ta, chỉ vì đứa nhỏ mà miễn cưỡng đồng ý cưới cô ta, chờ khi cô ta sinh xong liền ngay lập tức đưa cô ta trở về vị trí cũ, khiến cô ta nhìn nhận rõ ràng rằng mình vĩnh viễn chỉ là một thư ký quèn. Thật sự là đáng thương a.”

“Cái này là tự làm tự chịu thôi, đáng thương phải là Lôi tổng tài phải chấp nhận lấy nữ nhân đầy tâm cơ kia chứ.”

“Thật muốn biết khi nào bọn họ sẽ ly hôn a?”

“Có lẽ nhanh thôi.”

Hồi tưởng lại đoạn đối thoại giữa hai người đó, Nhĩ Nhĩ vẫn có cảm giác chết đứng cả người.

Hai nữ nhân bát quái kia rốt cuộc là từ đâu nhảy ra? Thật sự khiến cô tức chết mà.

Kỳ thật cô cũng không để ý đến chuyện người khác vì ghen tỵ mà bêu xấu cô, hoặc nguyên rủa cô hôn nhân không được hạnh phúc, vì dù sao tự cô biết cô rất hạnh phúc là đủ rồi, nhưng vấn đề ở chỗ, mấy chữ “phụ nữ béo mập, giống con voi” này thật sự làm cô tổn thương a.

Cô thật sự trở nên béo vậy sao? Dù vậy dùng voi để hình dung vóc dáng cô, thật sự cũng rất tổn thương đó.

Nhưng sở dĩ cô cảm thấy tổn thương, điều đó chứng tỏ bọn họ quả thật chọc trúng nỗi đau của cô. Lời nói thật sự đã thương người khác, những lời này thật sự là rất quá đáng, rất đáng giận nha.

“Aizzz!”

“Sao lại thở dài vậy?” Lão công từ ngoài cửa bước vào, vừa vặn thấy nàng thở dài một cái, liền cất tiếng hỏi.

Nhìn dáng người cao ngất, mười năm vẫn như cũ không thay đổi của anh, cô càng thêm ai oán.

“Anh sao lại đẹp trai đến vậy nha?” Cô trừng mắt nói.

Lôi Cánh ngây người ngẩn ngơ “Cái gì?”

“Em nói anh tại sao lại đẹp trai đến vậy, lại rất vĩ đại, luôn là đối tượng mơ ước của đàn bà con gái, làm em bị vạ lây đến.” Cô rầu rĩ trừng mắt nói.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh đi đến ngồi xuống cạnh cô, hai tay ôm cô ôn nhu hỏi.

“Không có gì.” Cô quyết miệng nói, không muốn cho anh biết người khác nói cô giống con voi.

“Không có gì sao ngữ khí lại như vậy? Còn có vừa rồi em nói “bị vạ lây” là sao? Có người khi dễ em sao?”

“Anh cảm thấy lão bà của anh là người dễ dàng bị người khác khi dễ sao?” Cô lườm anh, hỏi ngược lại.

“Vậy rốt cuộc là có chuyện gì? Nói ra anh mới có thể giúp em giải quyết tốt được chứ?”

Cô lười biếng nhìn anh, sai đó chậm rãi nói “Chuyện này anh cũng không giúp được gì.”

“Em không nói, làm sao biết anh không giúp được?” Anh nhú mày hỏi.

“Anh có thể giúp em giảm béo sao?”

Anh lại nhú mày sâu hơn “Giảm béo?”

“Ừm.”

“Em có mập đâu mà giảm?” Anh trầm mặc một chút rồi hỏi cô.

Cô ném cho anh ánh mắt ý bảo “Dù sao nói với anh, anh cũng không hiểu”.

Lôi cánh có chút bất đắc dĩ, nhưng nghĩ lại từ lúc sinh con xong đến giờ, cô luôn trong tình trạng ngơ ngẩn ngẩn mặt mày nghiêm trọng, anh lại cảm thấy, chỉ cần lão bà cao hứng, có gì là không thể?

Nhưng trước hết, cô phải đáp ứng một điều kiện của anh.

“Không được làm hao tổn sức khỏe.” Anh nghiêm túc nói.

Cô lập tức cười rạng rỡ, sau đó hôn anh một cái thật kêu “Anh yên tâm, em sẽ không dùng bất kỳ thứ thuốc giảm béo đâu, em định sẽ dùng cách vận động nhiều để giảm cân, đại khái là một tuần đi tập tại phòng tập thể thao hai ba buổi gì đó.”

Kế hoạch của cô làm anh cảm thấy hơi buồn cười.

“Như vậy thật sẽ có hiệu quả sao?” Anh nửa cười nửa không hỏi cô.

“Chỉ cần có thể tiêu hao năng lượng và lưu hãn, chắc là sẽ có tác dụng, không phải sao?” Cô nói mà không thực sự khẳng định.

“Nếu chỉ cần tiêu hao năng lượng và lưu hãn là có hiệu quả, vậy em cần gì bỏ gần tìm xa?” Anh nói.

“Anh có ý gì?”

“Anh biết có một hoạt động có thể làm tại nhà, có thể tiêu hao năng lượng nhanh và nhất định cũng vận động lưu hãn.”

“Làm gì mà chỉ có một? Em cũng biết có rất nhiều hoạt động có thể làm tại nhà, nhưng chủ yếu là kiên trì bền bỉ, nếu chính mình không thể kiên trì, cũng chỉ có thể chấp nhận đến trung tâm thể hình, để cho giáo luyện đốc thúc thôi.”

“Anh sẽ đốc thúc em.”

“Anh?” Cô hoài nghi nhìn anh, vẻ mặt ko tin tưởng “Anh muốn đốc thúc em thế nào? Cùng vận động với em sao?”

“Đương nhiên.” Miệng anh khẽ nhếch lên, hơi hơi mỉm cười.

“Cùng nhau vận động đương nhiên là biện pháp tốt, nhưng nếu anh cũng lười biếng, không thể kiên trì thì sao?” Cô hỏi lại.

“Tuyệt đối không có khả năng đó.” Anh nói như chém đinh chặt sắt.

“Anh sao có thể nắm chắc như vậy? Đi làm về, anh đều than mệt, làm sao còn có sức theo giúp em vận động?”

Anh dựa vào cô, khẽ cắn cắn vành tai cô nói nhỏ “Anh đã khi nào bê trễ chuyện làm tình cùng em chưa, lão bà?”

Cô ngây người ngơ ngẩn, quay lại nhìn hắn đỏ khốc đỏ cười “Xin hỏi vận động anh nói là loại vận động gì?”

Anh nhìn cô nhếch miệng cười khiêu khích, không nhanh không chậm đáp lời “Đương nhiên là vận động trên giường.”

Nhĩ Nhĩ chỉ còn biết trợn mắt nhìn anh.

10. Chương 10

Trở Nhĩ Nhĩ thể chất vốn không dễ béo, lúc này hoàn toàn do mang thai sinh con, hơn nữa cộng thêm công sức bồi bổ của Trở mẹ nên sau thời gian mang thai Trở Nhĩ Nhĩ đã không ngừng tăng thêm mấy kí .

Cho nên sau một tháng chăm chỉ đến phòng tập thể hình ,6kg mỡ thừa trên người cô đã biến mất không thấy tăm hơi,khôì phục lại thân hình thon thả trước khi mang thai.

Trở Nhĩ Nhĩ do lấy lại được dáng vẻ xưa nên không khỏi cao hứng, cả ngày cười vui vẻ hơn hở , Lôi Cảnh cũng bởi vì cô vui vẻ mà vui vẻ theo.

Vợ chồng mỗi khi đi chung đều tạo cho người khác cảm giác yêu thương thấm thiết và hạnh phúc dạt dào , trong mắt anh chỉ có em ,trong mắt em chỉ có anh, so với những cặp tình nhân yêu nhau càng thấm thiết hơn , không nghĩ rằng họ đã ở chung với nhau 7-8 năm , kết hôn và có với nhau một đứa con .

“Cặp đôi yêu nhau đến nỗi khiến người khác ngưỡng mộ như vậy cũng sẽ cãi nhau sao ?”

Thời gian nghỉ trưa, tổng tài xuất ngoại công tác không ở trong công ty, Ngụy Khả Khiết thừa dịp Trử tử tìm nàng cùng Ánh Nhu cùng dùng cơm, đem thắc mắc trong lòng của chị em trong công ty ra hỏi cô.

Cô cũng không phải là một người thích buôn chuyện người khác , nhưng ai bảo cô là thư kí gần nhất bên cạnh cái cặp đôi này cơ chứ .Mọi người trong công ty luôn thích chạy qua hỏi cô vấn đề này làm cô nhiều lúc chẳng biết trả lời thế nào nên hôm nay quyết định tìm câu trả lời.

“Đương nhiên .” Trử Nhĩ Nhĩ đương nhiên hồi đáp,“Trên đời có cặp tình nhân hoặc vợ chồng nào không cãi nhau ?”

“Nhưng mà một năm qua , em cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua chị cùng tổng tài cãi nhau.” Ngụy Khả Khiết nói.

“Em cũng vậy.” Lâm Ánh Nhu ở một bên phụ họa.

“Đó là bởi vì lúc các em thấy chúng ta, đều là ở trong công ty nha, hai chúng ta hẳn là người xem như chuyện công và tư rõ ràng, cho nên sẽ không đem những chuyện cãi nhau giữa vợ chồng mang vào công ty.”

“Cho nên hai người thật sự đã từng cãi nhau?” Ngụy Khả Khiết tự xác nhận.

“Đương nhiên.”

“Em có thể hỏi, hai người gần đây nhất cãi nhau là thời điểm nào không, là vì sự tình gì cãi nhau?”

“Lần gần đây sao? Ngay tối hôm qua nha.” Trử Nhĩ Nhĩ hào phóng trả lời.

“Tối hôm qua?” Ngụy Khả Khiết ngạc nhiên kêu lên, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được.

“Làm sao vậy?” Lâm Ánh Nhu khó hiểu hỏi.

“Hai người bọn họ hôm nay buổi sáng còn mười ngón nắm tay nhau, cùng nhau tay nắm tay đến công ty đi làm.” Ngụy Khả Khiết nói với Lâm Ánh Nhu .

“Thật vậy chẳng, đại tẩu?” Lâm Ánh Nhu cũng ngạc nhiên hỏi.

Trử Nhĩ Nhĩ lộ ra một chút ngượng ngùng biểu tình, thừa nhận gật gật đầu.

“Nhưng là chị vừa nãy không phải nói, chị cùng đại ca tối hôm qua mới cãi nhau sao?” Cái tốc độ làm lạnh này có phải quá nhanh hay không? Rốt cuộc là đại tẩu có tài dạy chồng, hay là đại ca có cách dỗ vợ a? Thật sự là làm người ta tò mò. Lâm Ánh Nhu nghĩ, sau đó nhịn không được hỏi:“Đại tẩu, các người là như thế nào làm hòa thế ?”

“Ách, này.....” Trử Nhĩ Nhĩ lộ ra một chút biểu tình xấu hổ, do dự một chút mới hàm súc nói: “Có câu nói như vậy, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa”(ngạn ngữ Trung Quốc :ý nói là dù cãi nhau thì ở chung 1 giường xong cũng huề ,haha)

Lâm Ánh Nhu cùng Ngụy Khả Khiết trên mặt cũng lúc đỏ lên ,đã hiểu ý của Nhĩ Nhĩ.

“Các người bình thường đều là vì chuyện gì cãi nhau?” Ngụy khả khiết hỏi lại.

“Chuyện gì đều có nha, giống tối hôm qua, đồng nghiệp cùng làm trước kia gọi điện thoại đến, chị mới cùng đối phương tán gẫu chốc lát, hẳn liền không cao hứng, thật là khó hiểu mà.”

“Đại ca ghen đấy.” Lâm Ánh Nhu nhịn không được mở miệng nói.

“Đối phương là nữ.”

Oa, khó hiểu thật.

“Còn có một lần cùng hấn tham dự một tiệc yến hội, vì chuyện chị nên mặc quần áo thế nào, chúng ta cũng âm ỹ một trận, Hấn lại giở chứng bắt chị mặc đồ công sở như lúc đi làm , cũng không nghĩ đến chúng ta cũng không phải đi bàn chuyện công sự, mà là đi dự tiệc cưới, chị làm sao có thể ăn mặc như thế được cơ chứ ?” Trử Nhĩ Nhĩ thừa cơ oán giận nói.

“Thế sau đó chị mặc cái gì?”

“Đương nhiên là áo dạ hội.” Cuối cùng người thắng luôn là nàng, ha ha.....

“Trử tỷ đáng người tốt lắm, mặc trang phục bình thường đã ưa nhìn rồi, mặc áo dạ hội nhất định càng mê người.”

Ngụy khả khiết suy nghĩ nói.

“Quan trọng là trong hội trường nhất định có rất nhiều đàn ông.” Lâm Ánh Nhu gật đầu nói tiếp, trên mặt dường như có chút đắc chí.

“Chị cũng đã là lão bà của hấn, cũng đã sinh cho hấn một đứa con, hấn rốt cuộc đang lo lắng cái gì nha?” Trử Nhĩ Nhĩ không hiểu nói.

“Không phải lo lắng, mà là không muốn cùng người khác chia sẻ vẻ xinh đẹp lão bà hấn.” Lâm Ánh Nhu buồn cười nói, đại ca thật sự cực kì yêu đại tẩu.

Trử Nhĩ Nhĩ trợn trợn mắt ,lộ ra biểu tình đã chịu không nổi hai người này : “Tóm lại là chúng tôi cũng thường hay cãi nhau, đừng có nghĩ chúng ta không bao giờ cãi nhau”

Lâm Ánh Nhu cùng Ngụy Khả Khiết nhìn nhau một cái , đều có loại cảm giác á khẩu không nói được gì .

Bọn họ thế này cũng gọi là cãi nhau hay sao ? Nhiều lắm chỉ có thể xem như là ý kiến bất đồng mà đấu khẩu thôi ,với lại cái loại đấu khẩu như thế này chỉ làm làm cho tình cảm vợ chồng thêm mặn nồng, bởi vì đầu giường âm ỹ cuối giường hòa.....

Nhưng, thật hâm mộ nha.

Bọn họ quả nhiên thật là đôi thần tiên quyến lữ làm người ta ca ngợi, thực hạnh phúc.

Thời gian tan tằm

Hôm nay thật hiếm có một ngày không có đồng công văn cao như núi chờ Lôi Cánh tăng ca xử lí , nên 6 giờ có thể tan ca về nhà rồi ,vợ chồng có cảm giác như lời được vài tiếng đồng hồ cùng nhau khoái hoạt , liền vừa hồ hồ vừa vui sướng lái xe thẳng đến chợ đêm Lâm Sĩ đi dạo , đồng thời giải quyết luôn buổi tối ở đó

Hai người giống như trẻ con hết ăn hết quán này lại đến quán khác , còn đựng thứ gì thích đều đem hết về nhà , vui chơi thật sự thoải mái , đến lúc về đến nhà đã là 11 giờ đêm.

Bọn họ ngồi phịch ở phòng khách trên sofa, đều có một loại cảm giác rã rời, nhưng là lại thấy đối phương khóe miệng khóe mắt đều đang cười, một nhưng rất vui vẻ.

Thể lực của nam nhân luôn khỏe hơn nữ nhân , chỉ cần nghỉ ngơi một chút liền có sức kéo nữ nhân vào nhà tắm cùng nhau tận hưởng “bồn tắm yên ương” . Hiên nhiên trong quá trình tắm không chỉ có tắm đơn giản như thế ,sau đó 2 người đều mệt rã rời mà leo lên giường ngủ

Hai người chơi đến mệt nên vừa lăn ra giường đều ngủ ngay , một đêm say giấc .

Ánh nắng từ phương Đông từ từ chiếu rọi khắp nơi , báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu .

Vợ chồng vẫn trong tư thế ôm nhau mà ngủ từ từ tỉnh giấc.

Lão công trước mở to mắt, vừa nhìn thấy trước mắt lão bà vẫn đang ngủ say mặt liền mỉm cười, đó là một loại phản ứng không tự giác, đại biểu cho hạnh phúc.

Anh quay đầu nhìn một chút đồng hồ báo thức bên giường.

Bảy giờ đúng. Nàng còn có thể ngủ thêm hai mươi phút nữa.

Anh lại lần nữa nhắm mắt lại, vài giây sau lại đột nhiên mở hai mắt, nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm lão bà vẫn đang ngủ say, có chút đăm chiêu trong chốc lát, sau đó thật cẩn thận bò xuống giường, nắm lên quần áo mặc vào, liền hướng ngoài cửa phòng đi đến.

Mười lăm phút sau, anh quay lại trên tay cầm một vài thứ.

Anh nhìn thời gian cũng gần đến giờ, liền ở bên giường ngồi xuống, cúi người hôn tỉnh tiểu mỹ nhân say ngủ của hắn.

“Lão bà, rời giường.” Anh ôn nhu kêu, trong giọng nói tràn ngập sủng ái.

Lão bà “ưm” một tiếng mở mắt ra, phản ứng khi vừa nhìn thấy hắn chính là cho hắn một cái mỉm cười, sau đó hôn hắn một chút.

“Chào buổi sáng a, lão công.” Giọng nói của cô mang theo sự ngái ngủ cùng nũng nịu nói với anh, tiếp theo lại lần nữa nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Anh không chế không được cười nhẹ ra tiếng, lại hôn hôn cô.

“Nên rời giường.” Anh nói.

“cho em ngủ một chút nữa đi, một chút là tốt rồi.” Cô nũng nịu nói.

Gần nhất nàng không biết vì sao, luôn có một loại cảm giác vĩnh viễn ngủ không đủ, rõ ràng không có làm cái gì lại cảm thấy mệt mỏi quá, chỉ cần trên giường rồi ngã xuống đã nghĩ ngủ thẳng vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Nhìn thấy bộ dáng không dậy nổi của cô, Lôi Cánh cũng bò lên giường nằm kế bên cô, cũng nhau ngủ nướng tiếp.

“Em gần đây hình như rất thích ngủ nướng nha lão bà.” Anh ôm lấy cô nói.

“Àn.....” Cô nửa mộng nửa tỉnh khẽ lên tiếng.

“Em gần đây có chỗ nào trên người không khỏe không tỷ như cảm thấy mệt chết đi, hoặc thường cảm thấy muốn ngủ linh tinh?” Anh ôn nhu hỏi nói.

Lời nói của anh dần dần rót vào trong đầu hỗn độn của Trữ Nhĩ Nhĩ, cô chậm rãi mở to mắt, lấy hai mắt nghi hoặc nhìn anh hỏi: “Anh làm sao mà biết, lão công?”

“Trừ lần đó ra, em gần nhất có hay không ngẫu nhiên cảm thấy buồn nôn, muốn nôn?” Anh không có trả lời vấn đề, lại tiếp tục hỏi.

“Không có nha, anh vì sao hỏi như vậy –” Thanh âm của cô nháy mắt im bật, cả người đều tỉnh táo lại.

Cô ghen hòng trợn trối nhìn anh, lộ ra biểu tình khó có thể tin, sau đó nhanh chóng ở trong lòng tính thời gian.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Cô hỏi anh.

“Mười bảy.” Anh vẫn bình tĩnh nhìn cô trả lời

“Chỉ mới muộn hai ngày, không có khả năng.” Cô nhanh chóng nói.

“Đừng nói khẳng định như vậy, đi khám một chút.” Tay của anh duỗi ra, lấy ra hộp que thử thai để tới trước mắt cô nói.

“Thứ này anh từ nơi nào biến ra vậy?” Cô không nhớ rõ trong nhà có thứ này.

“Vừa mới đi xuống lầu mua.”

Cô tỉnh một chút hỏi: “Không thuận tiện mua bữa sáng cho em ăn?”

Anh nhất thời cười ra tiếng, ôn nhu hôn môi cô một chút, cười hỏi: “Em muốn ăn cái gì, anh hiện tại đi xuống giúp em mua.”

Cô trầm mặc không nói tiến sát trong lòng anh, đem cái trán để ở trước ngực anh.

“Làm sao vậy?” Anh ôn nhu hỏi cô, tựa hồ có thể cảm giác được cô giờ phút này tâm tình phức tạp.

“Nếu thật sự có làm sao bây giờ?” Cô lại im lặng trong chốc lát, thể này mới thông thả mở miệng nói, âm thanh có điểm rầu rĩ.

“Em không muốn sinh thêm đứa nữa sao?” Anh hỏi cô, vấn đề này bọn họ lúc trước thật chưa có thảo luận qua, “Nếu không muốn sinh, phá đi là được rồi, anh và em cùng đi bệnh viện, thuận tiện làm giải phẫu buộc ga-rô.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh, không nghĩ tới anh sẽ như vậy dứt khoát kiên quyết nói ra ý nghĩ cùng quyết định như vậy.

“Nếu em thật sự không muốn sinh, anh sẽ không tức giận sao?” Cô hỏi anh.

“Anh vì sao sẽ tức giận?” Anh khó hiểu hỏi lại cô.

“Nếu đã mang thai nên sinh nó ra, hơn nữa con có một mình rất tịch mịch, sinh thêm một đệ đệ hoặc muội muội bồi hấn không phải có vẻ được không? Người bình thường không đều nghĩ như vậy?” Cô nói.

“Có thể thấy được lão công của em không phải người bình thường.” Anh mỉm cười hôn môi cô một chút, sau đó mới chậm rãi nói ra ý nghĩ của chính mình, “Nếu em thật sự có, anh đương nhiên hy vọng em có thể đem đứa nhỏ sinh ra, cho con một đệ đệ hoặc muội muội, nhưng là sự vất vả khi mang thai cùng sự đau đớn của em khi sinh, anh làm sao mà không biết? Cho nên, trừ phi là em chính mình muốn đem đứa nhỏ sinh ra, nếu không anh tuyệt đối sẽ không bắt buộc em nhất định phải sinh.”

Cô cảm thấy hảo cảm động.

“Như vậy buộc ga-rô đâu? Anh làm sao có thể có ý nghĩ như vậy? Em nghĩ nam nhân đều thực kháng cự loại giải phẫu này.”

Cô nhìn anh nói.

“Nếu đã xác định không muốn sinh thêm đứa nhỏ, làm lão công tất nhiên phải thực hiện loại giải phẫu này, miễn cho không cần thận làm cho lão bà mang thai, còn phải làm cho lão bà đau đớn vì phải phá thai, cái này vốn dĩ là trách nhiệm hàng đầu của người làm lão công nên làm”

Anh nói với cô với vẻ mặt chân thành nhất

Trử Nhĩ Nhĩ cảm động tốt đỉnh, bởi vì nói là nói như vậy, lại có mấy nam nhân thật sự có thể nghĩ như vậy, làm như vậy đâu?

“Cám ơn anh, lão công.” Cô thân thủ gắt gao ôm anh, ghé vào lỗ tai anh khàn khàn thấp giọng nói cám ơn.

“Cám ơn cái gì? Đứa ngốc.” Anh hôn hôn môi của cô, sau đó ôn nhu thúc giục nói: “Đứng lên đi, đi nghiệm xem có hay không, nếu thật sự muốn phá —”

“Em muốn sinh nó.”

“A?”

“Em muốn sinh nó.” Cô nói lại .

Anh nhẹ nhàng mà đem cô đẩy ra khỏi lòng anh, nghi hoặc khó hiểu nhìn cô nói: “Nhưng mà em không phải mới vừa nói.....”

“Em chưa nói không sinh. Em chỉ là hỏi anh, nếu em thật sự không muốn sinh, anh sẽ tức giận không thôi.” Cô mỉm cười nói, trong mắt tràn ngập tình yêu đối với anh. “Con là kết tinh tình yêu của chúng ta mà ra, em đương nhiên sẽ sinh nó ra, huống chi em một chút cũng không cảm thấy thay anh sinh đứa con là điều gì vất vả”. Một hồi, cô cười khê bồi thêm một câu: “Em cảm thấy anh còn có vẻ vất vả hơn”

Lôi Cánh ngây ra như phỗng nhìn cô, đột nhiên có chút nói không ra lời.

“Ngây cái gì ngốc? Đứa ngốc.” Cô cười hỏi.

“Anh.....” Anh đột nhiên cảm thấy yết hầu có điểm nhanh, nói chuyện có điểm không thuận, “Chúng ta chỉ sinh hai đứa này, anh không muốn em vất vả.” Anh nói giọng khàn khàn.

“Hảo.” Cô mỉm cười, ôn nhu gật đầu. Hai đứa con hoàn toàn hảo, nhưng nếu cô lúc này không cẩn thận hoài song bào thai, như vậy, ba đứa nhỏ cũng không phải là nhiều

Anh hít sâu một hơi, hôn cô một chút, mới đưa que thử thai bỏ vào trong tay cô, “Đi thử thử xem sao”

Cô gật đầu, đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Ba phút sau, cô từ trong phòng tắm đi ra.

“Kết quả thế nào?” Lôi Cánh nín thở tức, nơm nớp lo sợ hỏi.

Cô lấy vẻ mặt sầu bi biểu tình trầm mặc nhìn hắn, sau đó đột nhiên hít một ngụm dài khí.

Trái tim của anh gần như đập nhanh hơn

“Không có?”

Cô thở dài đi vào trong lòng anh, chậm rãi nói:“Có.”

Lôi Cánh nhắm mắt lại, suýt tí nữa bật ra câu “Tam Tự Kinh”(chửi thề).

“Nếu như đã có, làm chi còn bày ra bộ dạng dọa chết người như thế?” Anh gắt gao bế cô một chút, có chút như là trừng phạt cô hỏi.

“Nhuận nhi mới bốn tháng tuổi.” giọng cô buồn buồn mà nói

“Anh biết Nhuận nhi đã tròn 4 tháng tuổi, em vì sao lại đề cập đến chuyện này?” Anh khó hiểu trực tiếp hỏi cô.

“Nhuận nhi mới bốn tháng chứng tỏ em vừa mới sinh không lâu, kết quả..... Kết quả hiện tại lại mang thai, em nhất định sẽ bị mọi người cười nhạo.” Cô nức nở ở trong lòng anh nói.

Lôi Cánh lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ hiểu được cô đang buồn cái gì.

“Ai dám cười nhạo em, em nói với anh, anh lập tức khai trừ hắn.” Anh nói với cô, đáp lại là một cú cùi chỏ ngay ngực.

“Em đã cảm thấy mắt mắt gần chết, anh còn nói giỡn!” Cô nói.

“Này có cái gì quá mắt mắt?” Anh nói, “Chúng ta là một đôi vợ chồng yêu nhau, thích làm tình, sau đó cho ra kết tinh của tình yêu, đây là chuyện đương nhiên, không phải sao?”

“Kia cũng không cần phải nhanh như vậy đã có đứa thứ 2, mọi người nhất định sẽ nói như vậy.”

“Vậy em nói đây là bằng chứng cho sự hạnh phúc và yêu nhau của chúng ta, làm cho bọn họ hâm mộ chết đi”

Cô bị anh trêu cười ra tiếng, “da mặt em thật không dày như anh nha.”

“Được rồi, những lời kia sẽ do anh thông báo với mọi người được chứ.” Anh nghiêm trang nói.

Cô lại bị chọc cho cười, nhịn không được nhéo anh một cái:“Đáng ghét.”

Hôn lên mái tóc của cô, anh ôm cô, cảm thấy niềm hạnh phúc vô tận tràn đầy nội tâm.

“Lão bà, anh đã nói với em anh yêu em chưa?” Anh hỏi.

“Hôm nay còn chưa có.” Cô trả lời.

“Anh đã nói với em rằng được em yêu chính là điều may mắn nhất của cuộc đời anh chưa?” Anh lại hỏi.

“Không có”.

“Anh đã nói với em rằng cùng em kết hôn là quyết định thông minh nhất anh đã làm trong cuộc đời này chưa?”

Anh lại hỏi.

“Cũng chưa.”

Anh bỗng nhiên nhẹ nhàng kéo rộng khoảng của hai người ra, làm cho anh có thể cùng cô bốn mắt tương giao, hai mắt nhìn lẫn nhau

“Trử Nhĩ Nhĩ tiểu thư.” Anh thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào cô , “được em yêu chính là điều may mắn nhất và hạnh phúc nhất của cuộc đời Lôi Cánh, cùng em kết hôn là quyết định thông minh nhất anh đã làm trong cuộc đời này, anh yêu em, đời này kiếp này vĩnh viễn không đổi.”

Chân tình trong mắt anh ,trong lời nói của anh làm cho mắt Trử Nhĩ Nhĩ bỗng cay cay

“Đáng ghét, anh không nên hại em khóc.” Cô đem mặt vùi vào trong lòng anh.

“Anh yêu em.” Anh chân thành nói một lần nữa.

Cô thân thủ gắt gao ôm anh, âm ỹ ách thanh âm ở trong lòng anh nói,“Em cũng yêu anh, rất yêu, rất yêu”

Cái này rốt cuộc sao lại trùng hợp như thế?

Trử Nhĩ Nhĩ đứng ở trong toilet kế bên, nghe đoạn đối thoại của hai nữ nhân đứng ngoài, nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười.

“Người đã nghe nói chưa? Nghe nói tổng tài phu nhân lại mang thai !”

“Người là nói lão bà của Lôi tổng tài?”

“Đúng, chính là vị thư ký kia đấy.”

“Cái nữ nhân béo kia sao?” tiếng kêu kinh ngạc lại xuất hiện,“Thiệt hay giả? Tại sao có thể như vậy? Bọn họ không phải bởi vì do có đứa nhỏ, mới không thể không kết hôn sao?”

“Hình như không phải như vậy.”

“Có ý gì?”

“Nghe nói bọn họ đã cùng một chỗ rất nhiều năm, hơn nữa Lôi tổng tài hình như vẫn thực yêu nàng, yêu đến nỗi gần như là sủng nịch.”

“Nhưng làm sao có chuyện như thế , nghe nói sau khi sinh xong đã phải đến công ty đi làm , ngay cả chuyện muốn nhờ con mà sung sướng đều không được sao ?” trong lời nói mang đầy sự nghi vấn khó có thể tin được.

“Nghe nói chuyện đi làm là do nữ nhân kia quyết định , hơn nữa Lôi tổng tài sợ cô ấy quá mệt còn đặc biệt mời hai thư ký trợ giúp cô ấy ”

“Cái này shock quá rồi đấy”

“Nhưng hình như cái này mới là sự thật , còn những chuyện chúng ta nghe trước đây chỉ là lời đồn thổi vô căn cứ.”

“Người làm sao mà biết cái nào mới là sự thật?”

“Ách.....”

“Ách cái gì?”

“Thì.....”

“Thì cái gì?”

“Thì ta với tiểu Trần đang yêu nhau ”

“Tiểu trần? tiểu trần nào- a, sẽ không phải là tiểu soái ca của bộ phận nghiệp vụ chứ hả ?”

“Đúng rồi.”

“Uy, hần không phải còn nhỏ tuổi hơn chúng ta sao?”

“Nhỏ hơn bốn tuổi.”

“Oa, người thật lợi hại. Khi nào thì bắt đầu ? Như thế nào bắt đầu ? Ai theo đuổi ai ? Nhanh chút nói cho ta biết, nhanh chút!”

Chờ âm thanh của hai người kia dần dần đi xa sau, Trử Nhĩ Nhĩ thế này mới chậm rãi từ trong toilet kể bên đi ra, trên mặt mang nụ cười không kiềm chế được.

Cùng là mang thai, kết quả lần mang thai thứ nhất và thứ hai lại khác biệt xa đến thế , nên nói gì đây , sự thật chỉ có một sao ? Thật buồn cười . Nhưng càng buồn cười hơn nữa là chính mình vì những lời nói nhảm nhí đó lại buồn rầu một thời gian.

Rửa tay xong, cô sửa sang lại một chút dung nhan, đi ra toilet nữ, lại kinh ngạc thấy lão công của cô đang đứng dựa ở bức tường kế toilet nữ

“Anh đứng ở chỗ này làm chi?” Cô hỏi.

“Đi toilet.”

“toilet nam ở bên kia.” Cô trực tiếp chỉ hướng đầu một hành lang khác, lật tẩy lời nói dối của lão công.

Anh bắt đắ dĩ nhìn cô, cô lại bắt đắ dĩ thở dài.

“Lão công, em cứ nghĩ rằng lần mang thai thứ 2 , cái tật xấu thích lo xa và bảo hộ quá đáng của anh sẽ bớt đi tí chứ” cô nói .

“Đối với em, anh sợ tật xấu này cả đời đều không khỏi.” Anh tiến lên cầm tay cô, cười khổ nói.

“Như vậy không phải sẽ mệt lắm sao?” Cô hỏi anh, có chút đau lòng.

“Mệt cũng là cam tâm tình nguyện.”

“Nhưng em sợ anh như vậy thật sự già rất nhanh .” Cô thở dài.

“Nếu anh biến già đi, em sẽ không thương anh sao?” Anh tựa tiểu phi tiểu hỏi cô.

“đồ ngốc” Cô lườm anh một cái.

Anh mỉm cười, đem tay cô đến bên miệng hôn một cái, thâm tình nhìn cô khinh ngâm nói: “Nắm tay nhau , cùng nhau đến già .”

“Sinh tử chia lìa , cùng nhau thế ước.” Cô cũng mỉm cười, đáp lại lời hẹn ước của người kia

Mặc kệ sinh tử ly hợp, dắt tay đến đầu bạc

Đời này kiếp này, vĩnh viễn không thay đổi

[toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-ket-hon-nhi-nhi>